

รายงานการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๘๔

วันพฤหัสบดีที่ ๒๑ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๖๑
ณ ตึกรัฐสภา

เริ่มประชุมเวลา ๙.๓๐ นาฬิกา

จำนวนสมาชิกที่มาประชุมทั้งหมดที่ลงชื่อไว้เมื่อเลิกประชุม ๑๘๙ คน

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : บัดนี้มีท่านสมาชิกมาประชุมครบองค์ประชุมแล้ว
ผมขอเปิดประชุม

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม ไม่มี

ระเบียบวาระที่ ๒ รับรองรายงานการประชุม ไม่มี

ระเบียบวาระที่ ๓ เรื่องที่คณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้ว คือพิจารณาร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างและขยายทางหลวงเทศบาล ในท้องที่แขวงห้วยขวาง แขวงบางกะปิ เขตห้วยขวาง และแขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร พ.ศ. .... ซึ่งคณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้วเป็นการพิจารณาในวาระที่ ๒

(สำเนา)

ที่ ๗๖๙/๒๕๒๑

สภานิติบัญญัติแห่งชาติ

๑๑ ธันวาคม ๒๕๒๑

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างและขยายทางหลวงเทศบาลใน
ท้องที่แขวงห้วยขวาง แขวงบางกะปิ เขตห้วยขวาง และแขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ
กรุงเทพมหานคร พ.ศ. ....

กราบเรียน ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัตินี้ร่างแล้วข้างต้นพร้อมด้วยรายงานของคณะกรรมการ
การปกครอง ๑ ชุด

ตามที่ที่ประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราช
บัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างและขยายทางหลวงเทศบาล ในท้องที่แขวงห้วยขวาง
แขวงบางกะปิ เขตห้วยขวาง และแขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร พ.ศ. ....
และส่งให้คณะกรรมการการปกครองพิจารณา กรรมาธิการคณะนี้ประกอบด้วย

๑. นายสนั่น สายสว่าง	ประธานคณะกรรมการ
๒. พันตำรวจเอก กฤษ สังขทรัพย์	๓. พลเรือตรี คง สีลานนท์
๔. นายชูสง่า ฤทธิประศาสน์	๕. คุณหญิงนันทกา สุประภาตะนันท์
๖. นายประมวล กุลมาตย์	๗. พลตำรวจเอก มนต์ชัย พันธุ์คงชื่น
๘. นางแรม พรหมโอบล บุญประสพ	๙. นายรัตน์ ศรีไกรวิน
๑๐. ร้อยเอก ละเมียน บุญยะมาน	๑๑. นายวิญญู อังคณาภิรักษ์
๑๒. พลโท สมิง ไตสังคะ	๑๓. พลเอก สันต์ จิตรปฏิมา
๑๔. นายอมร จันทรสุมบูรณ์	
๑๕. นายอำนาจ อินทุภุติ	

เลขานุการคณะกรรมการ

LIRT

บัดนี้ คณะกรรมาธิการได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวเสร็จแล้ว จึง
กราบเรียนมาเพื่อให้โปรดนำเสนอที่ประชุมสภาพิจารณาต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง
(ลงชื่อ) **सानนท์ สายสว่าง**
(นายसानนท์ สายสว่าง)
ประธานคณะกรรมการการปกครอง

กองกรรมาธิการ
โทร.๒๘๒๐๘๘๙

สำเนาถูกต้อง
พินิต อารยะศิริ
(นายพินิต อารยะศิริ)

หัวหน้างานการประชุมคณะกรรมาธิการ
กองกรรมาธิการ

พิมพ์ศรี พิมพ์
พิมพ์ศรี พิมพ์

รายงานของคณะกรรมการการปกครอง

ตามที่ที่ประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๗๙ วันศุกร์ที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๒๑ ได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างและขยายทางหลวงเทศบาล ในท้องที่แขวงห้วยขวาง แขวงบางกะปิ เขตห้วยขวาง และแขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร พ.ศ. .... และส่งให้คณะกรรมการการปกครองพิจารณา กำหนดการแปรญัตติ ภายใน ๗ วัน นั้น บัดนี้ ได้ดำเนินการแล้วปรากฏผลดังนี้

๑. ผู้ซึ่งคณะรัฐมนตรีมอบหมายให้ชี้แจงแสดงความคิดเห็น คือ นายอำพร เจริญพุด ผู้อำนวยการกองรังวัดที่ดินและที่สาธารณะ สำนักงานโยธา กรุงเทพมหานคร กระทรวงมหาดไทย

๒. ร่างพระราชบัญญัตินี้ไม่มีผู้แปรญัตติ

๓. ผลของการพิจารณา

<u>ชื่อร่างพระราชบัญญัติ</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>คำปรารภ</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๔</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๕</u>	ไม่มีการแก้ไข

๔. ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติตามร่างเดิมมาพร้อมกับรายงานนี้ด้วยแล้ว

(ลงชื่อ) อำนวย อินทุภูติ

(นายอำนวย อินทุภูติ)

เลขานุการคณะกรรมการ

LIRT

ร่าง

พระราชบัญญัติ

เวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างและขยายทางหลวงเทศบาล

ในท้องที่แขวงห้วยขวาง แขวงบางกะปิ เขตห้วยขวาง และแขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ

กรุงเทพมหานคร

พ.ศ. ....

โดยที่เป็นการสมควรให้เวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างและขยายทางหลวงเทศบาลในท้องที่แขวงห้วยขวาง แขวงบางกะปิ เขตห้วยขวาง และแขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร ซึ่งได้ทำการสำรวจเสร็จแล้วตามความในประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๔๕ ลงวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๕

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างและขยายทางหลวงเทศบาล ในท้องที่แขวงห้วยขวาง แขวงบางกะปิ เขตห้วยขวาง และแขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร พ.ศ. ....”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

LIRT

มาตรา ๓ ให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครเป็นเจ้าหน้าที่เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ให้เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่แขวงห้วยขวาง แขวงบางกะปิ เขตห้วยขวาง และห้วยหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร ให้แก่กระทรวงมหาดไทย เพื่อสร้างและขยายทางหลวงเทศบาล ตามแนวทางหลวงที่จะสร้างทางหลวงเทศบาล ซึ่งกำหนดไว้ในประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๘๕ ลงวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๕ โดยมีแนวทวงส่วนแคบที่สุดสามสิบเมตร และส่วนกว้างที่สุดหกสิบสี่เมตร ตามแผนผังที่ดินซึ่งจะได้ปิดประกาศไว้ ณ ที่ว่าการเขต และที่ซึ่งอสังหาริมทรัพย์นั้นตั้งอยู่

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ขอเชิญคณะกรรมการเข้าประจำที่

(คณะกรรมการเข้าประจำที่)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอเชิญประธานคณะกรรมการแถลงครับ

นายสนั่น สยสว่าง (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพชั้นนี้
คณะกรรมการไม่มีอะไรจะแถลงครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญเลขาธิการรัฐสภาดำเนินการต่อไป

ร้อยตรี ปณิธาน เลิศฤทธิ์ (รองเลขาธิการรัฐสภาปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการ
รัฐสภา) : ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างและขยายทางหลวงเทศบาล
ในท้องที่แขวงห้วยขวาง แขวงบางกะปิ เขตห้วยขวาง และแขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. .... ชื่อร่างพระราชบัญญัติ ไม่มีการแก้ไข คำปรารภ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑ มาตรา ๒
มาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ ไม่มีการแก้ไข

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เป็นการจบการพิจารณาในวาระที่ ๒ ต่อไป
เป็นการพิจารณาในวาระที่ ๓ ผมจะขอมติจากที่ประชุมว่าเห็นสมควรประกาศร่างพระราช-
บัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างและขยายทางหลวงเทศบาล ในท้องที่แขวงห้วยขวาง
แขวงบางกะปิ เขตห้วยขวาง และแขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร พ.ศ. .... ใช้เป็น
กฎหมายหรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นสมควรประกาศใช้เป็นกฎหมายได้ โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑๒๖ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่มี เป็นอันว่าที่ประชุมลงมติให้ประกาศร่าง
พระราชบัญญัติฉบับนี้ใช้เป็นกฎหมายได้

LIRT

ระเบียบวาระต่อไป พิจารณาร่างพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. .... ซึ่งคณะ
กรรมาธิการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้วเป็นการพิจารณาในวาระที่ ๒

(สำเนา)

ที่ ๗๗๕/๒๕๒๑

สภานิติบัญญัติแห่งชาติ

๑๕ ธันวาคม ๒๕๒๑

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ....

กราบเรียน ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น พร้อมด้วยรายงานของคณะกรรมการ
วิสามัญ ๑ ชุด

ตามที่ที่ประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติได้ลงมติรับหลักการแห่งพระราช-
บัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. .... และตั้งกรรมาธิการวิสามัญขึ้นคณะหนึ่งเพื่อพิจารณา ซึ่งคณะ
กรรมาธิการคณะนี้ประกอบด้วย

๑. ร้อยตำรวจโท ชาญ มนุชธรรม	๒. พันตำรวจเอก ชาญ รัตนธรรม
๓. นายชีระ ภาณุพงศ์	๔. นายดำรง สุนทรศารทูล
๕. นายดำริ น้อยมณี	๖. พันตำรวจเอก ธาตรี สงวนรักษ์
๗. พลตำรวจเอก มนต์ชัย พันธุ์คงชื่น	๘. ร้อยเอก ละเมียน บุญยะมาน
๙. นายวิชิต แสงทอง	๑๐. นายศิระชัย พุทธิแพทย์
๑๑. พันเอก สมชาย หิรัญกิจ	๑๒. พลโท สันต์ จิตรปฎิมา
๑๓. พลตำรวจตรี อนันต์ เดชรังสี	๑๔. นายอมร จันทรสุมบูรณ์
๑๕. นายอำนาจ อินทุภูติ	

บัดนี้ คณะกรรมาธิการได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวเสร็จแล้ว จึง
กราบเรียนมาเพื่อได้โปรดนำเสนอที่ประชุมสภาพิจารณาต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ) **คำรึ น้อยมณี**

(นายคำรึ น้อยมณี)

ประธานคณะกรรมการวิสามัญ

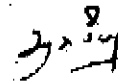
กองกรรมาธิการ

สำนักฎกต่อง

พิมลศรี พิมพ์

โทร.๒๘๒๐๘๘๘

พินิต อารยะศิริ

 ทาน

(นายพินิต อารยะศิริ)

หัวหน้างานการประชุมคณะกรรมาธิการ

กองกรรมาธิการ

รายงานของคณะกรรมการการวิสามัญ

ตามที่ที่ประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๔๘ วันพฤหัสบดีที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๒๑ ได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. .... และตั้งกรรมการวิสามัญขึ้นคณะหนึ่งเพื่อพิจารณา กำหนดการแปรญัตติภายใน ๗ วัน นั้น บัดนี้ ได้ดำเนินการแล้ว ปรากฏผลดังนี้

๑. ที่ประชุมคณะกรรมการได้เลือก นายดำริ น้อยมณี เป็นประธานคณะกรรมการและเลือกร้อยตำรวจโท ชาญ มนุธรรม เป็นเลขานุการคณะกรรมการ

๒. ผู้ซึ่งคณะรัฐมนตรีมอบหมายให้ชี้แจงแสดงความคิดเห็น คือ พลตำรวจตรี อนันต์ เดชรังสี ผู้บังคับการกองตรวจคนเข้าเมือง กรมตำรวจ กระทรวงมหาดไทย

๓. สมาชิกผู้เสนอคำแปรญัตติมีจำนวน ๖ คน คือ

(๑) พลเรือตรี วินิจ ศรีพจนานถ

(๒) พันตำรวจเอก สุธรรม วรวิเชียรวงษ์

(๓) นางวิมล เจียมเจริญ

(๔) นายแสวง พุทธสถิตย์

(๕) นายธรรมนุญ ลัดพลี

(๖) นายชนะ รุ่งแสง

อนึ่ง คำแปรญัตติของนางวิมล เจียมเจริญ ได้ตกไปตามข้อบังคับ ข้อ ๗๔

๔. ผลของการพิจารณา

ชื่อร่างพระราชบัญญัติ

ไม่มีการแก้ไข

คำปรารภ

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๒

มีการแก้ไข

LIRT

มาตรา ๓

มีการแก้ไข

มาตรา ๔

มีการแก้ไข

พันตำรวจเอก สุธรรม วรวิเชียรพงษ์ ขอแปรญัตติไว้
คณะกรรมการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๕

ไม่มีการแก้ไข

หมวด ๑ คณะกรรมการพิจารณาคนเข้าเมือง

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๖

มีการแก้ไข

นายแสวง พุทศสถิตย์ และนายชนะ รุ่งแสง ขอแปรญัตติไว้
คณะกรรมการได้แก้ไขและชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ
นายธรรมนุญ ลัดพลี ขอแปรญัตติแก้เป็นดังนี้

“ให้มีคณะกรรมการพิจารณาคนเข้าเมืองคณะหนึ่ง
ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงมหาดไทย อธิบดีกรมตำรวจเป็น
ประธานกรรมการ รองปลัดกระทรวงการต่างประเทศซึ่งได้
รับมอบหมาย อธิบดีท่าเรือหรือผู้แทน อธิบดีกรมอัยการ
หรือผู้แทน เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนหรือ
ผู้แทน เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติหรือผู้แทน ผู้อำนวยการ
องค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยหรือผู้แทน
และผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งอีกจำนวนสองท่าน เป็น
กรรมการ และผู้บังคับการกองตรวจคนเข้าเมืองเป็นกรรมการ
และเลขานุการ”

คณะกรรมการไม่เห็นด้วย

ผู้แปรญัตติขอสงวน

มาตรา ๗

มีการแก้ไข

มาตรา ๘

มีการแก้ไข

มาตรา ๙

มีการแก้ไข

LIRT

<u>มาตรา ๑๐</u>	มีการแก้ไข	
	นายธรรมนูญ ลัดพลี	ขอแปรญัตติไว้
	คณะกรรมการธิการได้ชี้แจงแล้ว	ผู้แปรญัตติพอใจ
<u>หมวด ๒ การเข้าออกนอก</u>		
<u>ราชอาณาจักร</u>	ไม่มีการแก้ไข	
<u>มาตรา ๑๑</u>	มีการแก้ไข	
<u>มาตรา ๑๒</u>	มีการแก้ไข	
	พลเรือตรี วินิจ ศรีพจนารถ	ขอแปรญัตติไว้
	คณะกรรมการธิการได้ชี้แจงแล้ว	ผู้แปรญัตติพอใจ
<u>มาตรา ๑๓</u>	มีการแก้ไข	
<u>มาตรา ๑๔</u>	มีการแก้ไข	
<u>มาตรา ๑๕</u>	มีการแก้ไข	
	พลเรือตรี วินิจ ศรีพจนารถ	ขอแปรญัตติไว้
	คณะกรรมการธิการได้แก้ไขและชี้แจงแล้ว	ผู้แปรญัตติพอใจ
<u>มาตรา ๑๖</u>	มีการแก้ไข	
<u>มาตรา ๑๗</u>	ไม่มีการแก้ไข	
<u>มาตรา ๑๘</u>	ไม่มีการแก้ไข	
<u>มาตรา ๑๙</u>	ไม่มีการแก้ไข	
<u>มาตรา ๒๐</u>	ไม่มีการแก้ไข	
<u>มาตรา ๒๑</u>	ไม่มีการแก้ไข	
<u>มาตรา ๒๒</u>	มีการแก้ไข	
<u>หมวด ๓ พาหนะ</u>	ไม่มีการแก้ไข	
<u>มาตรา ๒๓</u>	ไม่มีการแก้ไข	
<u>มาตรา ๒๔</u>	ไม่มีการแก้ไข	

LIRT

<u>มาตรา ๒๕</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๖</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๗</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๘</u>	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒๙</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓๐</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓๑</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓๒</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓๓</u>	ไม่มีการแก้ไข

หมวด ๔ การเข้ามาใน

ราชอาณาจักร

<u>เป็นการชั่วคราว</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓๔</u>	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓๕</u>	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓๖</u>	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓๗</u>	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓๘</u>	มีการแก้ไข

พลเรือตรี วินิจ สรีพจนารถ
คณะกรรมการการได้แก้ไขและชี้แจงแล้ว

ขอแปรญัตติไว้
ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๓๙ มีการแก้ไข

หมวด ๕ การเข้ามามีถิ่นที่อยู่

<u>ในราชอาณาจักร</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๔๐</u>	มีการแก้ไข

LIRT

พลเรือตรี วินิจ ศรีพจนารถ และพันตำรวจเอก สุธรรม
 วรวิเชียรวงษ์ ขอแปรญัตติไว้
 คณะกรรมาธิการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๔๑

มีการแก้ไข

มาตรา ๔๒

ไม่มีการแก้ไข

นายแสวง พุทธสถิตย์ ขอแปรญัตติไว้
 คณะกรรมาธิการเห็นด้วยในหลักการและ
 ได้นำไปบัญญัติไว้ในมาตรา ๔๑ แล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๔๒ ทวิ

คณะกรรมาธิการ

เพิ่มขึ้นใหม่

มาตรา ๔๓

มีการแก้ไข

นายธรรมนุญ ลัดพลี ขอแปรญัตติไว้
 คณะกรรมาธิการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๔๔

มีการแก้ไข

พลเรือตรี วินิจ ศรีพจนารถ ขอแปรญัตติไว้
 คณะกรรมาธิการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๔๕

มีการแก้ไข

มาตรา ๔๖

มีการแก้ไข

(มาตรา ๔๖ ทวิ)

พันตำรวจเอก สุธรรม วรวิเชียรวงษ์ ขอแปรญัตติเพิ่ม
 ความเป็นมาตรา ๔๖ ทวิไว้
 คณะกรรมาธิการไม่เห็นด้วยและได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๔๗

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๔๘

ไม่มีการแก้ไข

LIRT

<u>มาตรา ๔๕</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๕๐</u>	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๕๑</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>หมวด ๖ การส่งคนต่างด้าว</u>	
<u>กลับออกไปนอกราชอาณาจักร</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๕๒</u>	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๕๓</u>	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๕๔</u>	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๕๔ ทวิ</u>	คณะกรรมการพิจารณาการเพิ่มขึ้นใหม่
<u>หมวด ๗ เบ็ดเตล็ด</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๕๕</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๕๖</u>	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๕๗</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๕๘</u>	มีการแก้ไข
<u>หมวด ๘ บทกำหนดโทษ</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๕๘ ทวิ</u>	คณะกรรมการพิจารณาการเพิ่มขึ้นใหม่
<u>มาตรา ๕๙</u>	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๖๐</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๖๑</u>	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๖๒</u>	ไม่มีการแก้ไข

<u>มาตรา ๖๓</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๖๔</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๖๕</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๖๖</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๖๗</u>	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๖๘</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๖๙</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๗๐</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๗๑</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๗๒</u>	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๗๓</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๗๔</u>	ไม่มีการแก้ไข

(มาตรา ๗๔ ทวิ)

พันตำรวจเอก สุธรรม วรวิเชียรพงษ์ ขอแปรญัตติเพิ่ม
ความเป็นมาตรา ๗๔ ทวิ ไว้

คณะกรรมการไม่เห็นด้วยและได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๗๕ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๗๕ ทวิ คณะกรรมาธิการ
เพิ่มขึ้นใหม่

มาตรา ๗๕ ตริ คณะกรรมาธิการ
เพิ่มขึ้นใหม่

มาตรา ๗๖ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๗๗ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๗๗ ทวิ คณะกรรมาธิการ
เพิ่มขึ้นใหม่

LIRT

<u>มาตรา ๑๘</u>	มีการแก้ไข
<u>บทเฉพาะกาล</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๙</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๙ ทวิ</u>	คณะกรรมการธิการ เพิ่มขึ้นใหม่
<u>มาตรา ๑๙ ตริ</u>	คณะกรรมการธิการ เพิ่มขึ้นใหม่
<u>มาตรา ๑๙ จัตวา</u>	คณะกรรมการธิการ เพิ่มขึ้นใหม่
<u>มาตรา ๑๙</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๙</u>	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๙</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๙</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๙</u>	คณะกรรมการธิการ เพิ่มขึ้นใหม่
อัตรากำลังรวมเนียบ และคำทำการ และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ	มีการแก้ไข

๔. ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติตามที่ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมมาพร้อมกับรายงาน

นี้ด้วยแล้ว

(ลงชื่อ) ร้อยตำรวจโท ชาญ มนูญธรรม

(ชาญ มนูญธรรม)

เลขานุการคณะกรรมการ

ร่าง
พระราชบัญญัติ
คนเข้าเมือง
พ.ศ. ....

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ....”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบเก้าสิบวัน
นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิก

(๑) พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๔๙๓

(๒) พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๙๗

บรรดาบทกฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่นในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราช
บัญญัตินี้หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน

LIRT

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“คนต่างด้าว” หมายความว่า ผู้บุคคลธรรมดาซึ่งไม่มีสัญชาติไทย ตามกฎหมาย
ว่าด้วยสัญชาติ

“พาหนะ” หมายความว่า ยานพาหนะหรือสัตว์พาหนะ หรือสิ่งอื่นใดที่อาจนำ
บุคคลจากที่แห่งหนึ่งไปยังอีกแห่งหนึ่ง

“เจ้าของพาหนะ” หมายความว่า รวมถึงตัวแทนเจ้าของ ผู้เช่า ตัวแทนผู้เช่าผู้ครอบครอง
หรือตัวแทนผู้ครอบครองพาหนะ แล้วแต่กรณี

“ผู้ควบคุมพาหนะ” หมายความว่า นายเรือหรือผู้รับผิดชอบในการควบคุมพาหนะ

“คนประจำพาหนะ” หมายความว่า ผู้ซึ่งมีตำแหน่งหน้าที่ประจำหรือทำงาน
ประจำพาหนะ และเพื่อประโยชน์แห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้หมายความรวมถึงผู้ควบคุมพาหนะ
ซึ่งขับขี่พาหนะโดยไม่มีคนประจำพาหนะ

“คนโดยสาร” หมายความว่า ผู้ซึ่งเดินทางโดยพาหนะไม่ว่าในกรณีใดๆ นอกจาก
ผู้ควบคุมพาหนะและประจำพาหนะ

“คนเข้าเมือง” หมายความว่า คนต่างด้าวซึ่งเข้ามาในราชอาณาจักร

“แพทย์ตรวจคนเข้าเมือง” หมายความว่า แพทย์ซึ่งอธิบดีแต่งตั้งเพื่อปฏิบัติการ
ตามพระราชบัญญัตินี้

“เจ้าบ้าน” หมายความว่า ผู้ซึ่งเป็นหัวหน้าครอบครองบ้าน ในฐานะเป็นเจ้าของ
ผู้เช่า หรือในฐานะอื่นใด ตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎร

“เคหสถาน” หมายความว่า ที่ซึ่งใช้เป็นที่อยู่อาศัย เช่น เรือน โรง เรือ หรือแพ
ซึ่งคนอยู่อาศัย และให้หมายความรวมถึงบริเวณของที่ซึ่งใช้เป็นที่อยู่อาศัยนั้นด้วย จะมีรั้ว
ล้อมหรือไม่ก็ตาม ตามประมวลกฎหมายอาญา

LIRT

“โรงแรม” หมายความว่า บรรดาสถานที่ทุกชนิดที่จัดตั้งขึ้นเพื่อรับสินจ้างสำหรับคนเดินทางหรือบุคคลที่ประสงค์จะหาที่อยู่หรือที่พักชั่วคราว ตามกฎหมายว่าด้วยโรงแรม

“ผู้จัดการโรงแรม” หมายความว่า บุคคลผู้ควบคุมหรือจัดการโรงแรมตามกฎหมายว่าด้วยโรงแรม

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการพิจารณาคนเข้าเมือง

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมตำรวจ

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่และออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมกับค่าทำการและค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ไม่เกินอัตราตามบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้ และกำหนดกิจการอื่นเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑

คณะกรรมการพิจารณาคนเข้าเมือง

มาตรา ๖ ให้มีคณะกรรมการพิจารณาคนเข้าเมืองคณะหนึ่ง ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงมหาดไทยเป็นประธานกรรมการ สมาชิกัดกระทรวงการต่างประเทศ ซึ่งได้รักษา สหภาพ ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ อธิบดีกรมตำรวจ อธิบดีกรมแรงงาน อธิบดีกรมอัยการ เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ผู้อำนวยการ

LIRT

องค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เป็นกรรมการ และผู้บังคับการกองตรวจคน
เข้าเมืองเป็นกรรมการและเลขานุการ

มาตรา ๗ ให้คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) เพิกถอนการอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรชั่วคราวตามมาตรา ๓๘ วรรคหนึ่ง
เสนอความเห็นแก่รัฐมนตรีในการพิจารณาอุทธรณ์ตามมาตรา ๒๒ วรรคสอง

(๑ ทวิ) เพิกถอนการอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวตาม
มาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง

(๒) พิจารณาอุทธรณ์ตามมาตรา ๓๖ วรรคสอง

(๓) อนุญาตให้คนต่างด้าวเข้ามามีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรตามมาตรา ๔๑
วรรคหนึ่ง

(๓ ทวิ) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับคุณสมบัติของคนต่างด้าวซึ่งขอเข้ามามีถิ่น
ที่อยู่ในราชอาณาจักร เงื่อนไขเกี่ยวกับความมั่นคงของชาติและเงื่อนไขอื่นตามมาตรา ๔๑
วรรคสอง

(๔) กำหนดหลักเกณฑ์การขอมิถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรของคนต่างด้าวซึ่งเข้า
มาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวตามมาตรา ๔๑ วรรคสองวรรคสี่

(๔ ทวิ) อนุญาตให้คนต่างด้าวเข้ามามีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรตามมาตรา ๔๒
ทวิ วรรคหนึ่ง และกำหนดระเบียบเกี่ยวกับการแสดงฐานะการเงินของคนต่างด้าวดังกล่าว
ตามมาตรา ๔๒ ทวิ วรรคสอง

(๕) อนุญาตให้คนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราว
มีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักร และอนุญาตและกำหนดเงื่อนไขในการอนุญาตให้คนต่างด้าวซึ่ง

LIRT

ได้ยื่นคำขอเพื่อมีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักร อยู่ในราชอาณาจักรต่อไปพลางก่อนตามมาตรา ๔๔
วรรคหนึ่งและวรรคสอง

(๖) สั่งระงับการอนุญาตให้มีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรตามมาตรา ๔๖ วรรคสาม

(๗) อนุญาตให้คนต่างด้าวซึ่งเคยเข้ามามีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักร มีถิ่นที่อยู่ใน
ในราชอาณาจักรต่อไปตามมาตรา ๕๐ วรรคหนึ่ง

(๘) พิจารณาการเพิกถอนการอนุญาตให้มีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรตามมาตรา ๕๒

(๘ ทวิ) ให้คำปรึกษา คำแนะนำ และความเห็นแก่รัฐมนตรีในการวางระเบียบ
เกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ประจำด่าน หรือพนักงานอื่น เพื่อรักษาความ
มั่นคงของชาติ หรือในการออกกฎกระทรวงตามพระราชบัญญัตินี้

(๙) พิจารณาให้ความเห็นในเรื่องเกี่ยวกับคนเข้าเมืองตามที่คณะรัฐมนตรีหรือ
รัฐมนตรีมอบหมาย

มาตรา ๘ ในการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการตามพระราชบัญญัตินี้ ให้กรรมการ
และเลขานุการเสนอเรื่องที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการต่อประธานกรรมการหรือ
ในกรณีที่ประธานกรรมการไม่อยู่หรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ให้เสนอความเห็นต่อกรรมการ
ซึ่งที่ประชุมมอบหมายโดยมิชักช้า และให้ประธานกรรมการหรือกรรมการซึ่งที่ประชุม
มอบหมายดังกล่าวเป็นผู้เรียกประชุมตามความรีบด่วนของเรื่อง ตามหลักเกณฑ์ที่ที่ประชุม
กำหนด

ในการประชุมของคณะกรรมการ ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อยู่
ในที่ประชุม ให้ที่ประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การประชุมของคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่ต่ำกว่ากึ่งหนึ่งของ
จำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

LIRT

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๙ คณะกรรมการอาจตั้งคณะอนุกรรมการหรือมอบอำนาจให้พนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อปฏิบัติการอย่างหนึ่งใดอย่างใดหนึ่งตามที่จะมอบหมายก็ได้

การประชุมของคณะอนุกรรมการให้นำมาตรา ๘ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๑๐ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้คณะกรรมการมีอำนาจเรียกเป็นหนังสือให้บุคคลใดที่เกี่ยวข้องมาให้ข้อเท็จจริง สำเนาบัตร สำเนาหนังสือเดินทาง หรือสำเนาหนังสือเดินทาง หรือให้ส่งเอกสารเกี่ยวกับเรื่องที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการได้

หมวด ๒

การเข้าและออกนอกราชอาณาจักร

มาตรา ๑๑ บุคคลซึ่งเดินทางเข้ามาในหรือออกไปนอกราชอาณาจักรจะต้องเดินทางเข้ามาหรือออกไปตามช่องทาง ด่านตรวจคนเข้าเมือง เขตท่า สถานี หรือท้องที่และตามกำหนดเวลา ทั้งนี้ ตามที่รัฐมนตรีจะได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๑๒ ห้ามมิให้คนต่างด้าวซึ่งมีลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้เข้ามาในราชอาณาจักร

(๑) ไม่มีหนังสือเดินทางหรือเอกสารใช้แทนหนังสือเดินทางอันถูกต้องและยังสมบูรณ์อยู่ หรือมีแต่ไม่ได้รับการตรวจลงตราในหนังสือเดินทางหรือเอกสารใช้แทนหนังสือเดินทางเช่นว่านั้นจากสถานทูตหรือสถานกงสุลไทยในต่างประเทศ หรือจากกระทรวงการต่างประเทศ เว้นแต่กรณีที่ไม่ต้องมีการตรวจลงตราสำหรับคนต่างด้าวบางประเภทเป็นกรณีพิเศษที่สหประชาชาติได้พิจารณาและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

LIRT

การตรวจลงตราและการยกเว้นการตรวจลงตราให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

- (๒) ไม่มีปัจจัยในการยังชีพตามควรแก่กรณีที่เข้ามาในราชอาณาจักร
- (๓) เข้ามาเพื่อมีอาชีพเป็นกรรมกร หรือเข้ามาเพื่อรับจ้างทำงานด้วยกำลังกาย โดยไม่ได้อาศัยวิชาความรู้หรือการฝึกทางวิชาการ หรือเข้ามาเพื่อทำงานอื่นอันเป็นการฝ่าฝืน กฎหมายว่าด้วยการทำงานของคนต่างด้าว
- (๔) วิกัลจริตหรือมีโรคอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่กำหนดในกฎกระทรวง
- (๕) ยังมีได้ปลูกฝีป้องกันไข้ทรพิษ หรือฉีดวัคซีน หรือปฏิบัติกรอย่างอื่นตาม วิชาการแพทย์เพื่อป้องกันโรคติดต่อตามที่กฎหมายบัญญัติ และไม่ยอมให้แพทย์ตรวจคน เข้าเมืองกระทำการเช่นนั้น
- (๕ ทวิ) เป็นผู้เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาของศาลไทยหรือคำสั่งที่ชอบ ด้วยกฎหมาย หรือคำพิพากษาของศาลต่างประเทศ เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดเหตุโทษ หรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดทึยกเว้นไว้ในกฎกระทรวง
- (๖) มีพฤติกรรมเป็นที่น่าเชื่อว่าเป็นบุคคลที่เป็นภัยต่อสังคม หรือจะก่อเหตุร้าย ให้เกิดอันตรายต่อความสงบหรือความปลอดภัยของประชาชน หรือความมั่นคงแห่งราชอาณาจักรหรือบุคคลซึ่งเจ้าหน้าที่รัฐบาลต่างประเทศได้ออกหมายจับ
- (๗) มีพฤติกรรมเป็นที่น่าเชื่อว่าเข้ามาเพื่อการค้าประเวณี การค้าหญิงหรือเด็ก การค้ายาเสพติดให้โทษ การลักลอบหนีภาษีศุลกากร หรือเพื่อประกอบกิจการอื่นที่ขัดต่อ ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน
- (๘) ไม่มีเงินติดตัวหรือไม่มีประกันตามที่รัฐมนตรีประกาศตามมาตรา ๑๔
- (๙) รัฐมนตรีไม่อนุญาตให้เข้ามาในราชอาณาจักรตามมาตรา ๑๖

(๑๐) ถูกรัฐบาลไทยหรือรัฐบาลต่างประเทศเนรเทศ หรือถูกเพิกถอนสิทธิการอยู่อาศัยในราชอาณาจักรหรือในต่างประเทศมาแล้ว หรือถูกพนักงานเจ้าหน้าที่ส่งกลับออกไปนอกราชอาณาจักรโดยรัฐบาลไทยเสียค่าใช้จ่าย ทั้งนี้ เว้นแต่รัฐมนตรีได้พิจารณายกเว้นให้เป็นกรณีพิเศษเฉพาะราย

การตรวจวินิจฉัยโรค ร่างกายหรือจิต ตลอดจนการปฏิบัติการเพื่อป้องกันโรคติดต่อให้ใช้แพทย์ตรวจคนเข้าเมือง

มาตรา ๑๓ คนต่างด้าวดังต่อไปนี้ให้ได้รับยกเว้นไม่ต้องมีหนังสือเดินทางหรือเอกสารใช้แทนหนังสือเดินทาง

(๑) ผู้ควบคุมพาหนะและคนประจำพาหนะทางน้ำหรือทางอากาศ ซึ่งเพียงแต่แวะเข้ามายังท่า สถานี หรือห้องที่ ในราชอาณาจักรแล้วกลับออกไป เพื่อประโยชน์ในทางควบคุมบุคคลซึ่งจะออกหนังสือสำคัญตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวงเพื่อไม่ให้ถือไว้ก็ได้

เพื่อประโยชน์ในการควบคุมบุคคลดังกล่าว พนักงานเจ้าหน้าที่จะออกหนังสือสำคัญตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวงเพื่อให้ถือไว้ก็ได้

(๒) คนสัญชาติของประเทศที่มีอาณาเขตติดต่อกับประเทศไทยเดินทางข้ามพรมแดนไปมาชั่วคราว โดยปฏิบัติตามข้อตกลงระหว่างรัฐบาลไทยกับรัฐบาลแห่งประเทศนั้น

(๓) คนโดยสารรถไฟผ่านแดนซึ่งถือตัวโดยสารทอดเดียวตลอด เพียงแต่ผ่านอาณาเขตประเทศไทยไปนอกราชอาณาจักรตามข้อตกลงระหว่างรัฐบาลไทยกับรัฐบาลแห่งประเทศนั้น ๆ และรวมตลอดถึงผู้ควบคุมพาหนะและคนประจำพาหนะแห่งรถไฟเช่นนั้นด้วย

มาตรา ๑๔ รัฐมนตรีมีอำนาจกำหนดให้คนต่างด้าวซึ่งเข้ามาในราชอาณาจักรมีเงินติดตัวหรือมีประกันหรือจะยกเว้นภายใต้เงื่อนไขใด ๆ ก็ได้ ทั้งนี้โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

LIRT

ประกาศตามวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับแก่เด็กอายุต่ำกว่าสิบสองปี

มาตรา ๑๕ ต่างด้าวซึ่งเข้ามาในราชอาณาจักรตราบเท่าที่อยู่ในฐานะดังต่อไปนี้ ให้ได้รับการยกเว้นไม่ต้องปฏิบัติตามหน้าที่ของคนต่างด้าวตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ นอกจากการปฏิบัติหรือการต้องห้ามตามมาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒ (๑) (๔) และ (๕) และมาตรา ๑๘ วรรคสอง

(๑) บุคคลในคณะผู้แทนทางทูตซึ่งรัฐบาลต่างประเทศส่งเข้ามาปฏิบัติหน้าที่ ในราชอาณาจักรหรือซึ่งเดินทางผ่านราชอาณาจักรเพื่อไปปฏิบัติหน้าที่ในประเทศอื่น และ เจ้าหน้าที่ในคณะผู้แทนทางทูตนั้น

(๒) พนักงานฝ่ายกงสุลและลูกจ้างฝ่ายกงสุลผู้แทนทางกงสุลซึ่งรัฐบาลต่างประเทศ ส่งเข้ามาปฏิบัติหน้าที่ในราชอาณาจักร หรือผู้ซึ่งเดินทางผ่านราชอาณาจักรเพื่อไปปฏิบัติหน้าที่ ในประเทศอื่น และ เจ้าหน้าที่ในคณะผู้แทนทางกงสุลนั้น

(๓) บุคคลซึ่งรัฐบาลต่างประเทศโดยความเห็นชอบของรัฐบาลไทยให้เข้ามาปฏิบัติหน้าที่หรือภารกิจในราชอาณาจักร

(๔) บุคคลซึ่งปฏิบัติหน้าที่หรือภารกิจในราชอาณาจักร เพื่อรัฐบาลไทยตามความตกลงที่รัฐบาลไทยได้ทำไว้กับรัฐบาลต่างประเทศ

(๕) หัวหน้าสำนักงานขององค์การหรือทบวงการะหว่างประเทศที่มีกฎหมายคุ้มครองการดำเนินงานในประเทศไทย หรือซึ่งรัฐบาลไทยได้ให้ความเห็นชอบด้วยแล้ว และรวมถึงพนักงานหรือผู้เชี่ยวชาญหรือบุคคลอื่นซึ่งองค์การหรือทบวงการเช่นว่านั้น แต่งตั้งหรือมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่หรือภารกิจในราชอาณาจักร เพื่อองค์การหรือทบวงการดังกล่าว หรือเพื่อรัฐบาลไทยตามความตกลงที่รัฐบาลไทยได้ทำไว้กับองค์การหรือทบวงการระหว่างประเทศนั้น

LIRT

(๖) คู่สมรส หรือบุตร หรือญาติ ซึ่งอยู่ในความอุปการะและเป็นส่วนแห่งครัวเรือน
ของบุคคลตาม (๑) (๒) (๓) (๔) หรือ (๕)

(๗) คนรับใช้ส่วนตัวซึ่งเดินทางจากต่างประเทศเข้ามาเพื่อมาทำงานประจำเป็น
ปกติ ณ ที่พักอาศัยของคู่ผู้กับบุคคลตาม (๑) หรือ (๒) หรือเข้ามาสัญกับบุคคลซึ่งได้รับ
เอกสิทธิ์เท่าเทียมกันกับบุคคลซึ่งมีตำแหน่งฐานะทางการทูตตามความตกลงที่รัฐบาลไทย
ได้ทำไว้กับรัฐบาลต่างประเทศหรือกับองค์การหรือทบวงการะหว่างประเทศ

ในกรณีตาม (๑) (๒) (๖) หรือ (๗) ให้เป็นไปตามพันธะกรณีระหว่างประเทศ
และหลักถ้อยที่ถ้อยปฏิบัติต่อกัน

ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจสอบถามและขอหลักฐานเพื่อสอบสวนว่าบุคคล
ซึ่งเข้ามาในราชอาณาจักรนั้นเป็นผู้ได้รับยกเว้นตามมาตรา

มาตรา ๑๖ ในกรณีที่มีพฤติการณ์ซึ่งรัฐมนตรีเห็นว่า เพื่อประโยชน์แก่ประเทศ
หรือเพื่อความสงบเรียบร้อย วัฒนธรรมหรือศีลธรรมอันดี หรือความผาสุกของประชาชน
ไม่สมควรอนุญาตให้คนต่างด้าวผู้ใดหรือจำพวกใดเข้ามาในราชอาณาจักร รัฐมนตรีมีอำนาจ
สั่งไม่อนุญาตให้คนต่างด้าวผู้นั้นหรือจำพวกนั้นเข้ามาในราชอาณาจักรได้.

มาตรา ๑๗ ในกรณีพิเศษเฉพาะเรื่อง รัฐมนตรีโดยอนุมัติของคณะรัฐมนตรี
จะอนุญาตให้คนต่างด้าวผู้ใดหรือจำพวกใดเข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรภายใต้เงื่อนไขใด ๆ
หรือจะยกเว้นไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ในกรณีใด ๆ ก็ได้

มาตรา ๑๘ พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจตรวจบุคคลซึ่งเดินทางเข้ามาในหรือ
ออกไปนอกราชอาณาจักร

เพื่อการนี้ บุคคลซึ่งเดินทางเข้ามาในหรือออกไปนอกราชอาณาจักร ต้องยื่น
รายการตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง และผ่านการตรวจอนุญาตของพนักงานเจ้าหน้าที่
ของด่านตรวจคนเข้าเมืองประจำเส้นทางนั้น

มาตรา ๑๙ ในการตรวจและพิจารณาว่าคนต่างด้าวผู้ใดต้องห้ามมิให้เข้ามาในราชอาณาจักรหรือไม่ พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจพิจารณาอนุญาตให้คนต่างด้าวผู้นั้นไปพักอาศัยอยู่ ณ ที่ที่เห็นสมควร โดยให้คำรับรองว่าจะมาพบพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อรับทราบคำสั่งตามวัน เวลา และสถานที่ที่กำหนดก็ได้ หรือถ้าพนักงานเจ้าหน้าที่สมควรจะเรียกประกัน หรือเรียกทั้งประกันและหลักประกันก็ได้ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่จะกักตัวผู้นั้นไว้ ณ สถานที่ใดตามที่เห็นเหมาะสมเพื่อดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ก็ได้

เพื่อประโยชน์แห่งบทบัญญัติในวรรคหนึ่ง พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจเรียกบุคคลซึ่งมีเหตุอันควรเชื่อว่าถ้อยคำของบุคคลนั้นอาจเป็นประโยชน์แก่กรณีที่สงสัยให้มาสาบานหรือปฏิญาณตนและให้ถ้อยคำต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้

ถ้ามีเหตุอันควรสงสัยว่าคนต่างด้าวผู้ใดเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อการอันระบุในมาตรา ๑๒ (๗) หรือมีส่วนเกี่ยวข้องกับการนั้น หรือหญิงหรือเด็กคนใดเข้ามาเพื่อการเช่นว่านั้น พนักงานเจ้าหน้าที่อาจอนุญาตให้เข้ามาในราชอาณาจักรได้ชั่วคราวโดยสั่งให้บุคคลดังกล่าวมารายงานตน และตอบคำถามของพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือจะสั่งให้ไปรายงานตน และตอบคำถามของเจ้าพนักงานตำรวจ ณ สถานที่ตำรวจท้องที่ที่ผู้นั้นอาศัยอยู่ ตามระยะเวลาที่พนักงานเจ้าหน้าที่กำหนดก็ได้ แต่ระยะเวลาที่กำหนดให้รายงานตนและตอบคำถามต้องห่างกันไม่น้อยกว่าเจ็ดวันต่อครั้ง

มาตรา ๒๐ ในการที่พนักงานเจ้าหน้าที่กักตัวคนต่างด้าวผู้ใดไว้ตามมาตรา ๑๙ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจกักตัวคนต่างด้าวผู้นั้นได้เท่าที่จำเป็นตามพฤติการณ์แห่งกรณี แต่ห้ามมิให้กักตัวไว้เกินสี่สิบแปดชั่วโมงนับแต่เวลาที่ผู้ถูกกักตัวมาถึงที่ทำการของพนักงานเจ้าหน้าที่ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นจะยึดเวลาเกินสี่สิบแปดชั่วโมงก็ได้ แต่มิให้เกินเจ็ดวันและให้พนักงานเจ้าหน้าที่บันทึกเหตุจำเป็นที่ต้องยึดเวลาไว้ให้ปรากฏด้วย

ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นต้องกักตัวคนต่างด้าวผู้ใดไว้เกินกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ยื่นคำร้องต่อศาลขอให้มามีอำนาจกักตัวคนต่างด้าวผู้นั้นไว้ต่อไปอีกได้

LIRT

และศาลอาจสั่งให้มีอำนาจกักตัวไว้เท่าที่จำเป็นครั้งละไม่เกินสิบสองวัน แต่ถ้าศาลเห็นสมควร จะสั่งให้ปล่อยตัวไปชั่วคราวโดยเรียกประกัน หรือเรียกทั้งประกันและหลักประกันก็ได้

มาตรา ๒๑ ค่าใช้จ่ายในการกักตัวคนต่างด้าวตามมาตรา ๑๙ และมาตรา ๒๐ ให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรเป็นผู้เสีย ในกรณีที่ไม่มีใครกฏตัวเจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะหรือเข้ามาโดยไม่มีพาหนะ ให้คนต่างด้าวผู้นั้นเป็นผู้เสีย

มาตรา ๒๒ ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจพบว่าคนต่างด้าวซึ่งมีลักษณะต้องห้ามมิให้เข้ามาในราชอาณาจักรตามมาตรา ๑๒ เข้ามาในราชอาณาจักร ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้คนต่างด้าวผู้นั้นกลับออกไปนอกราชอาณาจักรได้ โดยมีคำสั่งเป็นหนังสือ ถ้าคนต่างด้าวผู้นั้นไม่พอใจในคำสั่ง ศาลให้มีสิทธิอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีได้ เว้นแต่กรณีตามมาตรา ๑๒ (๑) หรือ (๓) ห้ามมิให้อุทธรณ์ คำสั่งของรัฐมนตรีให้เป็นที่สิ้นสุด แต่ถ้รัฐมนตรีมิได้มีคำสั่งวางหลักในเจ็ดวันนับแต่วันยื่นอุทธรณ์ ให้ถือว่ารัฐมนตรีมีคำสั่งว่าตนส่งตัวผู้นั้นไม่เป็นผู้ต้องห้ามมิให้เข้ามาในราชอาณาจักรตามมาตรา ๑๒

การอุทธรณ์ ให้ยื่นต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในสิบแปดชั่วโมง นับแต่เวลาที่ได้ทราบคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ และให้ทำตามแบบและเสีค่าธรรมเนียมตามที่กำหนดในกฎกระทรวง เมื่อได้รับอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่งแล้วให้พนักงานเจ้าหน้าที่นำส่งคณะกรรมการภายในเจ็ดวัน ให้คณะกรรมการพิจารณาเสนอความเห็นแก่รัฐมนตรีภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่คณะกรรมการได้รับอุทธรณ์ และให้รัฐมนตรีวินิจฉัยคำอุทธรณ์ภายในสามสิบวันนับแต่วันยื่นอุทธรณ์คำวินิจฉัยของรัฐมนตรีให้เป็นที่สิ้นสุด แต่ถ้รัฐมนตรีมิได้มีคำวินิจฉัยภายในกำหนดเวลาดังกล่าวให้ถือว่ารัฐมนตรีมีคำวินิจฉัยตามความเห็นที่คณะกรรมการเสนอไว้

เมื่อคนต่างด้าวยื่นอุทธรณ์แล้ว ให้พนักงานเจ้าหน้าที่รอการส่งตัวคนต่างด้าวผู้นั้นออกไปนอกราชอาณาจักรไว้จนกว่าจะได้มีคำสั่งของรัฐมนตรีในกรณีนั้น

ในระหว่างดำเนินการตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือระหว่างรอฟังคำสั่งของรัฐมนตรี แล้วแต่กรณี ให้นำมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม แต่มิให้นำมาตรา ๒๐ มาใช้บังคับด้วย

หมวด ๓

พาหนะ

มาตรา ๒๓ เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะ จะต้องนำพาหนะเข้ามาในหรือออกไปนอกราชอาณาจักรตามช่องทาง ด่านตรวจคนเข้าเมือง เขตท่า สถานี หรือท้องที่ และตามกำหนดเวลา ทั้งนี้ ตามที่รัฐมนตรีจะได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๒๔ พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจตรวจพาหนะที่เข้ามาในหรือที่จะออกไปนอกราชอาณาจักร หรือพาหนะที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ารับคนโดยสารเข้ามาในหรือออกไปนอกราชอาณาจักร เว้นแต่ในกรณีที่พาหนะนั้นได้ใช้ในราชการโดยเฉพาะของรัฐบาลไทย หรือของรัฐบาลต่างประเทศที่ได้รับอนุญาตจากรัฐบาลไทยแล้ว

มาตรา ๒๕ พาหนะใดที่เข้ามาในหรือที่จะออกไปนอกราชอาณาจักร เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะต้องแจ้งกำหนดวันและเวลาที่พาหนะจะเข้ามาถึงหรือจะออกจากเขตท่าสถานี หรือท้องที่ตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวงต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ ที่ทำการตรวจคนเข้าเมือง ซึ่งควบคุมเขตท่า สถานี หรือท้องที่นั้น ภายในกำหนดเวลาที่พนักงานเจ้าหน้าที่ประกาศไว้

ในกรณีที่ไม่สามารถปฏิบัติตามวรรคหนึ่งได้ ให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะไปแจ้งด้วยตนเองต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ ที่ทำการตรวจคนเข้าเมืองที่ใกล้ที่สุด โดยมีชักช้า

การแจ้งตามความในมาตรานี้ ถ้ารัฐมนตรีเห็นสมควรจะให้ยกเว้นไม่ต้องปฏิบัติ หรือให้ปฏิบัติภายใต้เงื่อนไขอย่างใดแก่พาหนะใดก็ได้

LIRT

มาตรา ๒๖ พาหนะใดที่เข้ามาในหรือที่จะออกไปนอกราชอาณาจักร เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะต้องยื่นรายการตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวงและผ่านการตรวจของพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ ที่และภายใต้เงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนด

ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นต้องการตรวจ ณ ที่อื่นนอกจากที่อธิบดีประกาศกำหนดตามวรรคหนึ่ง ต้องได้รับอนุญาตจากอธิบดีหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่อธิบดีมอบหมาย

มาตรา ๒๗ เพื่อประโยชน์ในการตรวจ ให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะที่เข้ามาในหรือที่จะออกไปนอกราชอาณาจักรมีหน้าที่ปฏิบัติดังต่อไปนี้

(๑) มิให้คนโดยสารหรือคนประจำพาหนะไปเสียจากพาหนะ หรือสถานที่ที่จัดไว้ด้วยความเห็นชอบของพนักงานเจ้าหน้าที่ จนกว่าจะได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ เว้นแต่กรณีที่ผู้ควบคุมพาหนะและคนประจำพาหนะเป็นคนคนเดียวกัน ให้บุคคลนั้นออกไปจากพาหนะ เพื่อไปแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๒๕ ในฐานะเป็นผู้ควบคุมพาหนะได้

ถ้าคนโดยสารหรือคนประจำพาหนะดังกล่าวขัดขืนหรือก่อความวุ่นวายให้นำมาตรา ๒๕ วรรคสองมาใช้บังคับโดยอนุโลม ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการปฏิบัติการตามวรรคนี้ ให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะเป็นผู้เสีย

(๒) ยื่นบัญชีคนโดยสารและบัญชีคนประจำพาหนะรวมทั้งผู้ควบคุมพาหนะต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง และภายในเวลาที่อธิบดีหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ประกาศกำหนด

(๓) ให้ความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ความในมาตรานี้ให้ใช้บังคับแก่เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะซึ่งนำพาหนะมาจากหรือไปยังชายแดนที่เป็นทางต่อเนื่องกับประเทศอื่น และรับคนโดยสารซึ่งเข้ามาใน

ราชอาณาจักร หรือรับคนโดยสารไปส่งที่ชายแดนเพื่อออกไปนอกราชอาณาจักร ทั้งนี้ เฉพาะ ที่เกี่ยวกับคนโดยสารซึ่งเดินทางเข้ามาในหรือออกไปนอกราชอาณาจักรเท่านั้น

มาตรา ๒๘ ในระหว่างที่ยังอยู่ในราชอาณาจักร ถ้ามีการเพิ่มหรือลด หรือเปลี่ยน คนประจำพาหนะที่เข้ามาในหรือที่จะออกไปนอกราชอาณาจักร หรือคนประจำพาหนะ ดังกล่าวผู้ใดจะไม่กลับออกไปนอกราชอาณาจักร ให้เจ้าของพาหนะหรือในกรณีที่ไม่มีเจ้าของ พาหนะอยู่ในราชอาณาจักร ให้ผู้ควบคุมพาหนะแจ้งแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ตามแบบที่กำหนด ในกฎกระทรวง

ในกรณีที่คนประจำพาหนะจะไม่กลับออกไปดังกล่าวในวรรคหนึ่งและคนประจำ พาหนะนั้นเป็นคนต่างด้าว ให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะ แล้วแต่กรณี นำบุคคลผู้นั้นไปมอบแก่พนักงานเจ้าหน้าที่โดยมิชักช้า

ถ้าคนประจำพาหนะผู้นั้นตามวรรคสองขัดขึ้นไม่ยอมให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ ควบคุมพาหนะแล้วแต่กรณี ปฏิบัติตามวรรคสองให้นำมาตรา ๒๙ วรรคสองมาใช้บังคับ โดยอนุโลม ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการปฏิบัติการตามวรรคนี้ให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะ เป็นผู้เสีย

มาตรา ๒๙ เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจพบคนต่างด้าวผู้ใดมีลักษณะต้องห้าม มิให้เข้ามาในราชอาณาจักร หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าเป็นผู้มีลักษณะต้องห้ามมิให้เข้ามาใน ราชอาณาจักร พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะจัดการ ควบคุมคนต่างด้าวผู้นั้นไว้ในพาหนะ หรือให้ส่งตัวไปยังสถานที่ใด เพื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ จะได้ควบคุมไว้ตรวจสอบ หรือให้ส่งตัวกลับออกไปนอกราชอาณาจักร

ในกรณีที่คนต่างด้าวตามวรรคหนึ่งขัดขึ้นหรือก่อความวุ่นวาย เจ้าของพาหนะ หรือผู้ควบคุมพาหนะหรือผู้แทนอาจขอให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจควบคุมหรือจับกุม คนต่างด้าวผู้นั้นไว้ ถ้าไม่สามารถจะขอความช่วยเหลือจากพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ ได้ทันทั่วทั้งที่ ให้มีอำนาจจับคนต่างด้าวผู้นั้นได้เอง แล้วส่งตัวไปยังพนักงานฝ่ายปกครองหรือ

LIRT

ตำรวจ และให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจนั้นรับจัดส่งตัวไปยังพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อ
ดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้

ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการปฏิบัติการตามมาตรา นี้ ให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุม
พาหนะเป็นผู้เสีย

มาตรา ๓๐ ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่า มีการฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้ ให้
พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะ หยุดพาหนะหรือนำ
พาหนะไปยังที่ใดที่หนึ่งตามที่จำเป็นเพื่อการตรวจ

การส่งตามวรรคหนึ่งจะกระทำโดยใช้สัญญาณหรือวิธีอื่นใดอันเป็นที่เข้าใจกันก็
ได้

มาตรา ๓๑ พาหนะใดที่เข้ามาในราชอาณาจักร นับแต่เวลาที่พาหนะนั้นผ่าน
เข้ามาในราชอาณาจักรแล้วจนกว่าพนักงานเจ้าหน้าที่จะทำการตรวจเสร็จ ห้ามมิให้ผู้ใดซึ่งมิ
ใช่เจ้าพนักงานที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับพาหนะนั้น ขึ้นไปบนพาหนะหรือนำพาหนะอื่นเข้าเทียบ
หรือเข้าไปในบริเวณหรือสถานที่ที่จัดไว้เพื่อการตรวจ ทั้งนี้ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงาน
เจ้าหน้าที่

ห้ามมิให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะยินยอมหรือละเลยให้ผู้ใดกระทำ
การตามวรรคหนึ่ง

มาตรา ๓๒ พาหนะใดที่จะออกไปนอกราชอาณาจักร ในระหว่างที่พนักงาน
เจ้าหน้าที่ทำการตรวจหรือหลังจากที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้ทำการตรวจแล้ว แต่พาหนะนั้นยัง
อยู่ในราชอาณาจักร ห้ามมิให้ผู้ใดซึ่งมิใช่เจ้าพนักงานที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับพาหนะนั้น ขึ้น
ไปบนพาหนะหรือนำพาหนะอื่นเข้าเทียบ ทั้งนี้ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่

ความในวรรคหนึ่งให้นำมาใช้บังคับเกี่ยวกับบริเวณหรือสถานที่ที่จัดไว้เพื่อ
การตรวจในระหว่างผู้ซึ่งจะออกไปนอกราชอาณาจักรยังมีได้ขึ้นไปบนพาหนะด้วย

ห้ามมิให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะยินยอมหรือละเลยให้ผู้ใดกระทำการตามมาตรานี้

มาตรา ๓๓ ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องกระทำการตรวจพาหนะนอกเวลาราชการหรือต้องไปทำการตรวจพาหนะ ณ ที่อื่น นอกจากที่อธิบดีประกาศกำหนดตามมาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง หรือต้องไปนอกสถานที่ทำการเพื่อควบคุมพาหนะไว้ หรือต้องรอเพื่อตรวจพาหนะอันมิใช่ความผิดของพนักงานเจ้าหน้าที่ ให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะนั้นเสียเงินค่าทำการและค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

หมวด ๔

การเข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราว

มาตรา ๓๔ คนต่างด้าวซึ่งจะเข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวได้จะต้องเข้ามาเพื่อการดังต่อไปนี้

(๑) การท่องเที่ยว การปฏิบัติหน้าที่ทางทูตหรือกงสุล

(๑ ทวิ) การปฏิบัติหน้าที่ทางราชการ

(๑ ตริ) การท่องเที่ยว

(๒) การเล่นกีฬา

(๓) ธุรกิจ

(๔) การลงทุนที่ได้รับความเห็นชอบจากกระทรวงทบวงกรมที่เกี่ยวข้อง

(๕ ทวิ) การลงทุนหรือการอื่นที่เกี่ยวกับการลงทุนภายใต้บังคับกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุน

LIRT

- (๕) การเดินทางผ่านราชอาณาจักร
- (๖) การเป็นผู้ควบคุมพาหนะหรือคนประจำพาหนะที่เข้ามายังท่า สถานี หรือ
ท้องที่ในราชอาณาจักร
- (๗) การศึกษาหรือดูงาน
- (๘) การปฏิบัติหน้าที่สื่อมวลชน
- (๙) การเผยแพร่ศาสนาที่ได้รับความเห็นชอบจากกระทรวงทบวงกรมที่เกี่ยวข้อง
- (๑๐) การค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์หรือฝึกสอนในสถาบันการค้นคว้าหรือสถาบัน
การศึกษาในราชอาณาจักร
- (๑๑) การปฏิบัติงานด้านช่างฝีมือหรือผู้เชี่ยวชาญ
- (๑๒) การอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๓๕ คนต่างด้าวซึ่งเข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวตามมาตรา ๓๔ อธิบดีหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งอธิบดีมอบหมายจะอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรภายใต้เงื่อนไขใด ๆ ก็ได้

ระยะเวลาที่จะอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรให้กำหนดดังนี้

- (๑) ไม่เกินสามสิบวัน สำหรับกรณีตามมาตรา ๓๔ (๒) (๕) และ (๖)
- (๒) ไม่เกินเก้าสิบวัน สำหรับกรณีตามมาตรา ๓๔ (๑) (๑ ตริ)
- (๓) ไม่เกินหนึ่งปี สำหรับกรณีตามมาตรา ๓๔ (๓) (๗) (๘) (๙) (๑๐) (๑๑)
และ (๑๒)
- (๔) ไม่เกินสองปี สำหรับกรณีตามมาตรา ๓๔ (๔)

(๕) ตามกำหนดระยะเวลาตามความจำเป็นสำหรับการยื่นตามมาตรา ๓๔ (๑) และ (๑ ทวิ)

(๖) ตามกำหนดระยะเวลาที่คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนพิจารณาเห็นสมควรสำหรับการยื่นตามมาตรา ๓๔ (๔ ทวิ)

ในกรณีที่คนต่างด้าวมีเหตุจำเป็นจะต้องอยู่ในราชอาณาจักรเกินระยะเวลาที่กำหนดใน (๑) (๒) (๓) และ (๔) ให้อธิบดีเป็นผู้พิจารณาอนุญาตให้อยู่ต่อไปได้ครั้งละไม่เกินหนึ่งปี และเมื่อได้อนุญาตแล้วให้รายงานต่อคณะกรรมการเพื่อทราบพร้อมด้วยเหตุผลภายในเจ็ดวันนับแต่วันอนุญาต

การขออนุญาตเพื่ออยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวต่อไปแต่ละครั้ง ให้คนต่างด้าวยื่นคำขอตามแบบและเสียค่าธรรมเนียมตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ในระหว่างรอฟังคำสั่งให้คนต่างด้าวผู้นั้นอยู่ในราชอาณาจักรไปพลางก่อนได้

มาตรา ๓๖ คนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวหากมีพฤติการณ์ที่สมควรเพิกถอนการอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักร ให้อธิบดีหรือคณะกรรมการมีอำนาจเพิกถอนการอนุญาตที่ได้อนุญาตไว้นั้นได้ ไม่ว่าอธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายเป็นผู้อนุญาต

ในกรณีที่อธิบดีมีคำสั่งเพิกถอนการอนุญาต คนต่างด้าวซึ่งถูกเพิกถอนการอนุญาต อาจยื่นอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการได้ คำสั่งของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด แต่แต่ ในกรณีที่คณะกรรมการมีคำสั่งเพิกถอนการอนุญาต คำสั่งของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

การอุทธรณ์คำสั่งของอธิบดีตามวรรคสอง ให้อยู่ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในสี่สิบแปดชั่วโมง นับแต่เวลาที่ได้ทราบคำสั่งของอธิบดี และให้ทำตามแบบและเสียค่าธรรมเนียมตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

เมื่อมีการเพิกถอนการอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ให้ทำเป็นหนังสือแจ้งแก่คนต่างด้าว ในกรณีที่ไม้อาจส่งหนังสือเช่นว่านี้แก่คนต่างด้าวได้ เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ปิดไว้ ณ ที่พัก ของคนต่างด้าวที่ได้แจ้งแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ไว้ครบกำหนดสี่สิบแปดชั่วโมง ให้ถือว่าคนต่างด้าว ผู้นั้นได้รับทราบคำสั่งแล้ว

มาตรา ๓๗ คนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราว ต้องปฏิบัติตามดังต่อไปนี้

(๑) ไม่ประสงค์ขอวีซ่าหรือวีซ่าฟรีสำหรับเข้าประเทศไทย เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากสถานกงสุลหรือ พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ ซึ่งกรณีใดมีกฎหมายว่าด้วยประเภทที่พำนักของคนต่างด้าว ให้ผู้นั้นได้เป็นสมาชิกคนใดซึ่งได้รับอนุญาตตามกฎหมายนั้น ไม่ทำงานหรือประกอบธุรกิจ เว้น แต่ได้ปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการทำงานของคนต่างด้าวหรือกฎหมายว่าด้วยการประกอบ ธุรกิจของคนต่างด้าว แล้วแต่กรณี

ในกรณีที่คนต่างด้าวดังกล่าวทำงานหรือประกอบธุรกิจ ต้องแจ้งต่อพนักงาน เจ้าหน้าที่ภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้เริ่มทำงานหรือประกอบธุรกิจ ไม่ว่าการทำงานหรือ การประกอบธุรกิจนั้น จะต้องได้รับอนุญาตตามกฎหมายดังกล่าวหรือไม่

(๒) พักอาศัย ณ ที่ที่ได้แจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ เว้นแต่ในกรณีที่มีเหตุผล สมควร ไม่สามารถพักอาศัย ณ ที่ที่ได้แจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ให้แจ้งการเปลี่ยนที่พักอาศัย ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงนับแต่เวลาที่เข้าพักอาศัย

(๓) แจ้งต่อเจ้าพนักงานตำรวจ ณ สถานีตำรวจท้องที่ที่คนต่างด้าวผู้นั้นพัก อาศัยภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงนับแต่เวลาที่ย้ายไป ในกรณีเปลี่ยนที่พักอาศัย และถ้าที่พักอาศัย ใหม่อยู่ต่างท้องที่กับสถานีตำรวจท้องที่เดิม คนต่างด้าวผู้นั้นต้องแจ้งต่อเจ้าพนักงานตำรวจ ณ สถานีตำรวจท้องที่ที่ไปพักอาศัยใหม่ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงนับแต่เวลาที่ไปถึงด้วย

(๔) ถ้าเดินทางไปจังหวัดใดและอยู่ในจังหวัดนั้นเกินยี่สิบสี่ชั่วโมง ให้คนต่างด้าว

LIRT

ผู้นั้นแจ้งต่อเจ้าพนักงานตำรวจ ณ สถานีตำรวจท้องที่ภายในสี่สิบแปดชั่วโมงนับแต่เวลาที่ไปถึง

(๕) ถ้าอยู่ในราชอาณาจักรเกินเก้าสิบวัน ศาลสั่งตำรวจผู้นั้นให้มีหนังสือแจ้งให้แจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ กองตรวจคนเข้าเมืองทราบถึงที่พักอาศัยของตนโดยมิชักช้าเมื่อภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ครบระยะเก้าสิบวัน และต่อไปให้กระทำเช่นเดียวกันทุกระยะเพื่อสืบค้น หนึ่งปี ถ้าท้องที่ใดมีที่ทำการตรวจคนเข้าเมืองตั้งอยู่ จะแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ ที่ทำการตรวจคนเข้าเมืองแห่งนั้นก็ได้

ความใน (๓) และ (๔) จะมีให้ใช้บังคับแก่กรณีใดตามมาตรา ๓๔ (๑) และ (๒) โดยเงื่อนไขอย่างไรก็ดี ให้เป็นไปตามที่อธิบดีกำหนด

ความใน (๔) มิให้ใช้บังคับแก่กรณีตามมาตรา ๓๔ (๑)

การแจ้งตามมาตรา นี้ คนต่างด้าวอาจไปแจ้งด้วยตนเองหรือมีหนังสือแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก็ได้ ทั้งนี้ ตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด

มาตรา ๓๘ เจ้านาย เจ้าของหรือผู้ครอบครองเคหสถาน หรือผู้จัดการโรงแรม ซึ่งรับคนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวเข้าพักอาศัย จะต้องแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ ที่ทำการตรวจคนเข้าเมืองซึ่งตั้งอยู่ในท้องที่ที่บ้าน เคหสถาน หรือโรงแรมนั้นตั้งอยู่ภายในสี่สิบแปดชั่วโมงนับแต่เวลาที่คนต่างด้าวเข้าพักอาศัย ถ้าท้องที่ใดไม่มีที่ทำการตรวจคนเข้าเมืองตั้งอยู่ให้แจ้งต่อเจ้าพนักงานตำรวจ ณ สถานีตำรวจท้องที่นั้น

ในกรณีที่บ้าน เคหสถาน หรือโรงแรมที่คนต่างด้าวเข้าพักอาศัยตามวรรคหนึ่ง ตั้งอยู่ในเขตท้องที่กรุงเทพมหานคร ให้แจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ กองตรวจคนเข้าเมือง

การแจ้งตามวรรคหนึ่งและวรรคสองให้เป็นไปตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด

LIRT

มาตรา ๓๙ คนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราว หากเดินทางออกไปนอกราชอาณาจักร ให้ถือว่าการได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวดังกล่าวเป็นอันสิ้นสุด แต่หากก่อนเดินทางออกไปนอกราชอาณาจักร ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ให้กลับเข้ามาในราชอาณาจักรได้อีก และคนต่างด้าวนั้นได้กลับเข้าในราชอาณาจักรโดยไม่เป็นผู้ต้องห้ามตามมาตรา ๑๒ ถ้าระยะเวลาที่ได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรยังมีเหลืออยู่ ให้อยู่ในราชอาณาจักรต่อไปได้เท่าระยะเวลาที่ยังเหลืออยู่นั้น

การขออนุญาตเพื่อกลับเข้ามาในราชอาณาจักรอีก ให้คนต่างด้าวยื่นคำขอตามแบบและเสียค่าธรรมเนียมตามอัตราและหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวง

หมวด ๕

การเข้ามามีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักร

มาตรา ๔๐ ภายใต้บังคับมาตรา ๔๒ มาตรา ๔๒ ทวิ และมาตรา ๕๐ ให้รัฐมนตรีโดยอนุมัติคณะรัฐมนตรีมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดจำนวนคนต่างด้าวซึ่งจะมีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรเป็นรายปี แต่มิให้เกินประเทศละสองหมื่นร้อยคนต่อปี และสำหรับคนไร้สัญชาติ มิให้เกินหนึ่งร้อยห้าสิบคนต่อปี

เพื่อประโยชน์แห่งการกำหนดจำนวนคนต่างด้าว บรรดาอาณานิคมของประเทศหนึ่งรวมกันหรือแต่ละอาณาจักรซึ่งมีการปกครองของตนเอง ให้ถือเป็นประเทศหนึ่ง

มาตรา ๔๑ คนต่างด้าวจะเข้ามามีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรมิได้ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการและด้วยความเห็นชอบของรัฐมนตรี ทั้งนี้ ภายในจำนวนที่รัฐมนตรีประกาศตามมาตรา ๔๐ และได้รับใบสำคัญถิ่นที่อยู่ตามมาตรา ๔๖ แล้ว

เพื่อประโยชน์แห่งพระราชบัญญัตินี้ คณะกรรมการมีอำนาจที่จะกำหนดหลักเกณฑ์ให้คนต่างด้าวซึ่งเข้ามาในราชอาณาจักรเป็นนครชั่วคราวหนึ่งหรือเป็นนครตามมาตรา ๓๙

LIRT

ตบสยีนคำขอเพื่อมีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรได้ เพื่อให้การเข้ามามีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรของคนที่ต่างด้าวเป็นไปเพื่อประโยชน์ของประเทศให้มากที่สุด ให้คณะกรรมการกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับคุณสมบัติของคนที่ต่างด้าวซึ่งขอเข้ามามีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรโดยคำนึงถึง รายได้ สิทธิทรัพย์สิน ความรู้ ความสามารถในด้านวิชาชีพ และฐานะในครอบครัวของคนที่ต่างด้าวดังกล่าว กับบุคคลซึ่งมีสัญชาติไทย เงื่อนไขเกี่ยวกับความมั่นคงของชาติ หรือเงื่อนไขอื่นตามความเหมาะสม เพื่อใช้เป็นหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการพิจารณาอนุญาตให้คนที่ต่างด้าวเข้ามามีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักร

การขออนุญาต คนต่างด้าวจะขอก่อนเดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรหรือขอภายหลังได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวแล้วก็ได้

เพื่อประโยชน์แห่งพระราชบัญญัตินี้ คณะกรรมการมีอำนาจที่จะกำหนดหลักเกณฑ์ให้คนที่ต่างด้าวซึ่งเข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวกรณีใดกรณีหนึ่งตามมาตรา ๓๔ อาจยื่นคำขอเพื่อมีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรได้

คนที่ต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้มีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรก่อนเดินทางเข้ามาในราชอาณาจักร จะมีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักร ต่อเมื่อเดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรและได้ยื่นรายการและผ่านการตรวจ อนุญาตของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๑๘ วรรคสอง และไม่เป็นผู้ต้องห้ามตามมาตรา ๑๒ และมาตรา ๔๓ และได้รับใบสำคัญถิ่นที่อยู่ตามมาตรา ๔๖ แล้ว ในระหว่างขอรับใบสำคัญถิ่นที่อยู่ให้คนที่ต่างด้าวผู้นั้นอยู่ในราชอาณาจักรไปพลางก่อนได้

มาตรา ๔๒ บุคคลดังต่อไปนี้ไม่อยู่ภายใต้บังคับของประกาศกำหนดจำนวน คนต่างด้าว ซึ่งรัฐมนตรีประกาศตามมาตรา ๔๐

(๑) คนต่างด้าวซึ่งเคยเข้ามามีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรแล้ว และได้กลับเข้ามาในราชอาณาจักรตามมาตรา ๔๗ หรือมาตรา ๕๐

LIRT

(๒) หญิงซึ่งมีสัญชาติไทยโดยการเกิดและได้สละสัญชาติไทยในกรณีที่ได้สมรสกับคนต่างด้าว

(๓) บุตรซึ่งยังไม่บรรลุนิติภาวะของหญิงซึ่งมีสัญชาติไทยโดยการเกิดไม่ว่าหญิงนั้นจะสละสัญชาติไทยในกรณีที่ได้สมรสกับคนต่างด้าวหรือไม่ก็ตาม

(๔) บุตรของบิดามารดาซึ่งเป็นคนต่างด้าวที่เกิดในระหว่างเวลาที่มารดาออกไปนอกราชอาณาจักร โดยมีหลักฐานการแจ้งออกไปนอกราชอาณาจักร เพื่อกลับเข้ามาอีก ตามมาตรา ๔๗ เมื่อเดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรพร้อมกับบิดาหรือมารดา ซึ่งกลับเข้ามาอีกภายในเวลาที่กำหนดตามหลักฐานการแจ้งออกไปนอกราชอาณาจักร และบุตรนั้นอายุยังไม่เกินหนึ่งปี

มาตรา ๔๒ ทวิ. คนต่างด้าวที่นำเงินตราต่างประเทศเข้ามาลงทุนในราชอาณาจักรเป็นจำนวนไม่น้อยกว่าสิบล้านบาท เมื่อคณะกรรมการพิจารณาแล้วเห็นว่าไม่เป็นการฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ คณะกรรมการโดยความเห็นชอบของรัฐมนตรีจะอนุญาตให้คนต่างด้าวผู้นั้น มีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรนอกเหนือจากจำนวนคนต่างด้าวที่รัฐมนตรีประกาศตามมาตรา ๔๐ ก็ได้ แต่ในปีหนึ่ง ๆ จะเกินร้อยละห้าของจำนวนดังกล่าวมิได้

เพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบเกี่ยวกับเงินตราต่างประเทศที่นำเข้ามาลงทุน คนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้เข้ามามีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรตามวรรคหนึ่งต้องแสดงฐานะการเงินตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสองปีแต่ไม่เกินห้าปี ทั้งนี้ ตามที่คณะกรรมการเห็นสมควร

มาตรา ๔๓ ห้ามมิให้คนต่างด้าวผู้ใดเข้ามามีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักร ถ้าปรากฏว่า

(๑) เป็นผู้เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาของศาลไทยหรือคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือคำพิพากษาของศาลต่างประเทศ เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดลหุโทษหรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดที่ยกเว้นไว้ในกฎกระทรวง

LIRT

(๒) เป็นผู้ไม่สามารถประกอบการหาเลี้ยงชีพได้ เพราะพิการหรือจิต
 พันเพื่อนไม่สมประกอบ หรือมีโรคอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

ความใน (๒) มิให้ใช้บังคับแก่คนต่างด้าวผู้เป็นบิดา มารดา สามเณร หรือ
 บุตรของบุคคลซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ในราชอาณาจักร และมีฐานะที่จะเลี้ยงดูซึ่งกันและกันได้

มาตรา ๔๔ คนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราว
 หากประสงค์จะมีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักร ให้ยื่นคำขอตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง ณ
 ที่ทำการตรวจคนเข้าเมืองในท้องที่ที่ตนอยู่ ในกรณีท้องที่นั้นไม่มีที่ทำการตรวจคนเข้าเมือง
 ให้ยื่นคำขอ ณ ที่ทำการตรวจคนเข้าเมืองที่ใกล้เคียง เมื่อคณะกรรมการพิจารณาแล้วเห็นว่า
 ยังไม่เกินจำนวนที่รัฐมนตรีประกาศตามมาตรา ๔๐ หรือจำนวนตามมาตรา ๔๒ ทวิ แล้ว
แต่กรณี หรือเป็นบุคคลตามมาตรา ๔๒ และไม่เป็นผู้ต้องห้ามตามมาตรา ๔๓ แล้ว จะ
 อนุญาตให้คนต่างด้าวผู้นั้นมีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรโดยความเห็นชอบของรัฐมนตรีก็ได้

คนต่างด้าวซึ่งได้ยื่นคำขอเพื่อมีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักร หากกำหนดระยะเวลา
 ที่ได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวจะสิ้นสุดลงในระหว่างการพิจารณา
 คนต่างด้าวผู้นั้นอาจยื่นคำขอ ณ ที่ทำการตรวจคนเข้าเมืองแห่งเดียวกันนั้น เพื่ออยู่ในราช
 อาณาจักรต่อไปจนถึงวันได้รับทราบผลการพิจารณา ให้คณะกรรมการหรือพนักงานเจ้าหน้าที่
 ซึ่งคณะกรรมการมอบหมายมีอำนาจอนุญาตได้ การอนุญาตนี้ คณะกรรมการหรือพนักงาน
 เจ้าหน้าที่ซึ่งคณะกรรมการมอบหมายจะกำหนดเงื่อนไขประการใดก็ได้

การยื่นคำขออนุญาตตามวรรคหนึ่ง ให้เสียค่าธรรมเนียมตามที่กำหนดในกฎ
 กระทรวง

มาตรา ๔๕ คนต่างด้าวซึ่งเข้ามาในราชอาณาจักร ถ้าในระหว่างรอรับใบสำคัญ
 ถิ่นที่อยู่ตามมาตรา ๔๑ หรืออยู่ในระหว่างรอรับทราบผลของการพิจารณาของคณะกรรมการ
 หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งคณะกรรมการมอบหมายตามมาตรา ๔๔ วรรคสอง คนต่างด้าวผู้นั้น
 นั้นเดินทางออกไปนอกราชอาณาจักร ให้ถือว่าการผ่อนผันให้อยู่ในราชอาณาจักรตามมาตรา

LIRT

๔๑ พรรคสี่ห้า หรือมาตรา ๔๔ พรรคสอง เป็นอันสิ้นสุด เว้นแต่ก่อนเดินทางออกไปนอกราชอาณาจักรได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ให้กลับเข้ามาในราชอาณาจักรอีก และคนต่างด้าวผู้นั้นได้กลับเข้ามาภายในระยะเวลาที่พนักงานเจ้าหน้าที่กำหนด ให้คนต่างด้าวผู้นั้นอยู่ในราชอาณาจักรต่อไปได้ ตามที่ได้รับการผ่อนผัน

มาตรา ๔๖ คนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้มีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรจะต้องขอรับใบสำคัญถิ่นที่อยู่จากอธิบดีหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งอธิบดีมอบหมายไว้เป็นหลักฐานภายในเวลาสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งจากพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นลายลักษณ์อักษร

ในกรณีที่คนต่างด้าวอายุต่ำกว่าสิบสองปีได้รับอนุญาตให้มีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักร ผู้ใช้อำนาจปกครองหรือผู้ปกครองต้องขอรับใบสำคัญถิ่นที่อยู่ในนามของคนต่างด้าวผู้นั้นในการถือถิ่นที่หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งอธิบดีมอบหมายจะออกใบสำคัญถิ่นที่อยู่ให้ต่างหากหรือรวมกันกับผู้ใช้อำนาจปกครองหรือผู้ปกครองก็ได้

ถ้าไม่ขอรับใบสำคัญถิ่นที่อยู่ในระยะเวลาตามวรรคหนึ่ง คณะกรรมการอาจสั่งระงับการอนุญาตให้มีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรเสียได้ ในกรณีเช่นนี้การผ่อนผันให้อยู่ในราชอาณาจักรตามมาตรา ๔๑ พรรคสี่ห้า หรือมาตรา ๔๔ พรรคสอง เป็นอันสิ้นสุด

ผู้ขอรับใบสำคัญถิ่นที่อยู่ต้องเสียค่าธรรมเนียมตามอัตราและหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๔๗ ใบสำคัญถิ่นที่อยู่ให้ใช้ได้ตลอดไป แต่ถ้าผู้ถือใบสำคัญถิ่นที่อยู่ได้เดินทางออกไปนอกราชอาณาจักรแล้ว ใบสำคัญถิ่นที่อยู่นั้นเป็นอันใช้ไม่ได้ต่อไป เว้นแต่ก่อนที่จะเดินทางออกไปนอกราชอาณาจักรผู้ถือใบสำคัญถิ่นที่อยู่ได้นำใบสำคัญถิ่นที่อยู่ไปให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทำหลักฐานการแจ้งออกไปนอกราชอาณาจักรเพื่อกลับเข้ามาอีกตามมาตรา ๔๕ ในกรณีเช่นนี้ หากคนต่างด้าวผู้นั้นกลับเข้ามาในราชอาณาจักรภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่พนักงานเจ้าหน้าที่ทำหลักฐานให้และไม่เป็นผู้มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๒ หรือมาตรา ๓๓ ให้ใบสำคัญถิ่นที่อยู่ดังกล่าวใช้ได้ต่อไป

บทบัญญัติในมาตรา ๑๒ เฉพาะความใน (๑) ในส่วนที่เกี่ยวกับการตรวจลงตราหนังสือเดินทางหรือเอกสารใช้แทนหนังสือเดินทาง และความใน (๒) (๓) และ (๔) มิให้นำมาใช้บังคับแก่กรณีตามวรรคหนึ่ง

มาตรา ๔๘ ใบสำคัญถิ่นที่อยู่ที่ใช้ไม่ได้ตามมาตรา ๔๗ ให้ผู้ถือหรือผู้ครอบครองส่งคืนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่

ใบสำคัญถิ่นที่อยู่ของคนต่างด้าวที่ตาย ให้ผู้ครอบครองส่งคืนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่

มาตรา ๔๙ คนต่างด้าวซึ่งเข้ามามีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรโดยชอบและประสงค์จะเดินทางออกไปนอกราชอาณาจักรและจะกลับเข้ามาอีก ให้ปฏิบัติดังนี้

(๑) นำใบสำคัญถิ่นที่อยู่มาให้พนักงานเจ้าหน้าที่สลักหลังทำหลักฐานการแจ้งออกไปนอกราชอาณาจักรเพื่อกลับเข้ามาอีก ตามวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

(๒) ในกรณีที่ไม่มีใบสำคัญถิ่นที่อยู่เพราะเป็นคนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรก่อนมีบทบัญญัติที่ให้คนต่างด้าวนั้นต้องขอใบสำคัญถิ่นที่อยู่ ให้มาขอรับใบสำคัญถิ่นที่อยู่จากพนักงานเจ้าหน้าที่เสียก่อน แล้วปฏิบัติตาม (๑)

(๓) ในกรณีที่ใบสำคัญถิ่นที่อยู่ไม่มีที่ว่างที่จะสลักหลังตาม (๑) ผู้ถือใบสำคัญถิ่นที่อยู่จะต้องขอเปลี่ยนใบสำคัญถิ่นที่อยู่ตามมาตรา ๕๑ เสียก่อน

หลักฐานการแจ้งออกไปนอกราชอาณาจักรเพื่อกลับเข้ามาอีกให้มีอายุหนึ่งปี นับแต่วันที่พนักงานเจ้าหน้าที่ทำหลักฐานให้และภายในกำหนดหนึ่งปีนั้น ผู้ถือใบสำคัญถิ่นที่อยู่จะออกไปนอกราชอาณาจักรและกลับเข้ามาอีกครั้งก็ได้

การขอหลักฐานการแจ้งออกไปนอกราชอาณาจักรเพื่อกลับเข้ามาอีก และการออกใบสำคัญถิ่นที่อยู่ตาม (๒) ให้เสียค่าธรรมเนียมตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

LIRT

มาตรา ๕๐ คนต่างด้าวซึ่งเคยเข้ามามีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักร แต่ไม่มีหลักฐานการแจ้งออกไปนอกราชอาณาจักรเพื่อกลับเข้ามาอีก หรือมีหลักฐานการแจ้งออกไปนอกราชอาณาจักรเพื่อกลับเข้ามาอีก แต่มิได้กลับเข้ามาภายในเวลาที่กำหนดตามมาตรา ๔๗ หากประสงค์จะกลับเข้ามามีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรตามเดิม ให้ยื่นคำขอตามวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวงเพื่อพิจารณาอนุญาต เมื่อคณะกรรมการพิจารณาแล้วเห็นว่า คนต่างด้าวผู้นั้นมีเหตุผลและข้อแก้ตัวอันสมควร ทั้งไม่เป็นผู้มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๒ และมาตรา ๔๓ จะอนุญาตให้คนต่างด้าวผู้นั้นมีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรต่อไปโดยความเห็นชอบของรัฐมนตรีก็ได้ แต่ต้องขอรับใบสำคัญถิ่นที่อยู่ใหม่ ในระหว่างการขออนุญาตให้นำมาตรา ๔๔ วรรคสองมาใช้บังคับโดยอนุโลม

บทบัญญัติในมาตรา ๑๒ เฉพาะความใน (๑) ในส่วนที่เกี่ยวกับการตรวจลงตราหนังสือเดินทางหรือเอกสารใช้แทนหนังสือเดินทาง. และความใน (๒) (๓) และ (๘) มิให้นำมาใช้บังคับแก่กรณีตามวรรคหนึ่ง

ผู้ขอรับใบสำคัญถิ่นที่อยู่ใหม่ตามวรรคหนึ่ง ต้องเสียค่าธรรมเนียมตามอัตรา และหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๕๑ เอกสารที่ออกให้ตามพระราชบัญญัตินี้ของผู้ใดสูญหายหรือชำรุด และผู้นั้นประสงค์จะได้ใบแทน หรือกรณีขอเปลี่ยนแปลงใบสำคัญถิ่นที่อยู่ตามมาตรา ๔๕ (๓) เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่สอบสวนเป็นที่พอใจแล้ว ให้ออกใบแทนหรือเปลี่ยนแปลงใบสำคัญถิ่นที่อยู่ให้ โดยผู้ขอต้องเสียค่าธรรมเนียมตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

หมวด ๖

การส่งคนต่างด้าวกลับออกไปนอกราชอาณาจักร

มาตรา ๕๒ คนต่างด้าวซึ่งเข้ามามีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรแล้ว ภายหลังปรากฏว่าเป็นบุคคลซึ่งมีพฤติการณ์อย่างใดอย่างหนึ่งตามมาตรา ๑๒ (๖) หรือ (๗) หรือเป็น

LIRT

บุคคลตามมาตรา (๑๒) (๙) หรือไม่ปฏิบัติตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดตามมาตรา ๕๒ ทวิ วรรคสอง หรือเป็นผู้มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๕๓ หรือเป็นผู้ได้รับโทษตามมาตรา ๖๐ หรือมาตรา ๖๑ ให้อธิบติเสนอเรื่องไปยังคณะกรรมการ ถ้าคณะกรรมการเห็นว่าควรเพิกถอนการอนุญาตให้มีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักร ก็ให้เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีเพื่อสั่งเพิกถอนการอนุญาตต่อไป

มาตรา ๕๓ คนต่างด้าวผู้ใดเข้ามาหรืออยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาตหรือการอนุญาตนั้นสิ้นสุดหรือถูกเพิกถอนแล้ว พนักงานเจ้าหน้าที่จะส่งตัวคนต่างด้าวผู้นั้นกลับออกไปนอกราชอาณาจักรก็ได้

ถ้ามีกรณีต้องสอบสวนเพื่อส่งตัวกลับตามวรรคหนึ่ง ให้นำมาตรา ๑๙ และมาตรา ๒๐ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ในกรณีที่มีคำสั่งให้ส่งตัวคนต่างด้าวกลับออกไปนอกราชอาณาจักรแล้ว ในระหว่างรอการส่งกลับ พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจอนุญาตให้ไปพักอาศัยอยู่ ณ ที่ใด โดยคนต่างด้าวผู้นั้นต้องมาพบพนักงานเจ้าหน้าที่ตามวัน เวลา และสถานที่ที่กำหนด โดยไม่ตั้งขรมีประกัน หรือผู้ต้องมีประกัน หรือมีทั้งประกันและหลักประกันก็ได้ หรือสั่งพนักงานเจ้าหน้าที่จะกักตัวคนต่างด้าวผู้นั้นไว้ ณ สถานที่ใดเป็นเวลานานเท่าใดตามความจำเป็นก็ได้ คำใช้จ่ายในการกักตัวนี้ให้คนต่างด้าวผู้นั้นเป็นผู้เสีย

บทบัญญัติในมาตรานี้มิให้ใช้บังคับแก่คนต่างด้าวซึ่งเข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรก่อนวันที่พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๘๐ ใช้บังคับ

มาตรา ๕๔ การส่งคนต่างด้าวกลับออกไปนอกราชอาณาจักรตามพระราชบัญญัตินี้ พนักงานเจ้าหน้าที่จะส่งตัวกลับโดยพาหนะใดหรือช่องทางใดหรือช่องทางใดก็ได้ตามแต่พนักงานเจ้าหน้าที่จะพิจารณาเห็นสมควร

LIRT

ค่าใช้จ่ายในการส่งคนต่างด้าวกลับดังกล่าวนี้ ให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะที่นำเข้ามาเป็นผู้เสีย ในกรณีที่ไมปรากฏตัวเจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะ ให้ผู้กระทำความผิดตามมาตรา ๖๐ หรือมาตรา ๖๑ เป็นผู้เสีย โดยพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจเรียกค่าใช้จ่ายในการส่งคนต่างด้าวกลับจากผู้กระทำความผิดคนใดคนหนึ่งโดยสิ้นเชิงหรือร่วมกันตามแต่จะเลือก แต่ถ้าคนต่างด้าวนั้นจะขอกลับโดยพาหนะอื่นหรือทางอื่น โดยยอมเสียค่าใช้จ่ายของตนเอง พนักงานเจ้าหน้าที่จะอนุญาตก็ได้

มาตรา ๕๔ ทวิ ในกรณีที่มีการยกเว้นการตรวจลงตราสำหรับคนต่างด้าวตามมาตรา ๑๒ (๑) และคนต่างด้าวได้แสดงตัวหรือเอกสารที่ใช้เดินทางอย่างใดอย่างหนึ่งของเจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะใด หรือแสดงหลักฐานของบุคคลอื่นใด ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวงเพื่อเป็นประกันในการกลับออกไปนอกราชอาณาจักรของคนต่างด้าวดังกล่าว ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งเจ้าของพาหนะ ผู้ควบคุมพาหนะหรือผู้ที่ออกตัว เอกสารหรือหลักฐานดังกล่าว แล้วแต่กรณี มิให้ยกเลิก คินหรือเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในตัว เอกสารหรือหลักฐานดังกล่าว ทั้งนี้ โดยจะกำหนดเงื่อนไขใดๆ หรือไม่ได้

การสั่งตามวรรคหนึ่ง ให้กระทำโดยการติดคำสั่งไว้กับหรือประทับข้อความคำสั่งลงไว้บนตัวเอกสารหรือหลักฐานดังกล่าว และเมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้สั่งการแล้ว ถ้ามีการยกเลิก คินหรือเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในตัว เอกสารหรือหลักฐานดังกล่าวให้แตกต่างไปจากที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้สั่งการไว้ โดยมีได้รับความเห็นชอบจากพนักงานเจ้าหน้าที่ การนั้นย่อมไม่สามารถใช้อำนาจกับพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ และพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งเจ้าของพาหนะผู้ควบคุมพาหนะหรือผู้ที่ออกตัว เอกสารหรือหลักฐาน แล้วแต่กรณี ให้กระทำการตามข้อผูกพันเดิมในตัว เอกสารหรือหลักฐาน เพื่อประโยชน์ในการส่งคนต่างด้าวนั้นกลับออกไปนอกราชอาณาจักร

หมวด ๗

เบ็ดเตล็ด

มาตรา ๕๕ เพื่อประโยชน์แห่งพระราชบัญญัตินี้ ผู้ใดอ้างว่าเป็นคนมีสัญชาติไทย ถ้าไม่ปรากฏหลักฐานอันเพียงพอที่พนักงานเจ้าหน้าที่จะเชื่อถือได้ว่าเป็นคนมีสัญชาติไทย ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้นั้นเป็นคนต่างด้าวจนกว่าผู้นั้นจะพิสูจน์ได้ว่าตนมีสัญชาติไทย

การพิสูจน์ตามวรรคหนึ่ง ให้ยื่นคำขอต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามแบบและเสียค่าธรรมเนียมตามที่กำหนดในกฎกระทรวง หากผู้นั้นไม่พอใจคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ จะร้องขอต่อศาลให้พิจารณาก็ได้

ในกรณีที่มีการร้องขอต่อศาล เมื่อได้รับคำร้องขอแล้ว ให้ศาลแจ้งต่อพนักงานอัยการ พนักงานอัยการมีสิทธิที่จะโต้แย้งคัดค้านได้

มาตรา ๕๖ คนต่างด้าวผู้ใดไม่มีหลักฐานการเข้ามาในราชอาณาจักรโดยถูกต้อง ตามมาตรา ๑๑ ๑๒ (๑) หรือไม่มีใบสำคัญถิ่นที่อยู่ตามพระราชบัญญัตินี้ และทั้งไม่มีใบสำคัญประจำตัวตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนคนต่างด้าว ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าคนต่างด้าว ผู้นั้นเข้ามาในราชอาณาจักรโดยฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕๗ ให้อธิบดีหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งอธิบดีมอบหมาย มีอำนาจหน้าที่ ทำการจับกุมและปราบปรามผู้กระทำผิดต่อพระราชบัญญัตินี้ โดยให้มีอำนาจออกหมายเรียก หมายจับ หรือหมายค้น หรือจับ ค้น หรือควบคุม และให้มีอำนาจสอบสวนคดีความผิดต่อ พระราชบัญญัตินี้ เช่นเดียวกับพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

มาตรา ๕๘ ในเขตท้องที่ใด รัฐมนตรีเห็นเป็นการสมควรที่จะยกเว้นค่าธรรมเนียม อย่างหนึ่งใดอย่างใดหนึ่งตามพระราชบัญญัตินี้ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจกระทำได้โดยประกาศ ในราชกิจจานุเบกษา

LIRT

หมวด ๘
บทกำหนดโทษ

มาตรา ๕๘ ทวิ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามหนังสือเรียกตามมาตรา ๑๐ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

มาตรา ๕๙ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๑ หรือมาตรา ๑๘ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าผู้กระทำความผิดตามวรรคหนึ่งมีสัญชาติไทย ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท

มาตรา ๖๐ ผู้ใดนำหรือพาคนต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักร หรือกระทำการด้วยประการใด ๆ อันเป็นการอุปการะหรือช่วยเหลือ หรือให้ความสะดวกแก่คนต่างด้าวให้เข้ามาในราชอาณาจักร โดยฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี และปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท

เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๓ และภายในพาหนะนั้นมีคนต่างด้าวซึ่งเข้ามาในราชอาณาจักรโดยฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้ ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าเจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะนั้นได้กระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนไม่สามารถรู้ได้ว่าภายในพาหนะนั้นมีคนต่างด้าวดังกล่าวอยู่ แม้ว่าได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควรแล้ว

มาตรา ๖๑ ผู้ใดรู้ว่าคนต่างด้าวคนใดเข้ามาในราชอาณาจักรโดยฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้ให้เข้าพักอาศัย ซ่อนเร้น หรือช่วยด้วยประการใด ๆ เพื่อให้คนต่างด้าวนั้นพ้นจากการจับกุม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

LIRT

ผู้ใดให้คนต่างด้าวซึ่งเข้ามาในราชอาณาจักร โดยฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้เข้าพักอาศัยให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้นั้นรู้ว่าคนต่างด้าวดังกล่าวเข้ามาในราชอาณาจักรโดยฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนไม่รู้โดยได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควรแล้ว

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง เป็นการกระทำเพื่อช่วยบิดา มารดา บุตร สามี หรือภริยาของผู้กระทำ ศาลจะไม่ลงโทษก็ได้

มาตรา ๖๒ เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๓ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖๓ เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๒๗ (๒) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖๔ เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๗ (๑) วรรคหนึ่ง หรือไม่ให้ความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๒๗ (๓) ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองหมื่นบาท

มาตรา ๖๕ เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

มาตรา ๖๖ เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๘ วรรคสอง ต้องระวางโทษปรับเรียงรายตัวคนประจำพาหนะที่มีได้นำไปมอบนั้นคนละไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

มาตรา ๖๗ พาหนะใดมีคนโดยสารซึ่งเป็นคนต่างด้าวซึ่งมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๒ (๑๑) (๑) เข้ามาในราชอาณาจักร เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะนั้น ต้องระวางโทษปรับเรียงรายตัวคนต่างด้าวคนละไม่เกินสองหมื่นบาท

มาตรา ๖๘ เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งสั่งตามมาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี และปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท

ถ้าการไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ดังกล่าวในวรรคหนึ่งเป็นเหตุให้คนต่างด้าวหลบหนี ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี และปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท

มาตรา ๖๙ คนต่างด้าวผู้ใดหลบหนีไปจากพาหนะหรือหลบหนีไปในระหว่างส่งตัวไปยังสถานที่ใด ๆ ที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้สั่งให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะควบคุมตัวไว้ หรือให้ส่งตัวไปตามมาตรา ๒๕ หรือหลบหนีไปในระหว่างที่ถูกกักตัวหรือควบคุมตามอำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๐ เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งสั่งตามมาตรา ๓๐ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๑ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๓๑ หรือมาตรา ๓๒ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

มาตรา ๗๒ คนต่างด้าวผู้ใดไม่ปฏิบัติ~~ทำงานหรือประกอบธุรกิจโดยมิได้แจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่~~ ตามมาตรา ๓๗ (๑) ต้องระวางโทษ~~จำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสองพันบาท~~ หรือ~~ทั้งจำทั้งปรับ~~

มาตรา ๗๓ คนต่างด้าวผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๗ (๒) (๓) (๔) หรือ (๕) ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาทและปรับอีกไม่เกินวันละสองร้อยบาท จนกว่าจะปฏิบัติให้ถูกต้อง

มาตรา ๗๔ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๘ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท แต่ถ้าผู้นั้นเป็นผู้จัดการโรงแรม ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงหนึ่งหมื่นบาท

มาตรา ๗๕ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๔๘ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

มาตรา ๗๕ ทวิ ผู้ใดทำลายคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ที่สั่งการตามมาตรา ๕๔ ทวิ หรือทำให้คำสั่งดังกล่าวลบล้าง โดยมิเจตนามิให้เจ้าของพาหนะ ผู้ควบคุมพาหนะ หรือผู้ที่ออกตั๋วเอกสารหรือหลักฐาน ทราบถึงคำสั่งดังกล่าวของพนักงานเจ้าหน้าที่ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

มาตรา ๗๕ ตริ เจ้าของพาหนะ ผู้ควบคุมพาหนะหรือผู้ที่ออกตั๋วเอกสารหรือหลักฐานผู้ใด เจตนาหลีกเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๕๔ ทวิ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินวันละห้าร้อยบาทจนกว่าคนต่างด้าวดังกล่าวจะกลับออกไปนอกราชอาณาจักร แต่มิให้ปรับเกินห้าหมื่นบาท

มาตรา ๗๖ คนต่างด้าวผู้ใดอยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาตหรือการอนุญาตสิ้นสุดหรือถูกเพิกถอน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๗ คนต่างด้าวผู้ใดหลีกเลี่ยงไม่ปฏิบัติตาม ขัดขืน หรือไม่ยอมรับทราบคำสั่งของรัฐมนตรี คณะกรรมการ อธิบดี หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งคณะกรรมการมอบหมาย ซึ่งสั่งการแก่คนต่างด้าวผู้นั้นตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

ถ้าคำสั่งตามวรรคหนึ่งเป็นคำสั่งให้กลับออกไปนอกราชอาณาจักร คนต่างด้าวผู้นั้นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี และปรับไม่เกินสองหมื่นบาท

มาตรา ๗๗ ทวิ ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดซึ่งต้องรับโทษตามพระราชบัญญัตินี้เป็นนิติบุคคล กรรมการผู้จัดการ ผู้จัดการ หรือผู้แทนของนิติบุคคลนั้น ต้องรับโทษตาม

LIRT

ที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนมิได้มีส่วนในการกระทำ
ความผิดของนิติบุคคลนั้น

มาตรา ๗๘ บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ นอกจากความผิดตามมาตรา ๕๔
วรรคหนึ่ง มาตรา ๖๐ มาตรา ๖๑ มาตรา ๖๘ และมาตรา ๗๗ วรรคสอง ให้มีคณะกรรมการ
เปรียบเทียบ ซึ่งประกอบด้วยอธิบดีกรมตำรวจหรือผู้แทน อธิบดีกรมอัยการหรือผู้แทน และ
ผู้บังคับการกองตรวจคนเข้าเมืองหรือผู้แทน เป็นกรรมการ มีอำนาจเปรียบเทียบได้ และใน
การนี้คณะกรรมการเปรียบเทียบมีอำนาจมอบหมายให้พนักงานสอบสวนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่
ดำเนินการเปรียบเทียบแทนได้ โดยจะกำหนดหลักเกณฑ์ในการเปรียบเทียบหรือเงื่อนไข
ประการใด ๆ ก็ได้ตามที่เห็นสมควร

เมื่อผู้กระทำความผิดได้เสียค่าปรับตามที่เปรียบเทียบแล้ว ให้ถือว่าคดีเลิกกัน
ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๗๙ ให้ถือว่าคนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการ
ชั่วคราวอยู่แล้วในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เป็นผู้ได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้
แต่คงได้รับสิทธิและประโยชน์เพียงเท่าที่ปรากฏในหลักฐานการอนุญาตไว้แล้วเท่านั้น

มาตรา ๗๙ ทวิ ให้คนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการ
ชั่วคราวและได้ทำงานหรือประกอบธุรกิจอยู่แล้วในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ แจ้งต่อ
พนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๓๗ (๑) ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๗๙ ตริ ให้คนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการ
ชั่วคราว และได้อยู่เกินเก้าสิบวันแล้วในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ แจ้งครั้งแรกต่อพนักงาน
เจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๓๗ (๕) ภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

LIRT

มาตรา ๗๙ จัตวา ให้เจ้าบ้าน เจ้าของหรือผู้ครอบครองเคหสถาน หรือผู้จัดการ
โรงแรมซึ่งรับคนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวเข้าพักอาศัย
อยู่แล้วในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ แจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๓๘ ภายใน
สามสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๘๐ ให้ถือว่าใบสำคัญถิ่นที่อยู่ที่ได้ออกตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง
ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับและที่ยังสมบูรณ์อยู่ เป็นใบสำคัญถิ่นที่อยู่ที่ได้ออกให้
ตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๘๑ ให้ถือว่าหลักฐานการแจ้งออกนอกราชอาณาจักรเพื่อกลับเข้ามาอีก
ซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ทำไว้ในใบสำคัญถิ่นที่อยู่ของคนต่างด้าวก่อนหรือในวันที่พระราช
บัญญัตินี้ใช้บังคับ เป็นหลักฐานการแจ้งออกนอกราชอาณาจักร เพื่อกลับเข้ามาอีกตามที่
บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๘๒ ให้ถือว่าคนต่างด้าวซึ่งถูกสั่งให้กักตัวไว้เพื่อรอการส่งกลับอยู่แล้ว
ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เป็นผู้ซึ่งถูกสั่งให้กักตัวไว้เพื่อรอการส่งกลับตามพระราช
บัญญัตินี้

มาตรา ๘๓ ให้ถือว่าคำร้องต่าง ๆ ของคนต่างด้าวที่ค้างพิจารณาอยู่ในวันที่
พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เป็นคำร้องที่ได้ยื่นตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๘๔ ให้บรรดากฎกระทรวง ข้อบังคับ ระเบียบ คำสั่ง หรือมติของคณะ
กรรมการพิจารณาคนเข้าเมืองตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๕๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม
โดยพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๗ ซึ่งใช้บังคับอยู่ในวันที่พระราช
บัญญัตินี้ใช้บังคับ ยังคงใช้บังคับได้ต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ จนกว่าจะได้มีกฎกระทรวง ข้อบังคับ ระเบียบ คำสั่ง หรือมติของคณะกรรมการตาม
พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

LIRT

อัตราค่าธรรมเนียมและค่าทำการและค่าใช้จ่ายอื่น ๆ

ค่าธรรมเนียม

(๑) อุทธรณ์ตามมาตรา ๒๒	คนละไม่เกิน	๒๓๐	<u>๕๐๐</u> บาท
(๒) ค่าขออนุญาตเพื่ออยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวต่อไป ตามมาตรา ๓๕	คนหนึ่ง ครั้งละไม่เกิน	๒๓๘	<u>๕๐๐</u> บาท
(๓) อุทธรณ์ตามมาตรา ๓๖	คนละไม่เกิน	๒๐๐	<u>๕๐๐</u> บาท
(๓ ทวิ) ค่าขออนุญาตเพื่อกลับเข้ามาในราชอาณาจักร อีกสำหรับการกลับ			
<u>ครั้งหนึ่งตามมาตรา ๓๕</u>	<u>คนหนึ่ง ครั้งละไม่เกิน</u>		<u>๕๐๐</u> บาท
(๔) ค่าขออนุญาตเพื่อมีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักร ตามมาตรา ๔๔ <u>ชั่วคราวหนึ่ง</u>	คนละไม่เกิน	๘,๘๘๘	<u>๒,๐๐๐</u> บาท
(๕) ใบสำคัญถิ่นที่อยู่ตามมาตรา ๔๖ <u>ชั่วคราวหนึ่งหรือ ๕๐ ชั่วคราวหนึ่ง</u>	ฉบับละไม่เกิน	๑๑,๑๑๑	<u>๕๐,๐๐๐</u> บาท
<u>ในกรณีและผู้ขอใบสำคัญถิ่นที่อยู่เป็นคู่สมรสหรือบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะของคนต่างด้าวที่มีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรหรือของบุคคลซึ่งมีสัญชาติไทย</u>	ฉบับละไม่เกิน		<u>๒๕,๐๐๐</u> บาท
(๖) หลักฐานการแจ้งออกไปนอกราชอาณาจักรเพื่อกลับเข้ามาอีกตาม			

LIRT

มาตรา ๔๙ (๑)	คนละไม่เกิน	๒๕๕	<u>๕๐๐</u> บาท
(๗) ใบสำคัญถิ่นที่อยู่ในมาตรา ๔๙ (๒)	ฉบับละไม่เกิน	๒,๕๕๕	<u>๕,๐๐๐</u> บาท
(๘) เอกสารที่ออกให้ตามมาตรา ๕๑	ฉบับละไม่เกิน	๒๕๕	<u>๕๐๐</u> บาท
(๙) ค่าขอเพื่อขอพิสูจน์สัญชาติต่อ พนักงานเจ้าหน้าที่ ตามมาตรา ๕๕	คนละไม่เกิน	๕๕๕	<u>๒๐๐</u> บาท

ค่าทำการและค่าใช้จ่ายอื่น ๆ

- (๑) การตรวจพาหนะนอกเวลาราชการ ถ้า
พาหนะไม่มีคนโดยสาร พาหนะหนึ่ง ครั้งละไม่เกิน ๒๐๐ บาท
ถ้ามีคนโดยสาร ให้คิดเพิ่มขึ้นตามรายตัว
คนโดยสาร คนละไม่เกิน ๑๐ บาท
- (๒) การตรวจพาหนะ ณ ที่อื่นนอกจากที่อธิบดีประกาศ
อธิบดีประกาศ กำหนดตามมาตรา ๒๕ ๒๖
วรรคต้นหนึ่ง พาหนะหนึ่ง วันละไม่เกิน ๒๐๐ บาท
- (๓) การรอคอยเพื่อตรวจพาหนะอันมิใช่
ความผิดของพนักงานเจ้าหน้าที่ วันละไม่เกิน ๒๐๐ บาท
- (๔) การไปนอกสถานที่ทำการเพื่อควบคุม
พาหนะ พาหนะหนึ่ง วันละไม่เกิน ๒๐๐ บาท

ขอเชิญคณะกรรมการเข้าประจำที่

(คณะกรรมการเข้าประจำที่)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอเชิญประธานคณะกรรมการแถลงครับ

นายดำริ น้อยมณี (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ คณะกรรมการขอแถลงชี้แจงในหลักการทั่วไปสักเล็กน้อย คือว่า ในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. .... นั้น เนื่องจากมีการพิมพ์ในมาตรา ๗๕ ตรี ตามร่างของหน้า ๒๔ พิมพ์ขาดไป จึงขอความกรุณาเพิ่มเติมคำว่า "หรือทั้งจำทั้งปรับ" ต่อจากบรรทัดสุดท้าย จึงอ่านได้ความว่า "แต่มิให้ปรับเกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ" นอกจากนี้ยังไม่มีอะไรจะแถลง ขอขอบคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอเชิญเลขาธิการรัฐสภาดำเนินการต่อไป

ร้อยตรี ปณิธาน เลิศฤทธิ์ (รองเลขาธิการรัฐสภา ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการรัฐสภา) : ร่างพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. .... ชื่อร่างพระราชบัญญัติ ไม่มีการแก้ไข ค่าปรารภ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๒ มีการแก้ไข มาตรา ๓ มีการแก้ไข มาตรา ๔ มีการแก้ไข มาตรา ๕ ไม่มีการแก้ไข

พันตำรวจเอก สุธรรม วรวิเชียรวงษ์ : ท่านประธานครับ ก่อนที่จะเรียนถามคณะกรรมการ กระผมสงสัยในรายงานของคณะกรรมการ หน้า ๑ คือ "สมาชิกผู้เสนอคำแปรญัตติจำนวน ๖ คน" และมีวรรคสุดท้ายบอกว่า "อนึ่ง คำแปรญัตติของนางวิมล เจียมเจริญ ได้ตกไปตามข้อบังคับ ข้อ ๗๔" โดยเฉพาะคุณวิมลกับกระผมเป็นผู้เสนอแปรญัตติร่วมกันฉบับเดียวกัน ประเด็นเดียวกัน และในมาตราเดียวกันด้วย ถ้าหากคณะกรรมการรายงานข่าวของนางวิมล เจียมเจริญ ตกไป ของกระผมก็คงจะตกไปด้วย นี่ก็สงสัยเหมือนกันว่าอาจจะผิดพลาด นี่กรณีหนึ่ง ไม่ใช่จะเป็นการต่อว่าอะไรหรอกครับ คือเป็นเพียงข้อสังเกตเท่านั้น

LIRT

ที่นี้พูดถึงมาตรา ๔ ที่กระผมสงสัย คือมาตรา ๔ ร่างเดิมบัญญัติว่า “คนต่างด้าว” หมายความว่าผู้ซึ่งไม่มีสัญชาติไทย ตามกฎหมายว่าด้วยสัญชาติ แต่คณะกรรมการได้แก้เป็น “คนต่างด้าว” หมายความว่าบุคคลธรรมดาซึ่งไม่มีสัญชาติไทย กระผมสงสัยว่า “บุคคลธรรมดา” นี้เป็นบุคคลชนิดไหน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ ๑ มาตรา ๑๕ บัญญัติว่า “สภาพคนย่อมเกิดเมื่อคลอด มีชีวิตรอดอยู่ และสิ้นสภาพเมื่อตายไป” คำว่า “บุคคล” นี้ เรามีอยู่ในหลาย ๆ มาตราของกฎหมายอื่นก็ใช้ว่า “บุคคล” แล้วก็ยังมีอีกอย่างหนึ่งในมาตรา ๖๘ ของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มีคำว่า “นิติบุคคลซึ่งเกิดขึ้นโดยกฎหมาย” คำว่า “บุคคล” นี้ เกิดขึ้นโดยกฎหมายรับรองว่าเป็นบุคคล เพราะฉะนั้นคำว่า “บุคคลธรรมดา” นี้กระผมไม่เข้าใจว่าเป็นคนชนิดไหน คนพิเศษมีหรือไม่ครับ อย่างไร อย่างไรท่านประธานนี้เป็นบุคคลสเปเชียล (Special) หรือเปล่าก็ไม่รู้อย่างนี้ กระผมอยากจะให้ท่านกรรมการชี้แจง เพราะว่าตามปกติแล้ว “บุคคล” นี้ก็มี ปุ่ลิ่งค์ เพศชาย อิตดีลิ่งค์ เพศหญิง และนบุงสกลิ่งค์ ไม่ใช่เพศชายและไม่ใช่เพศหญิง หรือว่าลักษณะคล้าย ๆ กัน ๆ ะเหยอะไรอย่างนี้ แต่เมื่อคณะกรรมการเขียนเพิ่มเติมว่า “บุคคลธรรมดา” ไว้ในมาตรานี้ ขอความกรุณาเปิดดูหน้า ๒ ซึ่งสืบเนื่องต่อยังกันด้วย ในมาตราเดียวกันนี้ “คนประจำพาหนะ” หมายความว่า ผู้ซึ่งมีตำแหน่งหน้าที่ ฯลฯ แล้วต่อไป อีกวรรคหนึ่ง “คนโดยสาร” หมายความว่า ผู้ซึ่งเดินทางฯ “เจ้าบ้าน” หมายความว่า ผู้ซึ่งเป็นหัวหน้าครอบครองบ้านฯ ถ้าหากว่าคณะกรรมการไปแก้ในวรรคแรกอย่างนั้นแล้วคำนิยาม คำศัพท์ในมาตรานี้ก็น่าจะต้องไปแก้อีกว่า “คนประจำพาหนะ” หมายความว่า บุคคลธรรมดาฯ “คนโดยสาร” หมายความว่า บุคคลธรรมดาฯ “เจ้าบ้าน” หมายความว่า บุคคลธรรมดาฯ อันนี้จะทำให้เชื่อมโยงไป และกระผมเห็นว่าข้อความตามร่างเดิมของรัฐบาลที่ร่างมาคือ “คนต่างด้าว” หมายความว่า ผู้ซึ่งไม่มีสัญชาติไทย ตามกฎหมายว่าด้วยสัญชาติ นี้เหมาะสมอยู่แล้ว ที่คณะกรรมการไปแก้เป็นคำว่า “บุคคลธรรมดา” กระผมยังไม่เข้าใจ ขอความกรุณาชี้แจงด้วยครับ

นายอำนาจ อินทุภุติ (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ ตามข้อข้องใจของท่านสมาชิกนั้น คณะกรรมการขอประทานกราบเรียนดังนี้ การที่คณะกรรมการได้แก้

LIART

วิเคราะห์ศัพท์ของคำว่า “คนต่างด้าว” หมายความว่า บุคคลธรรมดาซึ่งมีสัญชาติไทย นั้นก็ เพราะเหตุว่าพระราชบัญญัติคนเข้าเมืองนี้มีความสัมพันธ์กับพระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว ซึ่งสภานี้ได้ผ่านไปแล้ว ในวิเคราะห์ศัพท์คำว่า “คนต่างด้าว” ตามมาตรา ๕ ก็ ใช้คำว่า “คนต่างด้าว” หมายความว่า บุคคลธรรมดาซึ่งไม่มีสัญชาติไทย คณะกรรมาธิการจึง ได้แก้วิเคราะห์ศัพท์ความหมายของคนต่างด้าวในร่างพระราชบัญญัติคนเข้าเมืองให้สอดคล้อง กับพระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว ส่วนในเรื่องของคำว่า “บุคคลธรรมดา” นั้นก็ มีบัญญัติอยู่ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ครบ ใช้คำว่า “บุคคลธรรมดา” จะปรากฏ อยู่ในลักษณะ ๒ บุคคล หมวด ๑ บุคคลธรรมดา และหมวด ๒ ก็เป็นนิติบุคคลไป เพื่อให้แตกต่างกับนิติบุคคล คือบุคคลแบ่งออกเป็น ๒ อย่างด้วยกัน คือ บุคคลธรรมดาและ นิติบุคคล คือบุคคลตามกฎหมาย คำว่า “บุคคลธรรมดา” นี้มีบัญญัติในกฎหมายอยู่แล้ว ขอบพระคุณครับ

นายธรรมบุญ ลัดพลี: ขอบพระคุณครับท่านประธานที่เคารพ กระผมไม่มีอะไร นอกจากอยากจะกราบเรียนสนับสนุนข้อตั้งของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่ได้แย้งไปในเรื่องที่คุณวิมล เจียมเจริญ ได้แปรญัตติ แล้วในรายงานนี้เขียนว่าได้ตกไป เรื่องนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่ากระผมเป็นผู้รับมอบจากคุณวิมลและคุณสุธรรม ต้องขอประทานโทษที่เอ่ยนาม ให้เป็นผู้ อภิปรายแทนตอนนั้นซึ่งติดอยู่ แล้วกระผมได้กราบเรียนท่านเลขาธิการคณะกรรมการ ซึ่งทำหน้าที่แทนประธาน ก็ยอมให้กระผมได้อภิปรายแทน เพราะฉะนั้นเรื่องนี้ก็เพื่อศักดิ์ศรี ของท่านผู้แปรญัตติที่บอกว่าตกไปนั้น ความจริงไม่ได้ตก ได้ปฏิบัติไปโดยถูกต้องตามข้อบังคับแล้ว กระผมขอความกรุณากราบเรียนยืนยันไว้ ได้โปรดช่วยแก้ไขด้วย ขอบพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ: ขอให้เลขาธิการรัฐสภาดำเนินการต่อไป

ร้อยตรี ปณิธาน เลิศฤทธิ์ (รองเลขาธิการรัฐสภาปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการ รัฐสภา): มาตรา ๕ ไม่มีการแก้ไข หมวด ๑ คณะกรรมาธิการพิจารณาคนเข้าเมือง ไม่มีการ แก้ไข มาตรา ๖ มีการแก้ไข มีผู้ขอสงวน

LIART

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : มาตรา ๖ คุณธรรมนุญ ลัดพลี ขอสงวนคำ
แปรญัตติไว้ ขอเชิญคุณธรรมนุญครับ

นายธรรมนุญ ลัดพลี : ขอบพระคุณครับท่านประธานที่เคารพ มาตรานี้ที่กระผม
ได้ขอสงวนก็เพราะกระผมได้ขอแปรญัตติไปโดยมีข้อสังเกตว่า ปลัดกระทรวงมหาดไทยนั้น
ท่านไม่ค่อยจะมีเวลา แล้วท่านเป็นประธานกรรมการบ้าง กรรมการบ้าง สงสัยว่าท่านเองก็
อาจจะนับชุดไม่ครบ ท่านก็ไม่ค่อยจะมีเวลา และเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญ กระผมก็ได้แปรญัตติไป
คิดว่าจะให้อธิบดีกรมตำรวจมาเป็นประธานกรรมการ อีกเรื่องหนึ่งก็คือ ในเรื่องของรองปลัดก็มี
ปัญหาอยู่เพราะว่ามีหลายตำแหน่งเหลือเกินในกระทรวงการต่างประเทศก็เป็นปัญหาที่ว่าใคร
จะรับมอบหมาย และอีกประการหนึ่ง ในเรื่องผู้ทรงคุณวุฒินี้ก็ได้อธิบายไป แต่กระผมได้
มาตุตัวร่างครั้งสุดท้ายก็เห็นว่าได้รับหลักการ ของกระผมไปแก้แล้วก็เป็นที่พอใจ กระผมก็
ไม่ติดใจ ขอบพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : มีท่านผู้ใดติดใจอีกหรือไม่ครับ มาตรา ๖

(ไม่มีสมาชิกติดใจ)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่มี ขอให้เลขาธิการรัฐสภาดำเนินการต่อไป

ร้อยตรี ปณิธาน เลิศฤทธิ์ (รองเลขาธิการรัฐสภา ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการ
รัฐสภา) : มาตรา ๗ มีการแก้ไข

นางแรม พรหมโบล บุญประสพ : ท่านประธานที่เคารพ ใน (๑) คณะกรรมาธิการได้
ไปตัด "เพิกถอนการอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง"
ออกแล้วนำมาไว้ใน (๑ ทวิ) แต่ข้อความใน (๑) เดิมท่านได้เติมข้อความว่า "เสนอความ
เห็นแก่รัฐมนตรีในการพิจารณาอุทธรณ์ตามมาตรา ๒๒ วรรคสอง" ซึ่งดิฉันขอประทาน
กราบเรียนว่า ข้อความเดิมที่ได้เขียนไว้ในวันก่อนจะเป็นการถูกต้องยิ่งกว่า เพราะว่าการที่จะให้
ผู้ที่จะเห็นควรเพิกถอนการอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวนั้นยังคงมีการประวิง

LIART

ต่อไปอีกโดยคณะกรรมการมีอำนาจที่จะเสนอความเห็นแก่รัฐมนตรีในการพิจารณาอุทธรณ์ตามมาตรา ๒๒ วรรคสอง ซึ่งคณะกรรมการได้เพิ่มเติมข้อความว่า “การอุทธรณ์ตามมาตรา ๒๒ วรรคสอง” นั้นให้มีกำหนดระยะเวลาที่จะทำได้ ซึ่งถ้าหากว่าเป็นไปตามนั้นแล้วจะทำให้การที่เพิกถอนการอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรของคนต่างด้าวนั้นเป็นการประวิงเวลาไปเมื่อเราไม่ต้องการให้เขาอยู่ในราชอาณาจักรแล้ว ทำไมจึงจะต้องไปสร้างขั้นตอนให้มีความจำเป็นที่จะต้องพิจารณาเพิ่มเติมเป็นระยะเวลาเนิ่นนานไปอีก ดิฉันขอประทานกราบเรียนว่า ควรที่จะคงไว้ตามร่างเดิม

ร้อยตำรวจโท ชัญ มนุชธรรม (กรรมการ): ท่านประธานที่เคารพ การที่คณะกรรมการได้แก้ไขนั้นก็โดยที่มาตรา ๒๒ คณะกรรมการได้แก้ไข ในหน้า ๘ ท่านสมาชิกกรรมาโปรดพลิกดู ในมาตรา ๒๒ ตามร่างเดิมกล่าวไว้ว่า “ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจพบว่าคนต่างด้าวซึ่งมีลักษณะต้องห้าม มิให้เข้ามาในราชอาณาจักรตามมาตรา ๒๒ เข้ามาในราชอาณาจักร ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้คนต่างด้าวผู้นั้นกลับออกไปนอกราชอาณาจักรได้โดยมีคำสั่งเป็นหนังสือ ถ้าคนต่างด้าวผู้นั้นไม่พอใจในคำสั่ง อาจอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีได้แต่วันแต่การนี้ตามมาตรา ๒๒ (๑) หรือ (๔) ห้ามมิให้อุทธรณ์ คำสั่งของรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด แต่ถ้าวุทธรณ์มิได้มีคำสั่งภายในเจ็ดวันนับแต่วันยื่นอุทธรณ์ ให้ถือว่ารัฐมนตรีมีคำสั่งว่าคนต่างด้าวผู้นั้นไม่เป็นผู้ต้องห้ามมิให้เข้ามาในราชอาณาจักรตามมาตรา ๑๒” ทางคณะกรรมการพิจารณาแล้วเห็นว่ามาตรา ๑๒ เป็นมาตราสำคัญที่ห้ามมิให้คนต่างด้าวเข้ามา เช่นในกรณีไม่มีหนังสือเดินทาง ไม่มีเอกสาร ไม่เข้าตามช่องทางอะไรเหล่านี้เป็นต้น ถ้าหากว่าพนักงานตรวจคนเข้าเมืองได้สั่งให้ผู้นั้นออกไป ผู้นั้นได้อุทธรณ์ต่อรัฐมนตรี และไปกำหนดว่าถ้าวุทธรณ์ไม่สั่งการภายใน ๗ วัน ให้ถือว่าคนต่างด้าวผู้นั้นได้รับอนุญาตเข้ามาโดยถูกต้อง ทางคณะกรรมการเห็นว่าการเข้าเมืองนั้นเป็นการรักษาความปลอดภัยของประเทศชาติ จึงได้มีกฎหมายคนเข้าเมืองและเป็นการควบคุมคนต่างด้าวมิให้เข้าเมืองหลายประการ การที่จะกำหนดให้ฝ่ายบริหารว่าถ้าจะพิจารณาอุทธรณ์ภายในกำหนดเวลาและมีตอบคำร้องของผู้ร้องภายในกำหนดเวลา ให้ถือว่ามีผลในทางบวกนั้นกระผมเห็นว่า เหมาะสมสำหรับที่จะบัญญัติไว้ในกรณี

ที่ประชาชนชาวไทยยื่นคำร้องเพื่อบำบัดทุกข์ต่อรัฐบาลหรือราชการมากกว่า แต่ในกรณีนี้เป็นกรณีที่คนต่างด้าวซึ่งต้องห้ามมิให้เข้ามาในราชอาณาจักร เมื่อเข้ามาแล้ว เจ้าหน้าที่กลับไม่ให้เข้า กลับไปอุทธรณ์ แต่ถ้ารัฐมนตรีไม่สั่งภายใน ๗ วันให้ถือว่าผู้นั้นเข้าเมืองได้ อย่างนี้กระผมว่าผลเป็นไปในทางลบกับประเทศชาติ คณะกรรมาธิการจึงวางมาตรการใหม่เพิ่มเติมในวรรคสองว่า “ในกรณีเช่นนี้ ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์และเสนอต่อรัฐมนตรีภายในกำหนดเจ็ดวัน เมื่อคณะกรรมการพิจารณาแล้วว่าควรจะยกอุทธรณ์ให้ถือว่าคนต่างด้าวที่เข้าเมืองนั้นได้ยื่นต่อรัฐมนตรี เมื่อรัฐมนตรีไม่มีคำสั่งวินิจฉัยภายในหนึ่งเดือน จึงให้ถือว่าคำวินิจฉัยของคณะกรรมการนั้น เป็นความเห็นของรัฐมนตรีโดยปริยาย” ในกรณีเช่นนี้จะเห็นได้ว่าเป็นการป้องกัน เพราะเราขอให้คณะกรรมการตรวจคนเข้าเมือง เป็นคณะกรรมการพิจารณาโดยตั้งจากเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งมีความเชี่ยวชาญทางด้านควบคุมความมั่นคงของประเทศ เพราะฉะนั้นเมื่อเราแก้ไขมาตรา ๒๒ ไปแล้ว ในมาตรา ๗ จึงต้องเพิ่มลงไปว่า “เสนอความเห็นแก่รัฐมนตรีในการพิจารณาอุทธรณ์ตามมาตรา ๒๒ วรรคสอง” และได้ในมาตรา ๗ (๑) เดิมมาเป็นทวีเป็นการเพิกถอนการอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่งครับ

นางแรม พรทโมบล บุญประสพ ท่านประธานที่เคารพ ตามที่ท่านกรรมาธิการได้ชี้แจงนั้นท่านกรรมาธิการก็ยอมรับว่าคนต่างด้าวซึ่งไม่เป็นที่พึงปรารถนาจะให้อยู่ในประเทศแล้ว ก็ควรที่จะมีการเพิกถอนการอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักร แต่ว่าในมาตรา ๒๒ เดิมได้ให้อำนาจรัฐมนตรีไว้ว่า “ถ้าหากมิได้มีคำสั่งภายในเจ็ดวันก็ให้ถือว่ารัฐมนตรีมีคำสั่งให้คนต่างด้าวนั้นไม่เป็นผู้ต้องห้ามซึ่งจะเข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรได้” ดิฉันเห็นด้วยกับท่านกรรมาธิการว่าควรจะต้องตัดออก คือควรจะไปด้วยซ้ำว่า “ถ้ารัฐมนตรีไม่ได้มีคำสั่งตามกำหนดระยะเวลานั้นก็ให้ถือว่าผู้ซึ่งได้อุทธรณ์นั้นไม่สมควรที่จะอยู่ในราชอาณาจักรต่อไป” แต่ตรงกันข้ามท่านกลับเอาไปใส่ไว้มาตรา ๒๒ วรรคสอง โดยเพิ่มเติมว่า “ถ้ารัฐมนตรีมิได้มีคำสั่งวินิจฉัยภายในกำหนดเวลาดังกล่าว ให้ถือว่ารัฐมนตรีมีคำวินิจฉัยตามความเห็นที่คณะกรรมการเสนอไว้” อันนี้กลับเป็นเรื่องที่คณะกรรมการมีอำนาจเต็มโดยสมบูรณ์แบบว่าให้คนต่างด้าวนี้อยู่

LIRT

ในราชอาณาจักรได้ต่อไป เพราะฉะนั้นในมาตรา ๗ ดิฉันจึงคิดว่าไม่ควรที่จะให้อำนาจคณะกรรมการที่จะเสนอความเห็นแก่รัฐมนตรีในการพิจารณาอุทธรณ์ตามมาตรา ๒๒ วรรคสอง ควรจะให้เป็นไปตามร่างเดิม เพราะเหตุว่าเมื่อไม่มีความประสงค์ที่จะให้คนต่างด้าวนั้นอยู่ในราชอาณาจักรแล้ว ยังจะให้คณะกรรมการมีอำนาจที่จะพิจารณาเสนอความเห็นไปยังรัฐมนตรี และเมื่อรัฐมนตรียังไม่ได้สั่งการประการใดก็ให้ถือความเห็นของคณะกรรมการเป็นใหญ่ นั้น ดิฉันเห็นว่าไม่สมควร จึงขอให้คงตามร่างเดิมของรัฐบาล ขอบพระคุณค่ะ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้อื่นจะมีความเห็นอย่างไรอีกหรือไม่ ถ้าไม่มีความเห็นผมจะได้ขอมติ เชิญคุณธรรมนุญครับ

นายธรรมนุญ ลัดพลี : ขอบพระคุณครับท่านประธานที่เคารพ ตามที่คณะกรรมการฯ ได้แก้ไขและเพิ่มเติมในมาตราที่กล่าวนี้และก็มาตรา ๒๒ ทั้งวรรคหนึ่งและวรรคสอง กระผมมีความเห็นด้วยกับคณะกรรมการฯ เพราะว่ากระผมมีประสบการณ์อยู่แล้วเข้าใจว่าทางสภา ก็คงยังจำได้ครั้งหนึ่ง เราได้มีกฎหมายสถานบริการเข้ามาได้มีการแก้ทำนองนี้เหมือนกันในเรื่องที่ขออนุญาต แล้วการอนุญาตนั้นไม่ได้มีการสั่งการ หรือสั่งการไปไม่ได้รับก็มีอุทธรณ์ได้ซึ่งในนั้นเดิมก็มีว่าปลัดกระทรวงมหาดไทย ถ้ากระผมจำไม่ผิด ไม่สั่ง ก็ให้ถือว่าอนุญาตอะไรแบบนั้นก็ทำให้เห็นว่าเป็นเรื่องที่เสียหาย เพราะว่าอาจจะมีพฤติการณ์โดยไม่ได้ตั้งใจ ผู้ที่ส่งอุทธรณ์นั้นอาจจะไม่มีเวลาแล้วก็ได้ไม่สั่ง ก็เลยทำให้ถือว่าเป็นการอนุญาตกลายเป็นเมื่อเลยเวลาแล้วกลับถือเป็นอนุญาต ก็ไม่ถูก ก็ได้แก้กันในเรื่องนั้นให้มีผลว่าถ้าไม่สั่งก็ให้ถือว่าไม่อนุญาต ก็เช่นเดียวกันกับในเรื่องนี้ที่คณะกรรมการได้ตัดออกไปซึ่งก็เป็นเรื่องสมควร ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติก็ได้รับแล้วว่าเป็นเรื่องที่ถูกต้อง แต่เหตุที่ทำให้คณะกรรมการพิจารณาเสนอความเห็นแก่รัฐมนตรีภายใน ๗ วันนั้น ทางสมาชิกผู้มีเกียรติเห็นว่าเป็นเรื่องที่จะทำให้เกิดเยิ่นเย้อ หรือทำให้คณะกรรมการได้มีอำนาจขึ้นอีก จึงไม่สมควร กระผมว่าถ้าท่านสมาชิกผู้มีเกียรติกรุณาพิจารณาให้ถ่องแท้จะเห็นว่าในทางตรงกันข้าม คณะกรรมการมิได้มีอำนาจมากขึ้นเลย กลับเป็นภาระแก่คณะกรรมการที่จะต้องพิจารณาเสนอความเห็นเป็นขั้นตอนเพื่อช่วยรัฐมนตรี แล้วก็เพื่อถ่วงดุลกันระหว่างพนักงานเจ้าหน้าที่กับรัฐมนตรี

เพราะในมาตรา ๒๒ เป็นเรื่องพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจแล้วก็ส่งไป ถ้าคนต่างตัวไม่พอใจ ก็ให้อุทธรณ์ต่อรัฐมนตรี เพราะฉะนั้นถ้ารัฐมนตรีส่งกลับ ก็จะเป็นปัญหาระหว่างพนักงานเจ้าหน้าที่กับรัฐมนตรีได้ จะเป็นการที่ดูเหมือนกับว่ารัฐมนตรีไปใช้ตำแหน่งหน้าที่ไม่สมควร ไปใช้ตำแหน่งหน้าที่ที่เหนือกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้ ซึ่งความจริงกฎหมายเขียนไว้แล้วก็ตาม และในมุมมองถ้าเราคิดถึงต่อไปในเรื่องพรรคการเมือง ถ้ามีพรรคการเมืองเข้ามา รัฐมนตรีมาจากการเมือง การส่งนั้นแม้จะสุจริตบางทีอาจจะถูกบิดเบือนหาว่ารัฐมนตรีไม่สุจริตก็ได้ โดยหาว่าอยู่ในพรรคการเมืองนั้นพรรคการเมืองนี้ เพราะฉะนั้นการที่มีคณะกรรมการซึ่งมีหน้าที่ตามกฎหมายเป็นคนกลาง แล้วเป็นคณะกรรมการซึ่งมีหลายตัวช่วยกันกลั่นกรองอีก ที่จึงเหมาะสมกว่า และความจริงขั้นตอนนี้ก็ไม่ได้เยิ่นเย้อ เพราะอะไรครับ เพราะบอกให้เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีภายใน ๗ วัน นับแต่วันที่คณะกรรมการได้รับอุทธรณ์ อันนี้ยังผูกมัดไปว่าอย่างน้อยคำอุทธรณ์เขาจะต้องได้รับการพิจารณาภายใน ๗ วัน รู้ผลแล้ว แล้วคณะกรรมการก็สรุปเสนอขึ้นไป และในเวลาเดียวกันรัฐมนตรีไม่ได้เสียดำนาจลงไปเลย เพราะอะไร เพราะว่าถ้าคณะกรรมการเห็นควรให้ยกอุทธรณ์ รัฐมนตรีเห็นด้วยก็เกม ถ้าคณะกรรมการเห็นว่าควรให้เขาได้อยู่ต่อไป รัฐมนตรีส่งกลับก็ได้ เห็นหรือไม่ครับ คือไม่ได้บอกเลยว่ารัฐมนตรีจะต้องเห็นด้วยตามความเห็นของคณะกรรมการนั้น อำนาจของรัฐมนตรียังคงมีอยู่ แต่อำนาจของคณะกรรมการนั้นไม่ใช่อำนาจจะครับ เป็นหน้าที่ที่จะต้องสกรีน (Screen) ให้ข้อคิดเห็นมา เพราะฉะนั้นจึงมีผลทางบวกมากกว่า คือช่วยกันคิดอีกทางหนึ่ง และคิดในทางที่ถูกต้อง คือในรูปคณะกรรมการและเป็นเครื่องถ่วงดุลระหว่างรัฐมนตรีกับพนักงานเจ้าหน้าที่ กระผมจึงเห็นว่าเหมาะสมแล้วในการพิจารณาเรื่องนี้ เพราะเป็นปัญหาสำคัญมาก เกี่ยวกับความมั่นคง แล้วก็เกี่ยวกับผลประโยชน์ส่วนใหญ่โดยให้ได้รับการกลั่นกรองอย่างถูกต้องและสมบูรณ์แบบที่สุด ขอบพระคุณครับ

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ : ท่านประธานที่เคารพ ร่างพระราชบัญญัติคนเข้าเมืองที่รัฐบาลเสนอมาใหม่นั้น มีความพยายามอยู่อย่างหนึ่งที่จะทำให้ขั้นตอนในการพิจารณาการจำกัดคน ซึ่งไม่พึงปรารถนาให้เข้ามาในประเทศไทยให้รวดเร็วยิ่งขึ้น เพื่อไม่เป็นการเปิดช่องให้คนที่เรา

LIART

ไม่ปรารถนาเข้ามาอยู่ในประเทศไทยนั้น มีระยะเวลาที่จะมาทำอะไรตามที่เขาดต้องการ เพราะฉะนั้น ตามมาตรา ๒๒ ร่างเดิมของรัฐบาลจึงกำหนดระยะเวลาเอาไว้สั้นเพียง ๗ วัน ถ้าหากว่า รัฐมนตรีไม่สั่งก็ถือว่าคนนั้นเขามีสิทธิที่จะเข้ามาได้โดยที่ไม่เป็นคนต้องห้าม การที่กำหนดไว้ เช่นนั้นก็เพื่อเป็นการเร่งรัดรัฐมนตรีให้ต้องสั่งเพื่อเห็นแก่ประโยชน์ของประเทศชาติ รัฐมนตรี จะต้องรีบสั่งโดยทันทีเมื่อคณะกรรมการไปแก้ไขข้ออย่างนี้แล้ว ถ้านับเวลาจะเห็นว่าระยะเวลาที่ คนต่างด้าวจะเข้ามาอยู่ในเมืองไทยได้ แม้ว่าจะเป็นคนที่ไม่พึงปรารถนาก็ตามสามารถจะอยู่ ได้ถึง ๓๗ วันยาวที่สุดซึ่งวิธีการอย่างนี้เป็นวิธีการที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน คนต่างด้าวที่เข้ามาอยู่ ในเมืองไทยแล้วหมดระยะเวลาที่จะอยู่ได้ในเมืองไทยก็ใช้ระบบวิธีการอุทธรณ์ กว่าคณะกรรมการจะพิจารณาในการอุทธรณ์ก็เป็นเวลาล่วงพ้นระยะเวลาที่คนนั้นต้องการอยู่ในเมืองไทยแล้ว แล้วเขาก็กลับไป ถ้าเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองสามารถจะยืนยันในเรื่องนี้ได้ว่าวิธีการนี้เป็น วิธีการที่ถือปฏิบัติเป็นปกติกันอยู่ในเวลานี้ โดยใช้ระยะเวลาที่กำหนดไว้ในกฎหมาย ที่นี้เรามาพูดถึงว่ามาตรา ๒๒ ที่กำหนดเอาไว้ให้ จะต้องอุทธรณ์ภายในระยะเวลาอันจำกัดและรัฐมนตรี จะต้องสั่งนั้น ไม่ใช่เป็นเรื่องของการเปิดโอกาสให้คนเข้ามาอยู่ในเมืองไทยโดยที่เราไม่ต้องการ เพราะเหตุว่าคนนั้นจะต้องเข้าลักษณะตามมาตรา ๑๒ อยู่แล้วว่าเป็นคนที่จะต้องห้ามไม่ให้เข้าเมือง เมื่อเจ้าหน้าที่เขาสั่งแล้ว จะอุทธรณ์ก็ต้องอุทธรณ์กันทันที แล้วรัฐมนตรีต้องสั่ง ภายใน ๗ วัน ถ้าสมมติว่ารัฐมนตรีสั่งไป การกระทบกระเทือนต่อความมั่นคงของชาตินั้น ไม่มี เพราะเหตุว่าถึงอย่างไรคนนั้นก็จะต้องออกไป เพราะฉะนั้นกระผมจึงคิดว่ามาตรา ๒๒ ตามร่างของรัฐบาลนั้นถูกต้องแล้วไม่ควรจะไปแก้ไขระยะเวลาออกไปอีก โปรดสังเกตว่า มาตรา ๒๒ นั้นจะใช้กับกรณีคนต่างด้าวซึ่งเข้าเมืองเราไม่ได้ และก็เข้าเมืองมาโดยไม่ชอบ วิธีการที่จะทำให้เขาออกไปนั้นจึงต้องทำโดยความรวดเร็ว จะไปยืดระยะเวลาเพื่อพิทักษ์ปกป้อง คนเหล่านั้นอีกเพื่อประโยชน์อะไร คนเหล่านั้นไม่ใช่คนไทยและเป็นคนซึ่งต้องห้ามอยู่แล้ว ขอบพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : มีท่านผู้ใดให้ความเห็นอีกหรือไม่ครับ

พันตำรวจเอก ชาติรี สงวนรักษ์ (กรรมธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ กระผมในฐานะกรรมธิการผู้หนึ่งแล้วก็ยังเป็นเจ้าหน้าที่ปฏิบัติอยู่ด้วย กระผมขอกราบเรียนชี้แจงความเป็นมาของมาตรานี้ ในทางปฏิบัติขณะนี้คนต่างด้าวที่เดินทางเข้ามาในราชอาณาจักร สมมติว่าเข้ามาที่ท่านตรวจคนเข้าเมืองที่ดอนเมือง ปัญหาว่าคนต่างด้าวผู้นั้นจะเป็นคนต้องห้ามหรือไม่ ผู้วินิจฉัยคือเจ้าหน้าที่กองตรวจคนเข้าเมือง การวินิจฉัยของเขานั้นอาจจะเป็นที่ทั้งผิดและถูก ถ้าสั่งให้คนต่างด้าวตกเป็นคนต้องห้าม คนต่างด้าวจะเข้ามาไม่ได้ เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะคือบริษัทการบินจะต้องรับคนต่างด้าวนั้นออกไป ถ้าเราไม่ให้เขายื่นอุทธรณ์ ก็จะกลายเป็นว่าเจ้าหน้าที่นั้นอาจจะชี้ขาดผิดพลาดไปได้ กฎหมายเขาก็ให้ยื่นอุทธรณ์ได้ แต่การยื่นอุทธรณ์นั้นเรากำหนดลงไปว่า ถ้าเข้ากรณี ๒ กรณี คือ ๑. ไม่มีหนังสือเดินทางหรือเป็นคนที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยสั่งห้ามเข้าแล้ว อุทธรณ์ไม่ได้ อันนี้เด็ดขาดครับ คือคนไม่มีหนังสือเดินทางนี้เข้าประเทศไทยไม่ได้เด็ดขาด หรือมีแต่ไม่มีวีซ่าก็เข้าไม่ได้ เว้นแต่จะมีนโยบายผ่อนผันอย่างปัจจุบันนี้ ๒. ส่วนคนที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยสั่งห้ามเข้าเด็ดขาดนั้นก็ห้ามเข้าตกเป็นคนต้องห้ามทันทีเจ้าหน้าที่สั่งได้ทันที. แต่คนอีกหลายประเภทในมาตรา ๑๒ ถ้าท่านจะกรุณาอ่าน จะมีอยู่ตั้ง ๑๐ ประเภทซึ่งเจ้าหน้าที่อาจจะวินิจฉัยผิดพลาด จึงได้เขียนกฎหมายให้มีสิทธิยื่นอุทธรณ์ได้ กฎหมายเขาก็มี แต่กฎหมายเก่านั้นการยื่นอุทธรณ์ เมื่อยื่นต่อเจ้าหน้าที่แล้วต้องนำเสนอคณะกรรมการพิจารณาคณะเข้าเมือง ในระหว่างพิจารณาต้องเปิดสิทธิเปิดโอกาสให้คนต่างด้าวมาชี้แจงได้ด้วย เมื่อคณะกรรมการมีมติเพิกถอนแล้ว จึงจะเสนอรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยสั่งการ การดำเนินการที่แล้วมากระผมขอเรียนว่า ในทางปฏิบัตินั้นเราต้องใช้เวลาตั้งประมาณ ๒-๓ เดือน อันนี้ไม่ใช่ว่าเจ้าหน้าที่หรือคณะกรรมการไปเก็บเรื่องไปเตะถ่วง แต่เป็นเรื่องของการเสนองาน ความจริงกระผมเห็นด้วยกับท่านสมาชิกไม่ต้องการให้คนต้องเข้ามาอยู่ในประเทศ ร่างเดิมที่รัฐบาลเสนอมานั้นถูกต้องที่ว่าให้รัฐมนตรีพิจารณาภายใน ๗ วัน แต่ท่านทั้งหลายก็ทราบดีว่าท่านรัฐมนตรีนั้นงานมาก การเสนอจากเจ้าหน้าที่ขึ้นไปถึงรัฐมนตรีนั้นท่านมีเวลาวินิจฉัยไม่มากนัก กฎหมายยังเขียนต่อไปว่าถ้าไม่วินิจฉัยภายใน ๗ วันให้ถือว่าคนนั้นเป็นคนไม่ต้องห้าม ก็หมายความว่าถ้าต่อไป กระผมไม่ได้ว่านักการเมืองนะครับ แต่โอกาสต่อไปถ้ารัฐมนตรีต้องการจะให้

ใครเข้าเมืองก็ไม่วินิจฉัยภายใน ๗ วัน คนนั้นก็อยู่ได้ตลอดไป ทีนี้เมื่อคณะกรรมการ
 แก่แล้วก็มาพิจารณากันดูว่าการไปกำหนดให้พิจารณาในระยะสั้นนั้นจะทำได้หรือไม่ การที่ให้
 คณะกรรมการพิจารณาคณะเข้าเมืองเข้ามาเกี่ยวข้องกับนั้น เพราะเห็นว่าคณะกรรมการพิจารณา
 คณะเข้าเมืองประกอบด้วยบุคคลจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องรวมทั้งในด้านความปลอดภัย ใน
 ด้านการลงทุน ในด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว รวมทั้งครบ ซึ่งจะเป็นผู้ร่วมกันพิจารณา
 ว่าผู้นั้นควรจะเป็นบุคคลต้องห้ามหรือไม่ ทีนี้การพิจารณาก็ต้องใช้เวลา เพราะว่าคณะกรรมการนี้
 กระทบจะไปเชิญกรรมการมาประชุมทุก ๒ วัน ๓ วันนี่คงทำไม่ได้ เราก็ให้เวลาว่าสัก ๗ วัน
 จากวันที่รับ เจ้าหน้าที่จะต้องรีบส่งทันที ทางกระทบจะเก็บไว้ไม่ได้ เมื่อเสนอคณะกรรมการ
 คณะกรรมการก็ต้องพิจารณาภายใน ๗ วัน เมื่อเสร็จจากคณะกรรมการ ต้องรีบเสนอรัฐมนตรี
 ให้เสร็จภายใน ๑๕ วัน รวมแล้วตั้งแต่วันยื่นถึงวันพิจารณาเสร็จ ๓๐ วันแล้วครับ กระทบ
 คิดว่าในระยะที่คนต้องห้ามยังอยู่ในประเทศซึ่งเรายังไม่ได้ชี้ขาดว่าต้องห้ามหรือไม่นั้น เจ้าหน้าที่
 มีอำนาจที่จะให้เขาไปอยู่ที่ไหนก็ได้ ให้ประกันตัวก็ได้ ทุกวันนี้ก็ให้ประกันตัวคนละ ๕๐,๐๐๐ บาท
 ถ้าเขาจะหนีก็ช่วยไม่ได้ แต่กระทบคิดว่าเขาไม่หนีหรอกครับ ท่านไม่ต้องเป็นห่วงว่าคนต้องห้าม
 เหล่านี้จะมาประวิงเวลาอยู่ในประเทศไทย กระทบทำอยู่แล้ว บุคคลสำคัญที่เราห้ามเข้านั้น
 เขาไม่มีสิทธิอุทธรณ์คือมาตรา ๑๒ (๑) กับ (๔) อันนั้นแน่นอนอุทธรณ์ไม่ได้ ส่วนคนที่มี
 แต่ข้อสงสัยว่าเขาจะเข้ามาค้าหญิงบ้าง จะมีพฤติกรรมขัดต่อศีลธรรมบ้าง อันนี้ยังไม่มีใคร
 ชี้ขาด กระทบขอกราบเรียนท่านนี้ครับ

นายอดุล วิเชียรเจริญ : ท่านประธานที่เคารพ กระทบใครจะขอเรียนถามท่าน
 กรรมการว่า ถ้าหากจะปล่อยให้ไปไปตามร่างเดิมของรัฐบาล โดยที่คณะกรรมการยังไม่
 ไม่ได้แก้ไขนั้นจะเปลี่ยนข้อความในตอนท้ายของวรรคแรกเสียใหม่ คือแทนที่จะเขียนอย่างนั้น
 ก็เขียนเสียว่า "ถ้าหากว่ารัฐมนตรีไม่ได้มีคำสั่งภายในกำหนดเวลาเจ็ดวัน ก็ให้ถือว่ารัฐมนตรีสั่งว่า
 คนต่างด้าวนั้นเป็นคนต้องห้ามและก็ต้องออกไป" ถ้าเป็นอย่างนี้จะเป็นอย่างไร คือเป็นการ
 บังคับเลย ถ้าหากว่าไม่มีคำสั่งภายใน ๗ วันก็ถือว่าต้องห้ามก็ต้องออกไป ทั้งนี้เพราะอาจจะ
 มีกรณีที่บุคคลต่างด้าวบางคนเข้ามาเมื่อมีข้อยกเว้นเอาไว้แล้วก็มิระยะเวลาซึ่งพิพพันตามร่าง

ที่คณะกรรมการสิทธิการได้แก้ไขเพิ่มเติมใหม่ก็จะประวิงเวลาอยู่ได้อีกหลายวัน แต่ถ้าหากเขียนไว้ตามวรรคแรกตามร่างเดิมของรัฐบาล ก็มีช่องทางเหมือนกันถ้าไม่สั่งก็อยู่ได้เป็นการสันนิษฐานว่าไม่เป็นการต้องห้าม เพราะฉะนั้นถ้าจะเลือกอีกทางหนึ่ง คณะกรรมการจะเห็นอย่างไรถ้ารัฐมนตรีไม่สั่งภายใน ๗ วันก็ถือว่าจะต้องออกไปจากราชอาณาจักร อันนี้ใครจะขอกราบเรียนถามท่านประธานคณะกรรมการโดยเฉพาะ ขอขอบคุณครับ

ร้อยตำรวจโท ช่าง มนุชธรรม (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ ตามที่ท่านสมาชิกได้กรุณาให้ข้อคิดเห็นนั้นคณะกรรมการด้วยความเคารพ คณะกรรมการมีความเห็นว่าที่ได้แก้ไขนั้นก็โดยที่เห็นว่าผู้ที่ยื่นอุทธรณ์เป็นผู้ซึ่งต้องได้รับการพิจารณาอยู่บ้าง เพราะเหตุว่าในมาตรา ๑๒ นอกจาก (๑) ที่ไม่มีหนังสือเดินทาง หรือเป็นบุคคลที่รัฐมนตรีไม่อนุญาตให้เข้ามาในราชอาณาจักรตามมาตรา ๑๖ ซึ่งเป็นบุคคลที่ไม่ให้เข้าโดยเด็ดขาด อุทธรณ์ไม่ได้อยู่แล้ว ผู้ที่อุทธรณ์นั้นเป็นผู้ที่อยู่ใน (๒) เช่นไม่มีปัจจัยในการยังชีพ เข้ามาเพื่อมีอาชีพเป็นกรรมกรหรือเป็นคนวิกลจริต ไม่ได้ปลุกผี เคยต้องโทษ มีพฤติการณ์เป็นที่น่าเชื่อว่าเป็นบุคคลที่เป็นภัยต่อสังคม อะไรเหล่านี้เป็นต้น เป็นเรื่องที่จะต้องได้รับการพิจารณาอยู่บ้าง แต่อย่างไรก็ดี ทางคณะกรรมการเห็นว่าในการพิจารณานั้นในเมื่อเราตั้งคณะกรรมการไว้แล้ว คณะกรรมการก็ประกอบไปด้วยบุคคลซึ่งตามตำแหน่ง มีปลัดกระทรวงการต่างประเทศซึ่งเป็นบุคคลนอกจากกรมตำรวจ สำหรับปลัดกระทรวงมหาดไทยก็เป็นผู้บังคับบัญชาชั้นสูง ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ และมีอธิบดีกรมแรงงาน อธิบดีกรมอัยการ เมื่อดูตัวบุคคลแล้วก็น่าจะมอบอำนาจให้ผ่านขั้นตอนการพิจารณาการจะอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้คนต่างด้าวที่ยื่นอุทธรณ์นั้นเสียชั้นหนึ่งก่อน แล้วจึงไปถึงรัฐมนตรี ถ้าตามความเห็นที่กำหนดให้รัฐมนตรีวินิจฉัยภายใน ๗ วันตามมาตรา ๒๒ เดิม กระผมเห็นว่าการเขียนไม่ว่าจะเป็นประโยชน์หรือไม่เป็นประโยชน์ต่อผู้ร้องก็ตาม แต่เป็นแนวทางที่ทำให้บุคคลอื่นอาจจะมีทางที่จะคอร์รัปชันกันได้ซึ่งผู้นั้นไม่ใช่เป็นรัฐมนตรี ซึ่งเป็นอยู่อย่างปัจจุบันนี้ ในการที่มีข้อกล่าวหาว่า กองตรวจคนเข้าเมืองก็ดี หรือสำนักงานในกระทรวงมหาดไทยก็ดีทำการต่างเวลาในการเสนอเรื่องต่อรัฐมนตรีเพื่อต้องการให้คนต่างด้าวนั้นอยู่ในประเทศได้นานเป็นต้น คณะกรรมการได้

พิจารณาถึงข้อเท็จจริงในการที่จะช่วยเพื่อที่จะขจัดสิ่งทั้งหลายซึ่งจะเป็นทางที่จะก่อให้เกิดคอร์รัปชันได้ก็เป็นการป้องกันอันหนึ่ง แต่ถ้าหากว่าการให้เวลาแก่รัฐมนตรีภายใน ๓๐ วัน ซึ่งยาวนานไปนั้นควรจะเป็นอย่างไหนก็ได้ ทางคณะกรรมการเห็นว่า ๓๐ วันเป็นเวลาพอเหมาะที่จะให้ท่านรัฐมนตรีมีโอกาสพิจารณาความคิดเห็นของคณะกรรมการ และจะเสียหายหรือไม่นั้น ถ้าดูมาตรา ๑๒ นอกจาก (๑) (๔) แล้วเห็นว่าไม่น่าจะเสียหายแก่ประเทศและทางกองตรวจคนเข้าเมืองก็ได้ใช้มาตรการตามมาตราอื่น ๆ ในการที่จะเรียกประกันหรือจะกักตัวไว้ก็ได้ อยู่แล้ว คณะกรรมาธิการจึงได้แก้ไขเพิ่มเติม ขอกราบเรียนดังนี้ครับ

นางแรม พรทโมบล บุญยประสพ ท่านประธานที่เคารพ ท่านกรรมาธิการได้กรุณาชี้แจงว่าในเรื่องนี้จะต้องผ่านคณะกรรมการหลายท่านด้วยกัน มีอธิบดีกรมแรงงาน อธิบดีกรมอัยการ ดิฉันขอประทานเรียนว่า ท่านเหล่านี้ไม่มีเวลาที่จะมาพิจารณา นอกจากจะส่งมอบตัวแทนมาพิจารณาแทน เพราะเหตุว่าท่านเป็นกรรมการในกฎหมายหลายฉบับ และข้อเท็จจริงเป็นเช่นนั้น ดิฉันจึงคิดว่าถ้าหากคณะกรรมการได้กรุณาชี้แจงว่ามีความเป็นห่วงในเรื่องเกี่ยวกับคนต่างด้าวที่จะเข้ามาอยู่ในประเทศไทย นอกจากในมาตรา ๑๒ (๑) และ(๔) แล้ว ในวงเล็บอื่น ๆ ก็อาจจะไม่มีปัญหาอะไรซึ่งจะเป็นเรื่องที่ไม่ให้ความปลอดภัยกับประเทศชาติ แต่ดิฉันเห็นตรงกันข้ามว่าถ้าเป็นเรื่องของคนต่างด้าวแล้ว ถ้าเราไม่ต้องการให้เขาเข้ามาอยู่โดยผิดกฎหมายก็ดี หรือว่าในกรณีที่คณะกรรมการเห็นว่าควรจะเพิกถอนใบอนุญาตก็ดีไม่ควรจะประวิงเวลาให้เห็นช้าไปอีก ยิ่งท่านกรรมาธิการได้บอกว่าในขณะนี้ได้มีการให้ประกันตัวคนละ ๕๐,๐๐๐ บาท เขาจะหนีหรือไม่เป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่รับรองว่าไม่หนี ดิฉันเห็นว่าการรับรองเช่นนี้เป็นการเหลือวิสัยที่จะรับรองได้ เพราะมีปรากฏไม่นานมานี้เอง ชาวต่างด้าวที่ได้รับการประกันในเรื่องเกี่ยวกับคำผิด คำเสียอื่น ก็หนีไปจนได้ ดิฉันจึงขอประทานเรียนว่า ถ้าหากว่าคณะกรรมการก็ดีหรือสมาชิกก็ดีมีความเป็นห่วงในเรื่องที่ไม่พึงปรารถนาจะให้คนต่างด้าวเข้ามาอยู่ในประเทศไทยแล้ว ดิฉันนำไปแก้ไขในมาตรา ๑๒ เสีย ในตอนท้ายที่ว่า “คำสั่งของรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด แต่ถักรัฐมนตรีมิได้มีคำสั่งภายในเจ็ดวัน นับตั้งแต่วันที่อุทธรณ์ให้ถือว่ารัฐมนตรีมีคำสั่งว่าคนต่างด้าวผู้นั้นเป็นผู้ต้องห้ามมิให้เข้ามาในราชอาณาจักรตาม

มาตรา ๑๒” ซึ่งดอกเตอร์ อุดล ขอประทานโทษที่ต้องเอ่ยนาม ท่านก็มีความคิดเห็นอย่างนี้แล้ว ถ้าหากว่าเราจะไปพิจารณาให้คณะกรรมการเสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีในการพิจารณาอุทธรณ์ ตามมาตรา ๑๒ (๑) นั้น ก็ยังจะเป็นการแสดงให้เห็นว่าเรายังปรารถนาที่จะให้คนต่างด้าวซึ่งเป็นผู้ที่เราไม่ต้องการให้อยู่ในประเทศไทย ยังมีเวลาที่จะทำงานอยู่ได้อีกถึง ๓๗ วัน ตรงกันข้ามกับมาตรา ๒๒ เขาไม่มีเวลาตามที่ได้กล่าวนี้ หรือที่ได้แก้ไขใหม่ เพราะฉะนั้นดิฉันจึงขอเสนอว่าใน (๑) นั้น ควรจะเป็นไปตามร่างเดิม และในมาตรา ๒๒ ซึ่งเราจะพิจารณากันต่อไปก็ควรจะตัดคำว่า “ไม่” ออก ขอบพระคุณค่ะ

นายอุดล วิเชียรเจริญ : ท่านประธานที่เคารพ กระผมคิดว่าที่ท่านกรรมาธิการได้ชี้แจงที่กระผมเรียนถามนั้น ท่านคงจะไม่เข้าใจในคำถามของกระผม ซึ่งกระผมคงจะถามไม่กระจ่าง กระผมเห็นว่าความเดิมในวรรคหนึ่ง และในมาตรา ๒๒ ทั้งหมด โดยเฉพาะในวรรคหนึ่งที่เขียนไว้เดิมนั้นยังไม่ดี เพราะเหตุว่าสันนิษฐานในทางซึ่งจะก่อให้เกิดประโยชน์แก่บุคคลซึ่งไม่สมควรที่จะเข้ามาในราชอาณาจักร เพราะเป็นบุคคลซึ่งต้องห้ามตามมาตรา ๑๒ ที่คณะกรรมการพยายามจะแก้ไขใหม่ กระผมเห็นในเจตนาดี แต่เห็นว่าระยะเวลาที่ให้และกำหนดไว้มาแก้ไขในวรรคสองนั้นจะนานเกินไป กระผมมีความเห็นต่างไปจากท่านสมาชิกผู้มีเกียรติซึ่งเพิ่งนั่งลงเมื่อกี้น้อยู้อย่าง ในข้อที่ท่านเห็นว่า ความเดิมตามวรรคหนึ่งนั้นดีแล้ว กระผมเห็นด้วยกับคณะกรรมการว่าที่มีอยู่ในวรรคหนึ่งเดิมนั้น ยังมีข้อบกพร่อง แต่กระผมใคร่จะขอเรียนถามว่า ถ้าหากว่าคณะกรรมการเห็นด้วยจะแก้ความในวรรคแรกความเดิมของมาตรา ๒๒ เสียใหม่ กล่าวคือข้อความที่คณะกรรมการตัดไปซึ่งอ่านว่า “คำสั่งของรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด แต่ถัรัฐมนตรีมิได้มีคำสั่งภายในเจ็ดวันนับแต่วันยื่นอุทธรณ์ ให้ถือว่า รัฐมนตรีมีคำสั่งว่าคนต่างด้าวผู้นั้นไม่เป็นผู้ต้องห้ามมิให้เข้ามาในราชอาณาจักรตามมาตรา ๑๒” ความในบรรทัดก่อนรองสุดท้ายนี้ กระผมขอเรียนถามว่า ถ้าแก้ไขให้เป็นว่า “ให้ถือว่ารัฐมนตรีมีคำสั่งว่าคนต่างด้าวผู้นั้นเป็นผู้ต้องห้ามมิให้เข้ามาในราชอาณาจักร” กล่าวคือตัดคำว่า “ไม่” เดิมออกเสีย ถ้าทำอย่างนี้ได้จะเป็นการดีและจะเป็นคุณแก่ประเทศ เพราะเหตุว่าจะเป็นการบังคับให้รัฐมนตรีสั่ง ถ้าไม่สั่งก็ถือว่าต้องห้ามก็ต้องออกไป แล้วก็เป็นการย่นระยะเวลาการ

อยู่ในประเทศไทย เป็นการป้องกันการที่จะมีการกล่าวหาว่าเจ้าหน้าที่ทุจริตหรือที่อะลุ่มอล่วย ปลอ่ยให้บุคคลซึ่งไม่พึงปรารถนาเข้ามาเพราะเป็นบุคคลต้องห้ามนั้นมีโอกาสได้อยู่ได้ใช้ โอกาสกระทำการอะไรต่ออะไร ถ้าเป็นเช่นนี้จะเป็นการดีกว่าหรือไม่ที่จะแก้ความในวรรคสองโดยการเติมอย่างที่คุณกระทมาธิการเติม กระผมใคร่จะขอกราบเรียนถามท่านประธานคณะกรรมการ โดยเฉพาะ เพราะท่านเป็นประธานได้ใช้ที่รับผิดชอบสูงสุดท่านหนึ่งโดยตรงในกระทรวงมหาดไทย ขอบพระคุณครับ

นายชนะ รุ่งแสง : ท่านประธานที่เคารพ กระผมคิดว่าคณะกรรมการซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานท่านก็ได้ชี้แจงแล้วถึงข้อโหว่แล้วที่คณะกรรมการต้องแก้ไข ถึงแม้ว่าท่านผู้อยู่ในสภานี้จะมีความเชี่ยวชาญในเรื่องกฎหมายอย่างไรก็ตาม แต่ปัญหาของเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานก็เป็นปัญหาที่สภานี้อยู่ในฐานะที่จะต้องคิด การที่จะให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานมีอำนาจที่จะสั่งการเพิกถอนไปเลย โดยว่าเป็นบุคคลต้องห้ามนั้น ก็เป็นความละเอียดแก้ไขของเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานซึ่งท่านเป็นกรรมการอยู่ ท่านบอกว่าไม่ต้องการที่จะให้เจ้าหน้าที่มีอำนาจเยี่ยงนั้น เป็นประเด็นแรก

ประเด็นที่ ๒ กรณีที่ว่าเมื่อมีการอุทธรณ์เกิดขึ้นก็เป็นสิทธิและเป็นสิ่งที่ควร แก่การที่จะให้สิทธิในการที่จะอุทธรณ์ เมื่อมีการอุทธรณ์ขึ้นแล้ว แทนที่จะให้คณะกรรมการ เป็นผู้สั่งการเอง ก็เห็นว่า คณะกรรมการคือเป็นผู้ใช้ดุลพินิจทำบันทึกเสนอให้รัฐมนตรีสั่งการ เป็นการป้องกันทั้งเจ้าหน้าที่ที่จะใช้อำนาจ เป็นการป้องกันทั้งที่รัฐมนตรีจะใช้อิทธิพลโดยใช้ ดุลพินิจและการตั้งแทนของคณะกรรมการนั้น เป็นสิ่งที่ค้ำยันอยู่ กระผมจึงคิดว่าแนวความคิด ของคณะกรรมการและขั้นตอนที่คณะกรรมการกำหนดในมาตรานี้เป็นสิ่งที่เหมาะสมแล้ว จะเป็นการป้องกันทั้งรัฐมนตรีผู้มีอำนาจที่จะใช้อิทธิพล และป้องกันทั้งการคิดมิชอบของเจ้าหน้าที่ ปฏิบัติงานที่จะหาประโยชน์และเอาคณะกรรมการเป็นตัวค้ำยันไว้ทั้ง ๒ กรณี กระผมคิดว่า กรรมการแก้ไขในสิ่งที่เหมาะสมแล้ว ขอบพระคุณครับ

นายแสวง พุทธิสฤติย์ : ท่านประธานที่เคารพ กระผมก็มีความเห็นด้วยกับ ทั้งวรรคสองผู้มีการดิที่กล่าวสนับสนุนคณะกรรมการที่แก้ไขเมื่อกันด้วยเหตุผล ดังที่

LIRT

ท่านสมาชิกได้กล่าวแล้ว กระผมมีข้อสนับสนุนอีกประการหนึ่งว่า ในการที่คณะกรรมการมาธิการ
แก้มาตรา ๒๒ ทั้งนี้ก็เพื่อที่จะมีให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจตรวจคนเข้าเมือง เกี่ยวกับคนต่างด้าว นั้น
มีอำนาจมากเกินไป ในการที่จะสั่งให้คนต่างด้าว นั้นกลับออกไปนอกราชอาณาจักร เพราะฉะนั้น
คณะกรรมการจึงได้แก้ไขให้มีสิทธิอุทธรณ์และต้องผ่านคณะกรรมการอีกทีหนึ่ง คณะกรรมการ
เหล่านั้นก็ประกอบด้วยผู้ที่เกี่ยวข้องในการที่จะต้องพิจารณา ซึ่งมีหลายตำแหน่งที่ปรากฏอยู่
ในมาตรา ๖ เพื่อจะได้กลั่นกรองอีกที่ว่าคำสั่งของเจ้าหน้าที่นั้นชอบหรือไม่ชอบ แต่คณะ
กรรมการก็ทำได้มีสิทธิที่จะสั่งประการใดไม่ เป็นแต่เพียงเสนอความเห็นเป็นแนวทางที่จะให้
รัฐมนตรีวินิจฉัยภายในกำหนดเวลานั้นเท่านั้น ดังที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้กล่าวแล้วว่า
เป็นการตั้งแท่นโดยมีเหตุผลของเรื่องราวในการที่จะสั่งรัฐมนตรีจะสั่งนอกกลุ่มนอกทางก็อาจจะ
เป็นไปไม่ได้

อีกประการหนึ่ง กระผมเห็นว่าระยะเวลาที่คณะกรรมการได้ยึดไปว่า "ให้รัฐมนตรี
วินิจฉัยคำอุทธรณ์ภายในสามสิบวันนับตั้งแต่วันยื่นอุทธรณ์" นั้น ความเข้าใจของกระผม
คิดว่าทำให้ระยะเวลา ๓๐ วันนั้น ทำให้เป็นเวลา ๓๐ วัน ที่รัฐมนตรีจะใช้ตั้งแต่วันที่รับเรื่องราวไม่
คงจะเป็นเวลาที่ว่าเมื่อคนต่างด้าวอุทธรณ์ต่อเจ้าหน้าที่รับอุทธรณ์ภายใน ๔๘ ชั่วโมงคือ ๒
วันแล้ว ก็อยู่ในอำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่จะต้องเสนอเรื่องราวต่อคณะกรรมการภายใน
๗ วัน และต่อจากนั้นอีก ๗ วันคณะกรรมการก็ต้องเสนอความเห็นไปยังคณะรัฐมนตรี
เพื่อจะได้วินิจฉัยก็กินเวลาเข้าไป ๑๔ วัน ฉะนั้นรัฐมนตรีก็คงจะมีเวลาวินิจฉัยไม่ถึง ๓๐ วัน
เพราะว่าในที่นี้ใช้คำว่า "ให้รัฐมนตรีวินิจฉัยคำอุทธรณ์ภายในสามสิบวัน นับตั้งแต่วันยื่นอุทธรณ์"
ก็หมายความว่าหลังเวลา ๔๘ ชั่วโมงที่ยื่นอุทธรณ์แล้วนับจากนั้นมาก็คงเหลือเวลาอีกราว ๆ
๑๔ วันหรือ ๑๖ วันประมาณนั้น กระผมจึงเห็นว่าที่คณะกรรมการได้แก้ไขให้เวลาแก่รัฐมนตรี
และให้เวลาแก่คณะกรรมการนั้นเป็นการป้องกันการคอร์รัปชันไปในตัว เพราะฉะนั้นกระผมเห็นว่า
การที่คณะกรรมการแก้ไขจึงชอบด้วยเหตุผล ขอขอบคุณครับ

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ : ท่านประธานที่เคารพ กระผมเกรงว่าท่านสมาชิกจะเข้าใจ
ผิดตามท่านกรรมการซึ่งมาจากกองตรวจคนเข้าเมือง แล้วที่ท่านสมาชิกท่านหนึ่งได้สนับสนุนนั้น

LIRT

ท่านได้พูดว่า ถ้าไม่แก้แล้ว จะทำให้เจ้าหน้าที่มีอำนาจเด็ดขาด เมื่อวินิจฉัยอย่างไรแล้วคนนั้นก็จะต้องออกไปจากเมือง ข้อนี้กระผมกราบเรียนว่า ไม่เป็นความจริง ร่างเดิมของรัฐบาลนั้น ได้ให้สิทธิแก่คนเข้าเมืองที่จะอุทธรณ์ได้อยู่แล้ว คือให้อุทธรณ์ได้ภายใน ๔๘ ชั่วโมง แล้วก็ให้รัฐมนตรีวินิจฉัยอุทธรณ์นั้นภายใน ๗ วัน กระผมคิดว่าระบบเดิมที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน เจ้าหน้าที่กองตรวจคนเข้าเมืองเองก็ยอมรับว่าการที่จะเรียกคณะกรรมการประชุมบ่อย ๆ นั้นเป็นไปด้วยความลำบากยากเย็น แล้วก็ไปช่องทางอย่างหนึ่งซึ่งทำให้การสั่งให้คนเข้าเมืองซึ่งไม่พึงปรารถนาออกไปจากประเทศนั้นไม่สัมฤทธิ์ผลจึงได้มีการแก้ไขกฎหมายฉบับนี้ คือตัดขั้นตอนต่างๆ ออกเสีย กรณพลิกไปดูมาตรา ๑๒ จะเห็นว่าความเป็นความตายของประเทศ ขึ้นอยู่กับเรื่องนี้เหมือนกัน มาตรา ๑๒ ที่เราห้ามไม่ให้คนเหล่านี้เข้าเมือง อย่างกรณี (๕) เป็นเรื่องของการนำโรคระบาดเข้ามาโดยที่ไม่มีใบฉีดวัคซีน แล้วเราจะให้เขาอยู่ต่อไปอีกอย่างน้อย ๓๒ วันอย่างนั้นหรือ เข้ามาโดยที่มีเหตุการณ์ที่น่าเชื่อว่าจะเป็นบุคคลที่เป็นภัยต่อสังคม ก่อเหตุร้ายหรือเกิดอันตรายต่อประชาชน หรือความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร เราจะยอมให้เขาอยู่ต่อไปอีก ๓๒ วันอย่างนั้นหรือ กระผมเห็นว่ามาตรการที่รัฐบาลได้พยายามแก้ไขนั้นก็เพื่อที่จะตัดขั้นตอนต่างๆ บุคคลเหล่านี้เป็นบุคคลที่ไม่พึงปรารถนา จริงอยู่อาจจะมีการณีที่เจ้าหน้าที่ทุจริตไปรีดไปไถเขาได้ แต่เราจะเอาเจ้าหน้าที่ทุจริตอย่างนั้นจะถือเป็นเหตุให้แก้ไขระยะยาวออกไปโดยไม่คำนึงถึงความมั่นคงภายในของประเทศ กระผมเห็นว่าเป็นการแลกเปลี่ยนในสิ่งซึ่งไม่ควรไม่คุ้มกัน เจ้าหน้าที่สั่งการอย่างใดแล้ว ตามมาตรา ๒๒ ร่างเดิมของรัฐบาล ไม่ใช่ว่าบุคคลต่างตัวคนนั้นจะต้องออกไปจากเมืองทันที เราก็ไม่ใช่ตัดสิทธิถึงขนาดนั้น เขามีสิทธิที่จะอุทธรณ์ได้ภายใน ๔๘ ชั่วโมง แล้วรัฐมนตรีก็ต้องวินิจฉัย เรื่องนี้เป็นมาตรการที่จะบังคับเจ้าหน้าที่ให้ทำงานด้วยความรวดเร็วขึ้น บังคับรัฐมนตรีให้ทำงานด้วยความรวดเร็ว และรับผิดชอบ ไม่ใช่เก็บกันเอาไว้คนละ ๗ วัน ๆ แล้วก็ ๓๐ วัน อย่างนั้นมาตรการต่างๆ ที่วางไว้ก็จะไม่ได้ผล ไม่สัมฤทธิ์ผลอะไรเลย กระผมจึงคิดว่าร่างเดิมของรัฐบาลที่ทำมานั้นได้แก้ปัญหาที่มีอยู่ในปัจจุบันและก็เหมาะสม สมควรอยู่แล้ว ขอบพระคุณครับ

พลโท กานต์ รัตนวราหะ : ท่านประธานที่เคารพ เนื่องจากขณะนี้เรากำลังพิจารณาในมาตรา ๗ (๑) แต่มาตรานี้ในข้อนี้ไปโยงถึงมาตรา ๒๒ เราก็เลยพูดเรื่องมาตรา ๒๒

โดยตลอดเพราะฉะนั้นกระผมเห็นว่าเราควรจะเว้นมาตรา ๗ (๑) นี้ไว้ก่อน เมื่อมาตรา ๒๒ ตกลงกันอย่างไร เราจึงมาแก้ไขมาตรานี้ต่อไป กระผมขอเสนอว่าควรพิจารณาเป็นไปตามข้อบังคับ

ร้อยเอก ละเมียน บุญยะมาน (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ เมื่อกี้นี้ กระผมจะเรียนให้ทราบอย่างที่ท่านสมาชิกผู้ที่นั่งลงเมื่อกี้นี้ได้พูดไปแล้ว เพราะว่า ตอนกำลังพูดถึงมาตรา ๗ กระผมอยากจะแก้ไขข้อข้องใจของท่านสมาชิก อยากจะขอเอ่ยนาม คือคุณแรม เพราะว่ามาตรานี้ที่ท่านบอกจะไปตัดใน (๑) นั้น ขอเรียนว่าทางคณะกรรมการไม่ได้ตัดได้เลื่อนลงมาเป็น (๑ ทวิ) ซึ่งมีข้อความตรงกัน และการแก้ไขมาตรา ๒๒ นี้ก็เพื่อจะเพิ่มอำนาจคณะกรรมการขึ้น ก็เลยต้องเอาไปเพิ่มในมาตรา ๗ คือให้คณะกรรมการมีอำนาจขึ้นอีก การที่ไปเพิ่มนี้จำเป็นจะต้องเพิ่มตามลำดับมาตรา จะเห็นว่าการเพิ่มตามมาตรา ๒๒ ส่วนใน (๑) เท่านั้น เป็นอำนาจตามมาตรา ๓๖ ก็ต้องเอาเลื่อนไปตามลำดับ ท่านสมาชิกจะสังเกตเห็นว่าการที่ให้อำนาจคณะกรรมการนี้จะให้อำนาจตามลำดับมาตราไปเช่นใน (๑) ก็เป็นมาตรา ๒๒ ใน (๑.ทวิ) ก็เป็นมาตรา ๓๖ (๒) ก็มาตรา ๓๖ คือต่อไปตามลำดับ ขอให้ท่านสมาชิกเข้าใจอย่างนี้ด้วย ส่วนที่ท่านสมาชิกได้เสนอนั้น กระผมก็มีความเห็นว่า ถ้าในมาตรา ๒๒ พิจารณากันอย่างไร ก็มาแก้ไขใน (๑) ที่เพิ่มขึ้นได้ ขอขอบคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คุณกานต์จะเสนอเป็นญัตติหรือไม่ครับ

พลโท กานต์ รัตนวรหะ : ท่านประธานที่เคารพ ความจริงไม่ต้องเป็นญัตติ เพราะว่าในข้อบังคับกำหนดไว้แล้วว่า การพิจารณาในวาระที่ ๒ นี้ให้พิจารณาเรียงตามลำดับมาตรา เพราะฉะนั้นกระผมเห็นว่าดำเนินการไปตามลำดับมาตราก่อนดีกว่า

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่ใช่ครับ ที่คุณกานต์บอกให้แขวนมาตรา ๗ (๑) ไว้ก่อน จนกระทั่งถึงพิจารณามาตรา ๒๒ แล้ว ถึงจะย้อนมาใหม่

พลโทกานต์ รัตนวรหะ : ครับ ขอเสนอเป็นญัตติครับ ท่านผู้ใดเห็นด้วยโปรดรับรองครับ

LIRT

(มีสมาชิกยกมือรับรอง)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คุณกานต์เสนอเป็นญัตติว่าให้แขวนมาตรา ๗ (๑) ไว้ก่อนจนกว่าเราจะพิจารณามาตรา ๒๒ เสร็จ ถึงจะย่อนมา มีท่านผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่นหรือไม่ครับ

นายแสวง พุทธสถิตย์ : ท่านประธานที่เคารพ ในการพิจารณาตามที่ได้เคยกระทำมา คือเราพิจารณาเป็นรายมาตรา เหตุที่คณะกรรมการได้เพิ่ม (๑) เข้าไปใหม่ ในการที่เราจะพิจารณาตามลำดับเรียงไปก็ต้องอาศัยเหตุผลมาตรา ๒๒ มาเป็นเครื่องแสดงให้เห็นว่า สมควร จะเพิ่มหรือไม่ เพราะฉะนั้นการที่เราอภิปรายกันในตอนนี้ก็เท่ากับอภิปรายเหตุผลในมาตรา ๒๒ ว่าสมควรจะเพิ่ม (๑) ในมาตรา ๗ หรือไม่ กระผมคิดว่าถ้าหากเราไปถึงมาตรานั้นแล้วจะต้องย่อนมาอีก กระผมว่าวินิจฉัย มาตรา ๒๒ ในทันทีนี้ก็เช่นเดียวกัน คือหมายความว่า เหตุผลจะต้องเพิ่มตามมาตรานี้หรือไม่ ได้ผล ๒ ประการเช่นเดียวกัน

นางแรม พรทโมบล บุญประสพ : ท่านประธานที่เคารพ ดิฉันต้องขอประทานอนุญาตเรียน เพราะเพื่อที่ท่านกรรมาธิการผู้หนึ่งได้เอ่ยชื่อถึงดิฉันว่าไม่เข้าใจในการลำดับขั้นตอน ความจริงดิฉันเข้าใจว่ามาตรา ๒๒ นั้นต้องมาก่อนมาตรา ๓๖ แต่ดิฉันเห็นว่ามาตรา ๒๒ ซึ่งทางคณะกรรมการได้ไปเติมไว้ในวรรคสองนั้นเป็นการไม่ถูกต้อง จึงได้เสนอต่อท่านประธานว่าขอให้เป็นไปตามร่างเดิม แต่ถ้าหากว่าสภานี้มีมติให้แขวน (๑) ไว้ก่อน ดิฉันใคร่จะขอเสนอให้แขวน (๓ ทวิ) และ (๔ ทวิ) ซึ่งจะต้องพูดกันมากในมาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๒ ทวิ ด้วย ถ้าหากท่านประธานจะพิจารณาวินิจฉัยพร้อมกันไป หรือถ้าจะไม่พิจารณา แขวงไว้ ทั้ง ๓ ข้อนี้จะได้อภิปรายกันต่อไป ขอบคุณค่ะ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คุณกานต์เสนอญัตติให้แขวนมาตรา ๗ ไว้ก่อนจนกว่าจะพิจารณามาตรา ๒๒ เสร็จ แล้วมีผู้รับรองตามข้อบังคับ ผมจะขอมติว่าท่านผู้ใดเห็นควรให้เป็นไปตามญัตติที่คุณกานต์เสนอ โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๗๗ คน)

LIRT

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๘ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เป็นอันว่าที่ประชุมลงมติให้รอการพิจารณา
มาตรา ๗ ไว้ก่อนจนกว่าจะพิจารณามาตรา ๒๒ เสร็จ ขอให้เลขาธิการรัฐสภาดำเนินการต่อไป

ร้อยตรี ปณิธาน เลิศฤทธิ์ (รองเลขาธิการรัฐสภา ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการ
รัฐสภา) : มาตรา ๘ มีการแก้ไข

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คุณแรมว่าอย่างไรครับ

นางแรม พรทโมบล บุญประสพ : ดิฉันขอประธานอนุญาตขอรับความเข้าใจ
จากท่านประธานอีกครั้งหนึ่งว่า คือในมาตรา ๗ เมื่อก่อนคุณกานต์เสนอแต่เพียงว่า (๑)
แต่ดิฉันเสนอว่า (๓ ทวิ) (๔ ทวิ) ซึ่งคณะกรรมการธิการได้เพิ่มเติมไว้ แต่ว่าไปต่อเนื่องกันกับ
มาตรา ๔๑ วรรคสอง และมาตรา ๔๒ ทวิ ซึ่งคณะกรรมการธิการได้เพิ่มเติมขอให้ชวนไว้จน
กว่าจะได้พิจารณา ถึงมาตรานั้น จะได้หรือไม่คะ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ครับ ชวนมาตรา ๗ ทั้งมาตราไว้เลยครับ

นางแรม พรทโมบล บุญประสพ : ค่ะ ขอบพระคุณค่ะ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ที่นี้มาตรา ๘ มีการแก้ไข เมื่อไม่มีท่านผู้ใด
มีความเห็นอย่างไร ก็ขอให้เลขาธิการรัฐสภาดำเนินการต่อไป

ร้อยตรี ปณิธาน เลิศฤทธิ์ (รองเลขาธิการรัฐสภา ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการ
รัฐสภา) : มาตรา ๙ มีการแก้ไข มาตรา ๑๐ มีการแก้ไข หมวด ๒ การเข้าและออกนอกราชอาณาจักร
ถ้าไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๑ มีการแก้ไข มาตรา ๑๒ มีการแก้ไข มาตรา ๑๓ มีการแก้ไข

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เดียวครับ เชิญคุณแรมครับ

LIRT

นางแรม พรหมโบล บุญประสพ : ท่านประธานที่เคารพ ในมาตรา ๑๒ ทางคณะกรรมการได้ตัดข้อความใน (๑) บรรทัดสุดท้ายว่า "ตามหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง" ออก แล้วไปเติมใหม่ว่า "การตรวจลงตราและการยกเว้นการตรวจลงตราให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง" ในเรื่องนี้ดิฉันเห็นว่า ตามร่างเดิมของรัฐบาลเป็นการถูกต้องแล้ว เพราะว่าการตรวจลงตราในมาตรานี้ไม่ได้พูดถึงเลย เป็นแต่เพียงเขียนในเรื่องการยกเว้นการตรวจลงตราเป็นกรณีพิเศษ คือหมายความว่าเว้นแต่กรณีที่ไม่ต้องมีการตรวจลงตราสำหรับคนต่างด้าวบางประเภทเป็นกรณีพิเศษ เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้ควรจะต้องใส่ไว้ว่าเป็นกรณีพิเศษอย่างไร เป็นกรณีพิเศษตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง ไม่ได้หมายความว่า การตรวจลงตราเกี่ยวข้องไปด้วย ดิฉันว่าร่างของรัฐบาลนั้นเห็นจะเป็นการถูกต้องยิ่งกว่าที่คณะกรรมการได้เพิ่มเติม

พันตำรวจเอก ชาดรี สงวนรักษ์ (กรรมธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ เท่าที่คณะกรรมการเพิ่มขึ้นมานั้นคือว่าในปัจจุบันนี้การขอรับการตรวจลงตราไม่ได้กำหนดไว้ในที่ใด เป็นข้อตกลงที่ทางกองตรวจคนเข้าเมืองกับกระทรวงการต่างประเทศได้ปฏิบัติกันมาว่าคนต่างด้าวที่จะเข้ามาในประเทศไทยนั้นจะต้องเข้ามาตามลักษณะของการเข้ามา คือถ้าเข้ามาเพื่อประกอบธุรกิจก็ขอวีซ่าประเภทคนอยู่ชั่วคราวหรือนอนิมมิแกรนท์วีซ่า (Nonimmigrant visa) ถ้าต้องการจะเข้ามาท่องเที่ยวก็ขอวีซ่าท่องเที่ยว (Tourist visa) ถ้าต้องการผ่านประเทศไทยเพื่อไปประเทศอื่น ก็ขอทรานซิทวีซ่า (Transit visa) ถ้าผู้ใดต้องการจะเข้ามาเพื่อมีถิ่นที่อยู่ถาวรในประเทศไทยก็ขออิมมิแกรนท์วีซ่า (Immigrant visa) เป็นข้อตกลงที่ปฏิบัติกันอยู่ แต่ที่นี้เพื่อให้ปรากฏเป็นหลักฐานแล้วก็ประกาศออกไปให้ทั้งคนไทยและคนต่างด้าวได้ทราบ ก็คิดว่าจะไปประกาศในกฎกระทรวงเสีย ที่นี้ที่คณะกรรมการยกเอาข้อความในวรรคแรกที่ตัดออกไปมารวมไว้ด้วย เพราะว่าโดยปกตินั้นคนต่างด้าวที่เข้ามาในประเทศไทยกระผมทราบเรียนไว้ครั้งแรกแล้วว่าเขาต้องมีหนังสือเดินทาง ถ้าไม่มี ถือว่าเป็นคนต้องห้ามมีแล้ว ยังมาไม่ได้ถ้าไม่มีวีซ่า เว้นแต่จะได้รับการผ่อนผันอย่างปัจจุบันนี้ แต่การผ่อนผันวีซ่านี้ถ้าไม่เขียนไว้ในกฎหมายไม่มีใครทราบครับ ทุกวันนี้เราผ่อนผันให้คนต่างด้าวเข้ามาท่องเที่ยว

ในประเทศไทยโดยไม่ต้องมีวีซ่าเป็นมติของคณะกรรมการพิจารณาตรวจคนเข้าเมืองในปัจจุบัน ซึ่งมีมติไปตามนโยบายของรัฐบาล กฎหมายใหม่นี้จึงได้เขียนลงไปว่าในกรณีที่ยกเว้นการตรวจลงตรา นั้นจะมีกรณีใดบ้างให้เอาไปไว้ในกฎกระทรวง เพื่อประกาศให้ทราบทั่วกัน กระทบก็เลยกราบเรียนไว้ในที่นี้ว่า กรณีที่จะยกเว้นนั้นก็จะมีประเภทแรก คือผู้ที่เดินทางมาจากประเทศที่ไม่มีสถานทูตไทยตั้งอยู่ อย่างนี้เราจะผ่อนผันให้เขา ประเภทที่ ๒ ผู้ที่เป็นบุคคลของประเทศที่มีข้อตกลงกับประเทศไทย และถือหนังสือเดินทางทูตหรือหนังสือเดินทางราชการ ซึ่งมีอยู่ทั้งหมดปัจจุบันนี้ ๑๔ ประเทศ ที่มีข้อตกลงกันว่าถ้าคนของเขาถือหนังสือเดินทางทูตหรือหนังสือเดินทางราชการเข้ามาแล้ว ทางเราต้องผ่อนผันให้เขาโดยไม่ต้องมีวีซ่า และประเภทที่ ๓ ซึ่งเรื่องนี้ต่อไปอาจจะต้องขอรับนโยบายจากทางรัฐบาล กล่าวคือการผ่อนผันให้นักท่องเที่ยวเข้ามาในประเทศไทยโดยไม่ต้องมีวีซ่า ยกเว้นชาติของประเทศคอมมิวนิสต์ หรือเครือคอมมิวนิสต์ที่ไม่มีความสัมพันธ์ทางการทูตกับประเทศไทย นี่แหละครับที่เราจะเอาไปไว้ในกฎกระทรวง กระทบขอกราบเรียนเท่านี้ก่อนครับ

นายธรรมบุญ ลัดพลี : ท่านประธานที่เคารพ กระทบว่ที่คณะกรรมการแก้ไขแล้ว มาเติมเป็นวรรคสามนี้ ถูกต้องแล้ว ที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้สงสัยว่าทำไมไปขีดฆ่าออกที่ว่าไม่ต้องมีการตรวจลงตราสำหรับคนต่างด้าวบางประเภทมีกรณีพิเศษ กรณีพิเศษนี้ก็ตามหลักเกณฑ์วิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง แต่ว่าคณะกรรมการมาเติมว่า การตรวจลงตราและการยกเว้นการตรวจลงตรานี้ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการต่าง ๆ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติก็ขงใจว่าที่มาเติมนี้ไม่เห็นมีกรณีพิเศษเลย เพราะฉะนั้นเกรงว่าจะไม่คลุม ความจริงถ้าอ่านดูจะเข้าใจเลยครับ เพราะว่าเขาตัด "ตามหลักเกณฑ์" อันนั้นออก แต่มาเติมข้างล่างก็หมายความว่า การตรวจลงตราต้องมีการตรวจ และการยกเว้นการตรวจลงตรา การยกเว้นการตรวจลงตรา ก็คือการที่ไม่ต้องมีการลงตรานั้นเอง และอันนี้รวมหมดว่าไม่ต้องมีการตรวจลงตรากรณีปกติหรือสำหรับคนต่างด้าวบางประเภท กรณีพิเศษ ย่อมอยู่ในทั้งหมด อันนี้กว้างอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นที่เขาเขียนแทนที่อันที่ถูกตัดออกไปจึงสมบูรณ์และกว้างกว่าเดิม จึงเป็นว่า "การตรวจลงตรา และการยกเว้นการตรวจลงตราไว้ว่า กรณีใด ๆ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข

ที่กำหนดโดยกฎกระทรวง” ซึ่งอันนี้ อย่างที่ท่านกรรมการซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ในเรื่องนี้ได้ชี้แจงมา ซึ่งกำลังจะดำเนินการแก้ไขอยู่กรณีพิเศษนั้นก็ต้องอยู่ในอันนี้อีก เพราะฉะนั้นอันนี้คลุมหมดแล้ว กระผมว่าถูกต้องแล้ว ก็เห็นสมควรยื่นตามที่คณะกรรมการได้แก้ไขมา ขอขอบคุณครับ

นางแรม พรหมโอบล บุญประสพ ท่านประธานที่เคารพ ดิฉันได้ฟังคณะกรรมการซึ่งเป็นผู้ที่ตรวจคนเข้าเมืองได้ชี้แจงว่าต้องการที่จะเขียนไว้โดยแน่ชัดว่าการตรวจลงนั้นมีประเภทใดบ้าง ดิฉันเห็นด้วย แต่ที่ว่าใส่ไว้ตรงนี้จะเป็นการไม่ถูกต้อง เพราะมาตรา ๑๑ ไปเขียนไว้ว่า “บุคคลซึ่งเดินทางเข้ามาในหรือออกไปนอกราชอาณาจักรจะต้องเดินทางเข้ามา หรือออกไปตามช่องทาง ตำนตรวจคนเข้าเมือง เขตท่า สถานี หรือท้องที่ และตามกำหนดเวลา” น่าจะเติมไว้ในมาตรานี้ว่า วิธีการตรวจลงตรา นั้นควรได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา หรือว่าใส่ไว้ในกฎกระทรวง หรือจะเขียนไว้ว่าเป็นไปตามเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวงก็ได้ แต่ในมาตรา ๑๒ นี้ไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องการตรวจลงตรา เป็นเรื่องห้ามมิให้คนต่างด้าวซึ่งมีลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้ เข้ามาในราชอาณาจักร เพราะฉะนั้นดิฉันเห็นด้วยว่าควรที่จะเขียนไว้ จะเขียนไว้ตรงไหนก็แล้วแต่ซึ่งไม่ใช่ตรงนี้ จึงขอประธานเรียนว่า ถ้าหากมาตรา ๑๒ นี้เกี่ยวกับเรื่องห้ามมิให้คนต่างด้าวเข้ามาแล้ว ข้อความใน (๑) บรรทัดสุดท้าย ซึ่งเป็นร่างของรัฐบาลนั้นคงจะตรงต่อเป้าหมาย ยิ่งกว่าที่จะไปเพิ่มรวมกันไว้ในวรรคสองของ (๑)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ในมาตรา ๑๒ คุณแรมเห็นควรให้คงไว้ตามร่างเดิมของรัฐบาล แต่คณะกรรมการเห็นควรแก้ไข และก็มีคุณธรรมานุสนับสนุน ผมจะขอมติต่อที่ประชุมว่าในมาตรา ๑๒ นี้จะให้คงไว้ตามร่างเดิมของรัฐบาล หรือจะให้แก้ไขตามคณะกรรมการ ท่านผู้ใดเห็นสมควรให้คงไว้ตามร่างเดิม โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑๐ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้ใดเห็นสมควรแก้ไขตามคณะกรรมการ โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือขึ้น ๗๖ คน)

LIART

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เป็นอันว่าที่ประชุมลงมติให้แก้ไขตามคณะกรรมการขอให้เลขาธิการรัฐสภาดำเนินการต่อไป

ร้อยตรี ปฏิธาน เลิศฤทธิ์ (รองเลขาธิการรัฐสภา ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๑๓ มีการแก้ไข

นายอดุล วิเชียรเจริญ : ท่านประธานที่เคารพ มาตรา ๑๒ (๕ ทวิ) ที่คณะกรรมการฯ เพิ่มขึ้นใหม่ส่วนใหญ่ที่เพิ่มนั้นกระผมเห็นด้วยและก็เข้าใจดี แต่มีอยู่ในบรรทัดที่ ๒ ซึ่งอ่านว่า "หรือคำพิพากษาของศาลต่างประเทศ" กระผมยังสงสัยว่าการที่เราจะมาเขียนไว้ในกฎหมายห้ามไม่ให้คนซึ่งได้เคยต้องคำพิพากษาของศาลต่างประเทศไม่ให้เข้ามาในประเทศไทยนั้น เป็นการที่เราจะปฏิบัติได้จริงหรือ ถ้าเขียนเอาไว้แต่เพียงลอยๆ ในหลักการจะเกิดประโยชน์อันใด กลับเป็นข้อไม่ดีที่ทว่าเขียนไว้แล้ว มีกฎหมายอยู่เราก็ทำไม่ได้ กระผมพอจะสันนิษฐานได้ว่าในใบขอแบบฟอร์มที่จะขอการตรวจลงตราเข้ามาในประเทศไทยซึ่งผู้ที่จะขอเดินทางเข้ามาอาจจะยื่นต่อสถานกงสุลหรือสถานทูตในต่างประเทศของเรานั้นอาจจะมีความว่าขอรับรองว่าไม่เคยถูกจำคุกตามคำพิพากษาของศาลในประเทศของเขา อาจจะใส่ไว้เช่นนั้น แต่ถ้ามใส่ไว้เช่นนั้นแล้ว สมมติเอาว่าผู้นั้นเคยถูกต้องโทษ แล้วก็ใส่ว่าไม่เคยถูกต้องโทษ เจ้าหน้าที่เราในทางปฏิบัติจะมีการตรวจสอบว่าผู้นั้นเคยต้องโทษหรือไม่ ถ้าจะตรวจสอบก็คงจะเป็นไปไม่ได้ เว้นแต่บังคับเอิญเกิดมีกรณีใดซึ่งเป็นที่อื้อฉาวเหลือเกินว่าผู้นั้นเคยถูกต้องโทษก็อาจจะหาพยานหลักฐานยืนยันมาอ้างกัน แล้วบุคคลผู้นั้นก็เป็นผู้ที่ต้องห้าม แต่โดยปกติในกรณีทั่วไปแล้ว เป็นไปไม่ได้ เมื่อเขียนไว้แบบนี้ก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร เป็นการสมควรหรือไม่ที่จะเขียนนอกจากนั้นบางกรณีในระบบของสังคม ระบบวัฒนธรรมของต่างประเทศบางประเทศกับเรานี้แตกต่างกันเป็นอันมาก บางกรณีบางเรื่องซึ่งไม่เป็นความผิดตามกฎหมายเรา แต่เนื่องจากจารีตประเพณีของเขามีอยู่ ก็เป็นความผิดซึ่งต้องถูกลงโทษ บุคคลเช่นนั้นก็เป็นบุคคลซึ่งไม่ใช่เป็นพิษเป็นภัย และตามกฎหมายไทย ก็ไม่ต้องถูกลงโทษ เราจะห้ามเขาหรือ กระผมจึงเห็นว่าที่คณะกรรมการด้วยความตั้งใจดี ไม่อยากจะให้บุคคลซึ่งเคยต้องโทษตามคำพิพากษาของศาลต่างประเทศ แล้วก็ไม่อยากจะให้เข้ามา ก็มาเขียนไว้เช่นนี้คงจะไม่เกิดประโยชน์ใน

LIRT

ทางปฏิบัติ ถ้าไม่เกิดประโยชน์ในทางปฏิบัติ สมควรหรือไม่ที่จะเขียนไว้ ขอบพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : สำหรับมาตรา ๑๒ เมื่อก่อนนี้คุณอดุลไม่ได้อภิปรายไว้แล้วที่ประชุมก็ลงมติไปแล้วว่าให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการแก้ไข แต่ถ้าต้องการเพียงคำอธิบายเพื่อให้แจ่มแจ้งขึ้น ผมก็จะให้คณะกรรมการอธิบาย แต่ถ้าอดุลต้องการจะรื้อฟื้นขึ้นมาใหม่เพื่อจะอภิปรายทั่วกัน ก็ต้องขอมติจากสภาว่าจะให้รื้อฟื้นขึ้นมาหรือไม่

นายอดุล วิเชียรเจริญ : ท่านประธานที่เคารพ มาตรา ๑๒ (๕ ทวิ) ที่คณะกรรมการ (๑) แต่ไว้ใน (๕ ทวิ) ยังไม่ได้มีการอภิปรายและไม่ได้ลงมติ ที่ท่านถามมตินั้นถามมติว่าจะให้เป็นไปตามร่างเดิมของรัฐบาล หรือที่คณะกรรมการได้แก้ไขเฉพาะ (๑) ในวรรคสองที่มีการเติมครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่ได้บอกเฉพาะหรอกครับ บอกทั้งมาตรา ๑๒ เลยครับ

นายอดุล วิเชียรเจริญ : กระผมไม่ได้เข้าใจว่าทั้งมาตราครับ ถ้าเข้าใจทั้งมาตรา ก็คงจะได้ขอตีงแล้วครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ถ้าอย่างนั้นคุณอดุลจะเสนอญัตติให้มีการพิจารณามาตรา ๑๒ นี้ใหม่หรือไม่ครับ

นายอดุล วิเชียรเจริญ : กระผมไม่เข้าใจว่าที่ลงมติไปแล้วเป็นอย่างไร ท่านประธานเข้าใจอย่างนั้น กระผมไม่ทราบว่าท่านสมาชิกอื่นเข้าใจอย่างเดียวกับท่านประธานหรือไม่ แต่การอภิปรายนั้นไม่ได้มีการอภิปรายในเรื่องอื่นเลย ที่คุณแรมยกขึ้น ยกขึ้นแต่เฉพาะวรรคสอง เรื่องการตรวจลงตราเท่านั้น อภิปรายกันในข้อนี้ครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ครับ แต่พอจบตอนนั้นก่อนที่จะขอมติก็ไม่ มีท่านผู้ใดยกมืออีก ถึงได้ขอมติไปในมาตรา ๑๒ (๑)

LIRT

นายอดุล วิเชียรเจริญ : ไม่ใช่ครับ ขอมติเฉพาะในประเด็นที่คุณแรมยกขึ้นครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เอาละครับ จะให้ขอมติสภาหรือไม่ครับ จะยื่นเป็นญัตติหรือไม่ให้พิจารณามาตรา ๑๒ ใหม่

นายอดุล วิเชียรเจริญ : มติไม่ได้ว่าผ่านมาตรา ๑๒ แล้วก็จะพิจารณามาตรา ๑๓ ต่อครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่ใช่ จะให้หรือฟื้นขึ้นมาใหม่หรือไม่ครับ

นายอดุล วิเชียรเจริญ : ก็ไม่ใช่เป็นการรื้อฟื้นครับ เป็นการพูดในสิ่งซึ่งยังไม่ได้มีการลงมติ แล้วก็ผ่านครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ลงมติไปแล้วว่ามาตรา ๑๒ ให้เป็นไปตามคณะกรรมการฯ

นายอดุล วิเชียรเจริญ : มีได้ครับ มาตรา ๑๒ (๑) วรรคสองเฉพาะที่คุณแรมอภิปรายครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ผมไม่ได้ถามที่ประชุมว่าวงเล็บไหนหรือครับ ผมถามทั้งมาตรา ๑๒

นายอดุล วิเชียรเจริญ : กระผมคิดว่าเป็นการถามเพมาครับ ความจริงเมื่อตอนที่ถามมาแล้วในมาตราซึ่งผ่านมานั้นเฉพาะมาตรา ๗ (๑) แต่ก็ไปเอาทั้งมาตรา กระผมเห็นว่ากระผมไม่มีเรื่องอะไร แล้วก็เป็นการชวนไว้ก็ดีครับ

นายชนะ รุ่งแสง : ท่านประธานที่เคารพ กระผมขอลำดับขั้นตอนเท่านั้นครับ ความจริงแล้วถูกทั้ง ๒ ท่าน ท่านประธานก็ถูก ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติก็ถูก ความจริงแล้วสภากำลังพิจารณามาตรา ๑๒ (๑) วรรคสอง แล้วก็ได้มีมติไป แต่มติที่ท่านประธานถามนั้น ท่านประธานถามทั้งมาตรา ๑๒ ความจริงสมาชิกอยู่ในฐานะที่จะเสนอข้ออภิปรายมาตรา ๑๒

LIRT

วงเล็บอื่น ๆ ด้วย แต่เมื่อคุณแรมหยิบยกมาตรา ๑๒ (๑) วรรคสองขึ้นมา คนอื่นก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะพูดได้ แต่เมื่อมีมติที่จะเอาตามร่างเดิม หรือร่างของคณะกรรมการนี้ ท่านประธานไปตามทั้งมาตราขึ้นก็เลยเป็นมติของทั้งสภาไป กระผมจึงอยากจะทราบเรียนท่านประธานว่า ถ้าท่านประธานจะให้ความกรุณาแล้ว กระผมคิดว่าสิ่งที่ลงมติไปนั้นน่าจะเป็นเฉพาะ (๑) เท่านั้น แต่ว่าทั้งมาตรา ๑๒ นี้ยังไม่ได้มีการพูดกัน แต่การสรุปของท่านประธานตอนที่ถามนั้นท่านประธานสรุปมาตรา ๑๒ ทั้งมาตราครับ กระผมจึงอยากจะทราบเรียนว่า ขอความกรุณาไล่ตามวงเล็บเลยครับ เพราะว่าคณะกรรมการได้แก้หลายวงเล็บครับ ขอขอบคุณ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ก็ผมถามแล้วและก็ไม่มีผู้โดยกมือ เมื่อไม่มีผู้โดยกมือจะขออภิปราย ก็ขอมติทั้งมาตราเลย ที่นี้เมื่อจะมารื้อฟื้นขึ้นมาใหม่ก็ต้องเสนอเป็นญัตติ ถ้าเสนอเป็นญัตติรื้อฟื้นขึ้นมาใหม่ แล้วมีผู้รับรอง ๕ คนตามข้อบังคับ ก็จะขอมติจากที่ประชุมว่าจะพิจารณากันเป็นรายวงเล็บต่อไปอีกหรือไม่

นายอดุล วิเชียรเจริญ : ท่านประธานครับ กระผมต้องขอประท้วง เพราะที่ท่านประธานให้มีการอภิปรายนั้นก็อภิปรายในเรื่องนี้ครับ เราก็ต้องว่กันเป็นประเด็น ๆ ไปสิครับ ก็เมื่อว่ากันถึง (๑) วรรคสองก็ต้องเป็นอย่างนั้น แล้วยังมีคณะกรรมการแก้ไขในข้ออื่นอีก ข้ออื่นเมื่อมีการแก้ไข ก็ควรจะต้องถาม ถ้าหากถือกันอย่างนี้ กระผมเห็นว่าไม่น่าจะเป็นการสมควรหรือครับ เว้นแต่ต้องการที่จะให้เรื่องผ่านเร็ว แล้วก็ไม่ได้ให้พูดกัน ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่กระผมว่าไม่ถูกครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ถ้าจะประท้วงก็ต้องประท้วงก่อนที่สภาจะลงมตินะครับ

นายอดุล วิเชียรเจริญ : ถ้าหากท่านประธานพูดว่าทั้งมาตราโดยรวบถึงวรรคอื่นวงเล็บอื่นด้วย กระผมก็ไม่ว่าครับแต่ไม่ได้ว่าอย่างนั้น ลงมติกันในเรื่องที่อภิปรายกันเท่านั้นเอง เรื่องที่ยังไม่ได้อภิปรายจะมาลงมติกันได้อย่างไรว่าจะเอาตามคณะกรรมการหรือไม่

LIRT

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ตามข้อบังคับขบบอกว่าให้อภิปรายตามราย
มาตรา สำหรับการอภิปรายในวาระที่ ๒ นี้ ไม่ได้บอกให้อภิปรายเป็นรายคำ หรือรายวงเล็บครับ

นายอดุล วิเชียรเจริญ : ใช่ครับ ายมาตรา แต่ไว้ในประเด็นที่แก้มืออีกหลายประเด็น
นี้ครับ เรากำลังพูดกันถึงในประเด็นวรรคสองของ (๑)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ก็ต้องยกมือขึ้นมาก่อนที่ที่ประชุมจะลงมติครับ

นายอดุล วิเชียรเจริญ : ก็ลงมติก่อนเฉพาะ (๑) ครับ ไม่ได้ลงมติวงเล็บอื่น

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ผมไม่ได้ถามอย่างนั้น ผมถามมาตรา ๑๒
ผมไม่ได้ถามว่ามาตรา ๑๒ วงเล็บไหน

นายชนะ รุ่งแสง : ท่านประธานที่เคารพ กระผมขอเสนอญัตติที่จะให้มีการพิจารณา
มาตรา ๑๒ กันอีกครั้งหนึ่งสำหรับวงเล็บต่อไป ท่านผู้ใดเห็นด้วย กรุณารับรอง
ญัตติที่กระผมเสนอต่อสภาแห่งนี้ด้วยครับ

(มีสมาชิกยกมือรับรอง)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คุณชนะเสนอขอให้พิจารณามาตรา ๑๒ ใหม่
แล้วก็มีผู้รับรองตามข้อบังคับ ท่านผู้ใดเห็นสมควรให้มีการพิจารณาใหม่ในมาตรา ๑๒ โปรด
ยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๔๘ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๒๒ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เป็นอันว่าที่ประชุมลงมติให้พิจารณามาตรา
๑๒ ใหม่ ท่านผู้ใดจะอภิปราย เชิญครับ

LIRT

นายอดุล วิเชียรเจริญ : ขอเรียนถามท่านกรรมาธิการว่า ในมาตรา ๑๒ (๕ ทวิ) ที่ได้เพิ่มไว้ทั้งหมดนั้น กระผมเห็นด้วย เว้นแต่ข้อความที่ว่า “หรือคำพิพากษาของศาลต่างประเทศ” ซึ่งกระผมเห็นว่าถ้าหากเขียนไว้อย่างนี้ก็จะไม่ก่อให้เกิดผลในทางปฏิบัติ เมื่อไม่เกิดผลในทางปฏิบัติ ประโยชน์ของการเขียนก็ไม่น่าจะจะมี และเมื่อประโยชน์ของการเขียนไม่น่าจะมี ก็ไม่น่าจะเขียนไว้ ก็อยากจะขอเรียนถามความเห็นของท่านกรรมาธิการว่า ที่เพิ่มไว้นั้น ท่านเห็นประโยชน์ว่าจะเพียงเกิดในทางปฏิบัติหรือไม่ สามารถจะปฏิบัติตามนี้ได้หรือไม่ ถ้าหากว่าตัดออก ท่านจะขัดข้องหรือไม่ ขอบพระคุณครับ

พลตำรวจตรี อนันต์ เดชรังสี (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผมขอเรียนชี้แจงว่า เรื่องเกี่ยวกับคำพิพากษาของศาลต่างประเทศนั้น เราได้รับแจ้งเป็นประจำจากองค์การตำรวจสากล เพราะเราเป็นภาคีอยู่ นอกจากองค์การตำรวจสากลแล้ว เรายังได้จากสถานทูตของบุคคลสัญชาติอื่น ๆ เอง ซึ่งเขาแจ้งให้เราทราบเป็นประจำ เพราะเขาไม่ต้องการให้คนของเขาไปทำชื่อเสียงของประเทศเขาเสียหาย และปกติแล้วเขาจะมีหมายจับอยู่ในประเทศของเขา พอเราได้มา เราก็ทำบัญชีรายชื่อผู้ที่ไม่พึงปรารถนา ทางกองตรวจคนเข้าเมือง ก็จะมีของกองตรวจคนเข้าเมืองเอง และในเวลาเดียวกันเราก็ส่งให้ทางกระทรวงการต่างประเทศ และในเมื่อกฎหมายใหม่นี้ผ่านเรียบร้อยแล้ว ก็จะได้มีการตกลงกับกระทรวงการต่างประเทศเพิ่มเติมว่า ทางกองตรวจคนเข้าเมืองจะขอทำให้เลยเพื่อที่จะได้สอดคล้องกัน เพื่อให้มีประสิทธิภาพได้ผลยิ่งขึ้นกว่าเดิมและส่งให้กงสุลไทยทั่วโลก เมื่อมาขอวีซ่าจะได้ตรวจได้ทันทีในขณะเดียวกัน การตรวจนี้ ถ้าเกิดส่งรายชื่อไปไม่ทัน พอเข้ามาถึงด่านเราก็ไม่ให้เข้าประเทศ เพราะว่าเรายังไม่มียาชื่อเพิ่มเติมส่งให้ทางกงสุล เราก็จะใช้ประโยชน์ได้ และในขณะเดียวกันคนที่เข้ามาอยู่ในประเทศแล้วซึ่งขณะนั้นก็ทำกันเป็นประจำ เป็นคนที่มาอยู่ในประเทศเรา แสดงตัวเป็นผู้ที่มีฐานะดี เป็นคนต่างด้าวที่มีอิทธิพลมาก แล้วก็ทำบุญสร้างอะไรต่ออะไรเพื่อสาธารณประโยชน์เพื่อเป็นทางหลีกเลี่ยงที่จะขอโควตาเข้าเมืองหรืออยู่ในประเทศไทย ในเวลาเดียวกันก็หากินแฝงทางทุจริตหรือค้าหญิงส่งหญิงออกไปต่างประเทศ ทางคณะกรรมาธิการก็เห็นว่าเรื่องนี้เป็นประโยชน์ เพราะเป็นประโยชน์มาตั้งแต่เมื่อครั้งสมัยกระผมยังไม่ได้ไปอยู่ที่

กองตรวจคนเข้าเมือง ก็ได้ทำมาเป็นประโยชน์ตลอด แล้วก็คำพิพากษาของศาลต่างประเทศ
นี้กระผมขอยืนยันว่าเป็นประโยชน์อย่างที่สุด กระผมเป็นผู้ขอให้ส่งไป เพราะว่าในกฎหมาย
เก่าไม่ได้เขียนไว้ชัดเจน การที่ปล่อยให้ทางกองตรวจคนเข้าเมืองตีความนั้นบางครั้งก็ทำให้มี
ข้อครหาหนัก เพราะฉะนั้นถ้าส่งไปแล้วจะต้องเป็นความผิดสถานหนักด้วย เราจะต้อง
พิจารณาให้ดี เราถึงจะห้ามเข้าประเทศ กระผมขอเรียนชี้แจงเท่านี้ครับ

นายชนะ รุ่งแสง : ท่านประธานที่เคารพ ข้อห้ามตาม (๕ ทวิ) ที่คณะกรรมการ
เพิ่มขึ้นนี้ กระผมเข้าใจว่าจะเป็นข้อห้ามสากลที่ถือปฏิบัติของทุกประเทศ แต่ในเวลาเดียวกัน
กระผมไม่เข้าใจว่าร่างเดิมของรัฐบาลจึงไม่มีสิ่งนี้ เป็นสาระสำคัญอยู่ในร่างเดิมของรัฐบาล จึง
ขอทราบเรียนถามว่าสิ่งนี้เป็นสากล แล้วก็ตกไปจากร่างเดิมของรัฐบาลหรือประเด็นใด จึงได้
มีการใส่เข้ามาในกรณีนี้

อีกประเด็นหนึ่ง กระผมอยากจะเรียนถามคณะกรรมการว่า เมื่อท่านเพิ่มเข้า
มาเป็น (๕ ทวิ) จะเห็นว่า (๕) กับ (๕ ทวิ) นี้ไม่ใช่เป็นสิ่งที่สัมพันธ์กันเลย ท่านจะเห็นว่า
มาตรา ๑๒ (๑๕) นั้นเขียนไว้ว่า “ยังมีได้ปลูกฝักป้องกันไข้ทรพิษ หรือฉีดวัคซีน หรือปฏิบัติ
การอย่างอื่นตามวิชาการแพทย์เพื่อป้องกันโรคติดต่อตามที่กฎหมายบัญญัติ และไม่ยอมให้
แพทย์ตรวจคนเข้าเมืองกระทำการเช่นนั้น” และ (๕ ทวิ) นี้ไปเขียนว่า โทษจำคุก พิพากษา
ลงโรยอย่างนั้น กระผมเข้าใจว่า (๕ ทวิ) และ (๕) นี้ไม่ได้มีสิ่งที่สัมพันธ์อะไรกันเลยจนนิดเดียว
เพราะฉะนั้นถ้าจะเป็นไปได้ กระผมอยากจะทราบเรียนว่า ถ้าคณะกรรมการคิดว่าสิ่งนี้
เป็นเรื่องสากล และบกพร่องไปในร่างเดิมของรัฐบาล ควรแก่การที่จะเพิ่มขึ้น ถ้าเพิ่มขึ้นแล้ว ไม่
ต้องเขียนเป็น (๕ ทวิ) โดยไปเขียนเป็นวงเล็บอื่นขึ้นมาใหม่ ตามที่คณะกรรมการคิดว่า
เหมาะสมนั้น จะได้หรือไม่ครับ ขอบพระคุณ

นายอดุล วิเชียรเจริญ : ท่านประธานที่เคารพ กระผมได้ฟังคำชี้แจงของคณะ
กรรมการแล้วก็เห็นด้วยอย่างยิ่ง ไม่ติดใจครับ และการที่เขียนเป็น (๕ ทวิ) นี้ก็ถูกต้อง
เวลาเขียนเป็นกฎหมายจริงออกมา ก็จะเป็นมาตรา ๖ มาตรา ๗ เรียงใหม่ กระผมเห็นด้วย
ที่เพิ่ม (๕ ทวิ) ครับ

นายประเสริฐ ฐ น นคร : ท่านประธานที่เคารพ ผมขอเรียนถามว่า ผู้ที่เข้ามาท่องเที่ยวอยู่ในกรณีนี้หรือไม่ และถ้าหากว่าเป็นการมาจากประเทศที่ไม่จำเป็น จะต้องมีการตรวจตราวีซ่า เมื่อนักท่องเที่ยวมาถึงเราจะไล่เขาออกไป หรืออย่างไรครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : มีท่านผู้ใดตั้งใจ เชิญครับ ก่อนที่คณะกรรมการธิการจะชี้แจงรวม

พลเรือตรี วินิจ ศรีพจนารถ : ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ กระผมมีความสงสัยก็คือว่าถ้าเราเพิ่ม (๕ ทวี) นี้เข้าไปแล้วจะเป็นการขัดกับนานาประเทศหรือไม่ เพราะการเข้ามาในราชอาณาจักรนั้น ไม่ใช่ว่าเข้ามาอยู่เป็นถิ่นถาวร อาจจะมาท่องเที่ยวชั่วคราว ทั้งนี้ถ้าหากว่าผู้ที่ผ่านการพิพากษาลงโทษจากต่างประเทศหรือจากประเทศไทยก็แล้วแต่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากต่างประเทศนั้นถ้าเป็นโทษอาญา แต่ว่าเขาได้พ้นโทษได้รับโทษโดยเรียบร้อยแล้ว เขาเพียงผ่านมาเพื่อจะมาท่องเที่ยวในประเทศไทยเท่านั้น เราห้ามไม่ให้เข้าที่เดียวหรือ อันนี้กระผมคิดว่าน่าจะเป็นวิธีการหรือกรรมวิธี ที่ควรจะสอดคล้องกันในระหว่างประเทศต่าง ๆ ด้วย จริงอยู่เอกสิทธิ์ของแต่ละประเทศที่จะกำหนด กฎหมายภายในของเรามีให้บุคคลซึ่งถูกพิพากษาจากศาลอาญาในคดีซึ่งเราเห็นว่าร้ายแรงไม่ให้เข้ามา คือไม่ร้ายแรงจนเกินไป ไม่ให้เข้ามาแม้จะมาท่องเที่ยวก็ตาม อันนี้กระผมขอเรียนถามคณะกรรมการว่า เอาหลักการหรือหลักการมาจากไหน ถ้าหากว่าเราทำอย่างนี้ทำได้ และควรจะระบุเอาไว้ด้วย ตามที่ท่านผู้อภิปรายได้ยินยอมรับแล้ว แต่ยังมีข้อข้องใจอยู่นิดหนึ่งว่า เป็นวิธีปฏิบัติที่เป็นอินเตอร์เนชันแนล (International) หรือเปล่า ถ้าเราจะกระทำไปแต่ประเทศเดียวแล้วจะเกิดผลอย่างไร เพราะถ้าหากเขาจะปฏิบัติการในทางถ้อยที่ถ้อยปฏิบัติ คนไทยก็จะไปเยี่ยมหรือไปท่องเที่ยวประเทศอื่นไม่ได้ ถ้าคนผู้นั้นเคยถูกศาลพิพากษาลงโทษและได้รับโทษเสร็จสิ้นไปแล้วเช่นเดียวกัน ขอบพระคุณครับ

พลตำรวจตรี อนันต์ เดชรังสี (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ คือเรื่องศาลต่างประเทศพิจารณาคดีอาญานั้นเป็นเรื่องข้อหาที่จรรยาบรรณที่หนักเท่านั้นเอง แต่การ

LIRT

ที่จะให้เข้ามาหรือไม่ให้นั้นกระผมเห็นว่าเราจะต้องใช้ดุลพินิจเราจะต้องดู เช่น ยกตัวอย่างว่า เขาเข้ามาเป็นกรุ๊ปทัวร์ (Group tour) แล้วเขาก็ออกเป็นกรุ๊ป (Group) มีหมวกกำหนดการ เขาก็ควรที่จะผ่อนผันได้ ถ้าในกรณีเช่นนี้ ถ้าหากว่าเขาเข้ามาเอง เข้ามาในฐานะเป็นทัวริสต์ (Tourist) เป็นนักท่องเที่ยวระยะเวลาที่ให้อยู่ก็ยาวนาน เวลานี้เราปฏิบัติให้อยู่ ๖๐ วัน ในระหว่าง ๖๐ วันนั้นเราต้องคำนึงถึงว่าเขาสามารถทำอะไรได้ และในเวลาเดียวกันเขาอยากอยู่ต่ออีก เขาก็บินออกไปนอกประเทศแล้วขอกลับมาใหม่ ขอทัวริสต์วีซ่า (Tourist Visa) กลับมาใหม่ เขาก็วนเวียนอยู่อย่างนี้ ซึ่งในขณะนี้ทางปฏิบัติก็เป็นอยู่แล้ว กระผมจึงเห็นว่ามีควมจำเป็นเพราะว่าพวกที่เข้ามาลักษณะนี้เข้ามา ๖๐ วันออกไป เดี่ยวเข้ามาอีก ๖๐ วัน วนเวียนอยู่อย่างนี้ซึ่งเราห้ามเขาไม่ได้ ไม่มีประเทศไหนห้ามได้ ดัดสิทธิเขาไม่ได้ เราก็ตรวจสอบดูว่ามีประวัติหรือว่าเคยถูกคำพิพากษาในต่างประเทศหรือไม่ ถ้าเราเห็นว่าคนๆ นี้มีพฤติกรรมไม่ดีในประเทศไทย แต่ยังไม่พิสูจน์ไม่ได้เราก็สามารถที่จะยกขึ้นมาทันทีเพื่อไม่ให้เขาเข้าประเทศหรือส่งเขาออกไป กระผมเห็นว่าจำเป็นและเพื่อความปลอดภัยของประเทศ

อีกประการหนึ่ง ที่เราเขียนไว้ก็ไม่กระทบกระเทือนประเทศอื่น เพราะว่าประเทศอื่นแต่ละประเทศมีอธิปไตยของตัวเอง เราสามารถที่จะไม่ให้บุคคลที่ไม่พึงปรารถนาใครก็ได้เข้าประเทศเราเป็นเจ้าของประเทศเรามีสิทธิเต็มที่ และประเทศอื่นก็ทำเช่นเดียวกัน มีบางประเทศคนไทยเราไม่ได้ทำอะไรผิดเลย แต่เขาไม่ค่อยยอมบอกวีซ่าให้ ก็คงจะทราบ กระผมไม่อยากจะออกชื่อประเทศเป็นประเทศมหาอำนาจนะครับ เพราะฉะนั้นคนไทยที่ไปขอวีซ่า แคทัวริสต์วีซ่า เขายังไม่ออกให้ เขาตรวจสอบอยู่นั้นแหละ ทั้งๆ ที่ไม่ได้มีอะไรเลย เรื่องนี้เป็นเรื่องของแต่ละประเทศ และกระผมก็เคยพูดกับกงสุลของประเทศมหาอำนาจและของประเทศอื่น ๆ เขาก็เห็นว่าเป็นเรื่องของเราเขาไม่เข้ามาเกี่ยวข้อง เขาบอกเลยว่า ถ้าเราเห็นว่าคนไหนที่เราไม่อยากจะให้เขาเข้าก็เป็นเรื่องของเรา กระผมเคยสอบถามเรื่องนี้ กระผมขอรับรองได้ครับ

พันเอก กมล เรืองวุฒิ : ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผมขอรบกวนเวลานิดเดียวครับ คือกระผมเห็นด้วยกับการที่คณะกรรมการฯ เพิ่ม (๕ ทวี) นี้ แต่กระผมใคร่ขอตัดคำว่า “เป็นผู้เคย” ข้างหน้าออกครับ เพราะว่า “เป็นผู้เคย” ถ้าใส่ต้องใส่หมดเลย เพราะว่าข้างบนหัวข้อบอกแล้วว่า

LIRT

“ห้ามมิให้คนต่างด้าวซึ่งมีลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้เข้ามาในราชอาณาจักร” เพราะฉะนั้น คำว่า “เป็นผู้เคย” เมื่อใส่ต้องใส่หมด ถ้าตัดออกคงได้ความอยู่แล้วครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ: ที่คุณกมลเสอนนี้ คณะกรรมาธิการว่าอย่างไร

พลตำรวจตรี อนันต์ เดชรังสี (กรรมาธิการ): คณะกรรมาธิการไม่ขัดข้องครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ: มาตรา ๑๒ นี้ ท่านผู้ใดมีข้อข้องใจอีกหรือไม่ครับ

พันตำรวจเอก สุธรรม วรวิเชียรวงษ์: ท่านประธานที่เคารพ กระผมขอเวลานิดเดียว มาตรา ๑๒ (๗) ท่านกรรมาธิการได้ไปเติมว่า “หรือเพื่อประกอบกิจการอื่นที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน” ไปโยงกับมาตรา ๑๖ กรุณาเปิดไปอีกหน้าหนึ่ง กรรมาธิการท่านไปเติมคำว่า “วัฒนธรรมหรือศีลธรรมอันดี” ในมาตรา ๑๖ หน้า ๖ เสร็จแล้ว (๗) นั้นจะสอดคล้องกันได้ คือกระผมอยากจะขอความกรุณาท่านกรรมาธิการว่า เติมก็ เติมเสียให้ถูกต้องให้สอดคล้องกันเสียคือ “ความสงบเรียบร้อย วัฒนธรรมหรือศีลธรรมอันดี” ก็ตรงกับมาตรา ๑๖ ที่กระผมว่านี่จะได้หรือไม่ครับ

พันตำรวจเอก ชาติรี สงวนรักษ์ (กรรมาธิการ): ท่านประธานที่เคารพ และท่าน สมาชิกผู้มีเกียรติ ความจริงมาตรา ๑๖ สอดคล้องกับมาตรา ๑๒ การจะสั่งไม่ให้คนต่างด้าว เข้ามาในราชอาณาจักรตามกฎหมายเข้าเมืองนั้น รัฐมนตรีอาศัยมาตรา ๑๖ เป็นผู้สั่งการสั่ง ตามมาตรา ๑๖ จะต้องอ้างอนุต่าง ๆ ในมาตรา ๑๒ ที่นี้การที่คณะกรรมาธิการไปเติมคำว่า “วัฒนธรรม” เข้าไปในมาตรา ๑๖ นั้นก็โดยที่มีเหตุผลว่าขณะนี้ท่านผู้มีเกียรติจะสังเกตเห็นว่า ได้มีคนต่างด้าวที่เราเรียกกันว่า “ฮิปปี” เข้ามาในประเทศไทยอยู่มาก เราไม่มีกฎหมายอะไรที่จะไปห้ามไม่ให้ฮิปปีเข้ามาประเทศ เพราะคำว่า “ฮิปปี” ก็ไม่มีใครวินิจฉัยหรือว่า วิเคราะห์ คัพท์ออกมาได้ว่า “ฮิปปี” หมายถึงอะไร ก็มีผู้วิจารณ์ว่าทำไมปล่อยให้ฮิปปีเข้ามา ขณะนี้กอง ตรวจคนเข้าเมืองดำเนินการก็ด้วยการประกาศกำหนดวงเงินให้คนต่างด้าวนำติดตัวเข้ามาใน ประเทศโดยเราเข้าใจว่าถ้าเรากำหนดวงเงินแล้วฮิปปีจะไม่มีเงินเข้ามา แต่ตรงกันข้าม ปรากฏว่าฮิปปีกลับมีเงินมาก เราสั่งไปแล้วว่า คนที่เข้ามาในประเทศไทยนี้ถ้าอยู่ ๑ เดือนจะต้องมีเงิน

๑๐,๐๐๐ บาท ถ้ามาทั้งครอบครัวต้องอย่างน้อย ๒๐,๐๐๐ บาท แต่ฮิปปีก็มีครับ กฎหมายใหม่จึงได้เขียนคำว่า “วัฒนธรรม” ลงไปในมาตรา ๑๖ โดยคิดว่าพวกฮิปปีนี่เรารู้ว่าเข้ามาเป็นการขัดวัฒนธรรมของประเทศไทย ถ้ากฎหมายนี้ประกาศใช้แล้วก็อาจจะเสนอรัฐบาลโดยอาศัยมาตรา ๑๖ นี้โดยเราจะขอมติว่าคนที่มีลักษณะเป็นฮิปปีนี่เราจะไม่ให้เข้า ในมาตรา ๑๖ จึงมีคำว่า “จำพวก” อยู่ครับ กฎหมายเก่าไม่มี

ส่วนมาตรา ๑๒ ที่ท่านสมาชิกขอร้องใจว่าทำไมไม่เติมคำว่า “วัฒนธรรม” ลงไปด้วยนั้น อันนั้นเป็นเรื่องห้ามเข้า คือถ้าเราจะไปห้ามไม่ให้ฮิปปีเข้าเลยคือหมายความว่าถ้าเติมคำว่า “วัฒนธรรม” เข้าไปใน (๗) แล้วเราก็ไปวินิจฉัยว่าฮิปปีนี่ขัดต่อวัฒนธรรมก็ห้ามเลย กระทบว่าจะไม่ถูกต้อง เว้นเสียแต่ว่าเราจะไปออกคำสั่งตามมาตรา ๑๖ อย่างที่กระทบชี้แจงแล้ว กระทบขอเรียนชี้แจงแค่นี้ครับ

พันตำรวจเอก สุธรรม วรวิเชียรพงษ์ : ท่านประธานครับ คือข้อความเกี่ยวโยงกันอยู่ กระทบก็ไม่ได้ว่าอะไรหรือจะเสียเวลาของสภาด้วย เพราะเห็นว่าถ้ามาตรา ๑๖ เติมอย่างนี้แล้ว ก็ควรจะเติมเข้าไปเสียให้สอดคล้องกัน ดืออยู่แล้วครับ ส่วนที่ว่าจะฮิปปีอะไร กระทบก็ไม่ทราบหรือครับ แต่ว่า “ขัดต่อความสงบเรียบร้อย วัฒนธรรมหรือศีลธรรมอันดี” ข้อความนี้ไปโยงมาตรา ๑๖ เท่านั้นเอง ท่านกรรมาธิการก็อธิบายเข้าใจแล้วว่าเราจะต้องเติม เมื่อเราเติมไปแล้วจะเสียหายอะไรครับกลับสมบูรณ์ดีด้วย ท่านจะขัดข้องหรือไม่ ขอเติมข้อความนี้เข้าไป

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คุณสุธรรมถามว่าจะขัดข้องหรือไม่ครับ คณะกรรมาธิการ

ร้อยตำรวจโท ชานู มนูญธรรม (กรรมาธิการ) : ท่านประธานครับ คณะกรรมาธิการได้พิจารณาแล้วเห็นชอบด้วยที่ทางท่านสมาชิกขอเติม ไม่ขัดข้องครับ

นายอดุล วิเชียรเจริญ : ท่านประธานที่เคารพ กระทบขัดข้องครับ กระทบตั้งใจที่จะแย้งไว้ถ้าหากว่ามาถึงมาตรา ๑๖ กระทบเห็นว่ากรณีที่เราจะมาเติมความแม้กระทั่งในมาตรา ๑๖ ว่า “วัฒนธรรม” ต้องอ่านรวมกันไปว่า “วัฒนธรรมอันดี” ที่นี้ถ้าหากยิ่งจะมาเติมความในมาตรา ๑๒ (๗) แล้ว กระทบไม่เห็นด้วย ทั้งนี้ไม่ใช่เพราะเหตุที่กระทบเห็นว่าควรจะให้บุคคลอย่างฮิปปี

LIRT

เข้ามา บุคคลซึ่งเข้ามาแล้วก็เป็นตัวอย่างที่ไม่ดี แล้วก็อึบปีในความหมายที่เป็นการทำให้เสื่อมเสีย ศีลธรรม กระผมก็ไม่เห็นด้วย แต่ถ้าหากเราไปใส่คำว่า “วัฒนธรรม” ลงไปนี้ไม่ถูกต้องแน่ครับ เพราะเหตุว่า เราถือวัฒนธรรมของไทยนั้นเป็นวัฒนธรรมที่ดี แต่ว่าวัฒนธรรมนี้มีตั้งกี่รูปแบบ มีตั้งหลายอย่างที่แตกต่างไปจากเรา ทั้งในแง่ขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรมของคน บางประเทศ ผู้หญิงก็คลุมหน้าของบางประเทศก็ไปอีกหลายๆ อย่าง เราจะว่าวัฒนธรรมเหล่านั้นไม่ดี หรือ การที่เราจะมาเขียนในกฎหมายว่า บุคคลซึ่งเราจะห้ามไม่ให้เข้านั้นถ้าหากเราเห็นว่าเป็น บุคคลที่มีวัฒนธรรมไม่ดีแล้วห้ามเข้า กระผมว่าไม่ถูกต้องทั้งในหลักวิชา แล้วก็ในแง่ของการ ที่เมื่อเราเขียนไว้แล้วคนอื่น ไปเห็นเข้าเขาจะนึกอย่างไร กระผมเห็นว่าเป็นการแสดงถึงความ ใจแคบคนเขาจะเอาไปวิพากษ์วิจารณ์ได้ กระผมคิดว่าถ้าหากเราจะห้ามบุคคลบางประเภทไม่ ให้เข้า การที่เขียนไว้อย่างในมาตรา ๑๒ หรือแม้กระทั่งในมาตรา ๑๖ โดยไม่ต้องเติมคำว่า “วัฒนธรรม” ก็สามารถจะห้ามได้คลุมตลอดไปถึงแล้ว ทำไมเราจะมาใส่คำว่า “วัฒนธรรม” ลงไปในที่นี้ กระผมคิดว่าเป็นสิ่งที่น่าละอายถ้าหากเราเขียนไว้ในกฎหมาย แล้วกฎหมายนี้ เขาได้เห็นกันทั่วโลก ในแง่ของทางวิชาการยืนยันกันได้เลยว่าวัฒนธรรมไม่รู้จกักรูปแบบ แล้วบางแบบ เราจะมาบอกว่าไม่ดี เพราะว่ามันเหมือนกับเราก็ไม่ถูกต้อง กระผมไม่เห็นด้วยและก็ขัดข้องที่ จะมาแก้ความจากคำว่า “ความสงบเรียบร้อย” เปลี่ยนเป็น “วัฒนธรรม” ที่เติมคำว่า “ความ สงบเรียบร้อย” นั้น กระผมเห็นว่าดีแล้วถูกต้องแล้ว แล้วก็ขอสนับสนุน แต่ที่จะขอแก้ กระผม ขัดข้องครับ

นายธรรมบุญ ลัดพลี: ขอบพระคุณครับท่านประธาน กระผมก็เห็นด้วยกับ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่เพิ่งนั่งลงไป และกระผมขัดข้องเหมือนกัน เหตุที่ขัดข้องก็เพราะเป็น ปัญหาข้อกฎหมาย เพราะว่ามาตรา ๑๒ นี้ “คนต่างด้าวที่มีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้” ถ้าได้รับการวินิจฉัยไม่ให้เข้า เขาอาจจะอุทธรณ์ได้ตามมาตรา ๒๒ แต่ถ้าตามมาตรา ๑๖ ที่ คณะกรรมาธิการเติม กระผมเห็นด้วย เพราะว่าในเรื่องนั้นๆ รัฐมนตรีมีอำนาจสั่งไม่อนุญาตแล้ว ก็จะอุทธรณ์ไม่ได้ เพราะฉะนั้นการที่กำหนดว่า “วัฒนธรรม” นั้นไปเพิ่มทำให้รัฐมนตรีมีอำนาจ มากขึ้นที่จะคลุมไปถึงบุคคลที่กระทำตัวไม่ดีไม่เหมาะสมทางวัฒนธรรมอันดีงามของประเทศ

รัฐมนตรีก็สั่งการได้ และอันนั้นไม่มีสิทธิอุทธรณ์ แต่ถ้ามาเติมคำว่า “วัฒนธรรม” ใน (๗) ของมาตรา ๑๒ นี้ทำให้มีสิทธิอุทธรณ์ได้โดยนัยของมาตรา ๒๒ ซึ่งไม่เป็นการสมควรที่จะให้บุคคลที่กระทำการขัดต่อวัฒนธรรมอันดีงามมีสิทธิอุทธรณ์ ตามร่างเดิมของรัฐบาลนี้ดีแล้วครับ ความจริง “ขัดต่อความสงบเรียบร้อย” นี้กระผมยังไม่อยากให้เติมเลยตามความสัตย์จริง เพราะว่าเรื่องนี้ความจริงก็ยังไม่มีความผิด กระผมก็อยากจะตั้งเหมือนกันว่ามาเติมนี้ทำให้เพิ่มสิทธิอุทธรณ์ได้โดยนัยแห่งมาตรา ๑๒ จะเป็นอันตราย เพราะผู้ที่ประพฤติดขัดต่อความสงบเรียบร้อยนี้อาจจะหมายถึงผู้ก่อการร้ายก็ได้ หรือลัทธิที่ไม่เป็นที่ต้องการของพวกเขาก็ได้ ซึ่งพวกนี้มีเงิน มีอิทธิพลมาก ถ้าเปิดช่องให้เขาอุทธรณ์ได้ก็จะเปิดหนทางให้เขาใช้พลังเหล่านั้นในทางที่ไม่ดีงาม แล้วยิ่งถ้ามีระบบพรรคการเมืองเข้ามาอย่างที่ว่ารัฐมนตรีตกอยู่ใต้อิทธิพลของการเมืองอาจจะคล้อยตามไปทำให้เสื่อมเสีย กระผมจึงขอยืนยันว่า ไม่ควรเติมใน (๗) ของมาตรา ๑๒ แล้วก็อยากจะกราบเรียนต่อท่านประธานได้กรุณาให้คณะกรรมการได้กรุณาทบทวนที่เติม “ความสงบเรียบร้อย” เข้าไปด้วย จะเปิดช่องให้อุทธรณ์ได้โดยนัยดังกล่าวซึ่งไม่ถูกต้อง ขอบพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้อื่นมีความเห็นอย่างไรอีกหรือไม่ครับ ใน (๗) ของมาตรา ๑๒

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เมื่อไม่มีท่านสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ผมก็ขอให้คณะกรรมการช่วยชี้แจง ตามที่คุณธรรมนุญขอให้ชี้แจง

พันตำรวจเอก ชาติร์ สงวนรักษ์ (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ สำหรับมาตรา ๑๖ นั้น กระผมได้ชี้แจงแล้วว่ามโนทัศน์ประการใดอย่างไรจึงได้เติมคำว่า “วัฒนธรรม” เข้าไป สำหรับส่วน (๗) นี้ วัตถุประสงค์ก็คืออย่างที่กระผมกราบเรียนแล้ว มาตรา ๑๒ นี้ นอกจากจะเป็นอำนาจของเจ้าหน้าที่ที่จะวินิจฉัยให้คนเข้าหรือไม่ให้เข้านั้น เข้าลักษณะนี้ก็ไม่ให้เข้า แต่ขณะเดียวกันมาตรา ๑๒ นี้จะเป็นข้ออ้างของมาตรา ๑๖ ในการจะสั่งห้ามเข้าที่นี้คนที่เข้ามาแล้วทำให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อย นอกจากเราจะสั่งห้ามเข้าแล้ว เราจะไปสั่ง

LIART

ไม่ให้เข้าตามมาตรา ๑๖ ด้วย ต้องอ้างต่อเนื่องกัน กระผมยกตัวอย่าง สมมติว่าพวกไฮแจค (Hijack) ที่มาจีเครื่องบินอะไรนี้ถ้าเราจับได้แล้วเราส่งออกไป พวกนี้เราก็จะสั่งห้ามเข้าตาม มาตรา ๑๖ โดยอ้างมาตรา ๑๒ (๗) คำสั่งตามมาตรา ๑๖ นี้เป็นคำสั่งที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยจะเป็นผู้ลงนาม ในคำสั่งนั้นจะต้องระบุทุกครั้งว่าผู้นั้นเป็นบุคคลต้องห้ามตาม มาตรา ๑๒ อนุอะไร ถ้าอย่างพวกไฮแจคนี้เราก็อ้างได้ว่าเป็นบุคคลต้องห้ามตามมาตรา ๑๒ (๗) จึงเห็นควรไม่ให้เข้ามาในราชอาณาจักรอีกต่อไป พวกนี้เหมือนกับเนรเทศ แต่ที่ใช้กฎหมาย คนละฉบับ ถ้าเนรเทศก็ใช้กฎหมายเนรเทศ แต่กฎหมายคนเข้าเมืองนี้เป็นการเนรเทศอีกแบบหนึ่ง ตลอดชีวิตครับเข้ามาไม่ได้เลย

นางวิมล เจริญเจริญ : ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ ดิฉันเห็นด้วย กับคณะกรรมการว่าใน (๗) นี้ต้องเอาไว้อย่างแน่นอน เพราะบุคคลที่มีพฤติกรรมเป็นที่ น่าเชื่อว่าจะเข้ามาประกอบกรรมที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชนนั้นควรเป็นบุคคลที่ ห้ามเข้าเด็ดขาด ตัวอย่างเราเคยมีแล้ว ที่คนต่างชาติเข้ามาก่อความวุ่นวายตามสถานทูตของ ต่างชาติในประเทศเรา บุคคลเหล่านี้ควรจะให้อำนาจเจ้าหน้าที่ทันทีว่าใครก็ตาม มีพฤติกรรมที่ น่าเชื่อว่าจะเข้ามาทำอย่างนี้ ควรจะห้ามเข้าโดยเด็ดขาด และอย่างที่กราบเรียนแล้วว่าใน (๗) นี้ได้โยงไปถึงมาตรา ๑๖ ในเมื่อมาตรา ๑๖ ได้ใส่คำว่า "วัฒนธรรม" ลงไปใน (๗) ก็น่าที่ จะใส่ไว้ด้วย เพราะบุคคลบางคนนั้นเพียงแต่ผ่านเข้ามาลักษณะการแต่งกายอย่างชิบปี อย่างที่ ท่านว่าลักษณะก็เห็นแล้วเป็นที่ประจักษ์แล้วว่าเข้ามาจะต้องทำให้วัฒนธรรมไทยเสื่อมเสีย อย่างแน่นอน ถ้าไม่ใส่ไว้แบบนี้ อีกหน่อยพวกที่คัมพรจะเดินเข้ามา และจะขอกราบเรียนว่า จะเอาตรงไหนไปห้ามเขาคะ ขอขอบคุณ

นายธรรมบุญ ลัดพลี : ท่านประธานที่เคารพ กระผมรู้สึกว่าจะมีความเข้าใจผิด กันอยู่นิดหนึ่งในประเด็นของเรื่องนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่เพิ่งนั่งลง คือ ที่ท่านยืนยันว่าเห็นควรให้ห้ามโดยเด็ดขาด ถ้าท่านพูดอย่างนั้น ท่านต้องสนับสนุนมาตรา ๑๖ คือเติม "วัฒนธรรม" แต่ (๗) ไม่ควรเติม "วัฒนธรรม" ลงไป และที่ "ความสงบเรียบร้อย" แต่ในเวลาเดียวกันท่านบอกว่าเห็นควรให้คง (๗) ไว้โดยเฉพาะถ้อยคำ "วัฒนธรรม" ให้

เดิมลงไปด้วย ความจริงนั้นมาตรา ๑๒ (๗) กับมาตรา ๑๖ นี้เป็นเรื่องเดียวกัน คือว่าต้องการห้ามบุคคลที่มีลักษณะดังนั้น ๆ แต่ในการที่ห้ามนี้มีขั้นตอนต่อไปว่าห้ามเด็ดขาดกับห้ามไม่เด็ดขาด มาตรา ๑๒ นี้ห้ามไม่เด็ดขาด คือห้ามแล้วมีสิทธิอุทธรณ์ได้ แต่มาตรา ๑๖ ห้ามแล้วอุทธรณ์ไม่ได้ เพราะฉะนั้นที่เดิมในมาตรา ๑๖ ว่า "วัฒนธรรม" กระทบเห็นด้วย แต่ขยายให้รัฐมนตรีมีอำนาจที่จะห้ามโดยเด็ดขาดในบุคคลกลุ่มเหล่านี้ด้วย คือที่กระทบกระเทือนวัฒนธรรมอันดีงาม ถูกต้องห้ามแล้วก็ไม่มีความสิทธิอุทธรณ์ ใครจะมาวิ่งเต้นอย่างไรก็ไม่ได้ และเพิ่มประเภทลงไปด้วย แต่ในมาตรา ๑๒ (๗) นี้มีสิทธิอุทธรณ์ได้ แล้วก็จะให้อิทธิพลต่าง ๆ ทั้งการเงินและการเมืองอะไรก็ได้ ทำให้รัฐมนตรีหวั่นไหว คณะกรรมการหวั่นไหว เพราะฉะนั้นประเภทเหล่านี้เท่าที่ระบุเอาไว้ ก็นับว่าเสี่ยงอยู่แล้วต่อการที่จะทำงานต่อไปอาจจะพบอิทธิพลต่าง ๆ ยิ่งไปกว่าเดิม "วัฒนธรรม" เข้าไป เดิม "ความสงบเรียบร้อย" กลายเป็นว่ามาตรา ๑๖ จะเป็นหมัน กลายเป็นว่าถ้าส่งตามมาตรา ๑๒ (๗) โดยมีข้อความที่บอกว่า "วัฒนธรรม" ด้วย "ความสงบเรียบร้อย" ด้วย เขาอุทธรณ์ได้ ที่นี้อย่างท่านกรรมการสิทธิการที่เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลชี้แจงเมื่อกี้นี้นอกจากมาตรา ๑๒ (๗) นี้ทำไปเกิด แล้วเขาก็ต้องขอไปมาตรา ๑๖ อีก ต้องขอมีบทที่โทษที่ระบุตั้งนั้นว่าเมื่อท่านสั่งไม่ให้เข้าตามมาตรา ๑๒ (๗) แล้ว ให้ทำเรื่องเสนอรัฐมนตรีเพื่อส่งตามมาตรา ๑๖ อีก ไม่มีในนี้เลย มีอะไรเป็นหลักประกันว่า ทำอย่างนั้นแล้ว ถ้าทำอย่างนั้นผิดกฎหมาย เพราะอะไรกฎหมายฉบับนี้จะไม่ถูกต้อง กลายเป็นว่าคน ๆ เดียวกันจะถูกสั่ง ๒ กรณี ถ้าเดิม "วัฒนธรรม" ในเรื่องนี้ด้วย คนที่ประพฤติผิดวัฒนธรรม ถูกสั่งไม่เข้าในกรณีมาตรา ๑๒ (๗) แล้วก็ถูกทำเรื่องส่งตามมาตรา ๑๖ อีก ซึ่งไม่จำเป็น ถ้าสั่งอันหนึ่งอันใดแล้วก็ควรจะพอ แต่ที่นี้ถ้าส่งไป ๒ กรณีนั้นแล้ว จะเกิดปัญหาเลยว่าเขาจะขออุทธรณ์ได้ ตามมาตรา ๑๒ (๗) นี้ ไปอุทธรณ์โดยนัย มาตรา ๒๒ เขาจะร้องเลยว่าถ้ารัฐมนตรีจะใช้อำนาจเด็ดขาด ตามมาตรา ๑๖ คำสั่งรัฐมนตรีที่ส่งตามมาตรา ๑๖ ก็จะเป็นหมัน จะเกิดการขัดกัน เพราะฉะนั้นกรมขอกราบเรียนว่านี่เป็นข้อกฎหมายในเรื่องการอุทธรณ์ว่ามีสิทธิอุทธรณ์ได้ มาตรา ๑๖ อุทธรณ์ไม่ได้ มิใช่เรื่องที่ว่าบุคคลเหล่านี้ไม่ควรจะกำหนดว่าเป็นบุคคลที่ไม่ให้เข้า กระทบเห็นด้วยว่าสมควรแล้วก็ตามตรการอันนี้ดีแล้วทั้งมาตรา ๑๒ และมาตรา ๑๖ แต่ว่าอย่าไปเติม เพราะว่าจะทำให้เขามีสิทธิอุทธรณ์ได้ ซึ่งมาตรา ๑๖ นั้นไม่ให้เข้ามา และไม่ให้นำมาเด็ดขาดด้วย ถ้าท่านไป

เติมแล้วจะเกิดการขัดกันในทางปฏิบัติ แล้วทางปฏิบัตินั้นท่านก็ทำไม่ได้ด้วยปกติ เพราะไม่มีกฎหมายเขียนให้ท่านทำ ทางปฏิบัติเดียวท่านคุมลูกน้องไม่ได้ เขาไม่ทำขึ้นมาจะทำอย่างไร ท่านพูดก็อาจจะส่ายว่าทำ แต่ถ้าไม่ทำก็เปิดช่อง แล้วยิ่งกว่านั้นถ้าทำไปก็ยิ่งขัดกฎหมาย ๒ อย่าง อย่างหนึ่งอุทธรณ์ได้ อีกอย่างหนึ่งไม่ให้อุทธรณ์ ถ้าเขาเกิดอุทธรณ์ขึ้นมาได้ คำสั่งรัฐมนตรีตามมาตรา ๑๖ ที่เด็ดขาดก็ไม่มีผล เกิดช่องโหว่ในมาตรา ๑๒ (๗) เพราะฉะนั้นกระผมขอกราบเรียนยืนยันว่า คำว่า “วัฒนธรรม” ไม่ควรเติมในมาตรา ๑๒ (๗) และ “ความสงบเรียบร้อย” ก็ไม่ควรเติม เป็นการเปิดช่องอีกอย่างหนึ่งให้เขาใช้สิทธิอุทธรณ์ได้ โดยเฉพาะความสงบเรียบร้อยนี้สำคัญมากต่อความมั่นคงของบ้านเมืองไม่ควรอุทธรณ์ได้ ควรจะเป็นในเรื่องมาตรา ๑๖ เมื่อรัฐมนตรีเห็นสมควรสั่งเลย แล้วยุติแค่นั้น ขอขอบคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : มีท่านผู้ใดจะอภิปรายอีกครับ

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ : ท่านประธานที่เคารพ กระผมคิดว่ามาตรา ๑๒ (๗) ที่ท่านกรรมาธิการเติมคำว่า “ความสงบเรียบร้อย” เข้าไปนั้น ความจริงกระผมก็ไม่ขัดข้องอะไร แต่กระผมอยากจะกราบเรียนถึงว่า ร่างเดิมของรัฐบาลที่ไม่เติมเข้ามานั้นเพราะความหมายอันนี้อยู่ใน (๖) อยู่แล้ว คือ ตัวบุคคลนั่นเอง ถ้าเป็นบุคคลที่น่าเชื่อถือว่าจะเป็นคนที่เข้ามาก่อเหตุร้าย ให้เกิดอันตรายต่อความสงบสุข หรือความปลอดภัยของประชาชน ก็คือความสงบเรียบร้อยนั่นเอง เพราะฉะนั้นในร่างรัฐบาลจึงไม่ได้เขียนเอาไว้ แต่เมื่อคณะกรรมาธิการไปใส่ใช้คำว่า “ความสงบเรียบร้อย” กระผมก็ว่าคงจะไปได้ ไม่ขัดข้อง แต่ที่จะไปเติมคำว่า “วัฒนธรรม” เข้าไปนั้น กระผมเห็นว่าน่าจะไกลจนเกินไป กรณีตามมาตรา ๑๖ ที่ได้อ้างถึงไว้ใน (๔) นั้นจะต้องเข้าใจว่า บุคคลที่จะต้องถูกห้ามตามมาตรา ๑๖ นั้น คือบุคคลที่มีคุณสมบัติครบถ้วนที่จะเข้าเมืองไทยได้ ยกเว้นกรณี (๔) คือหมายความว่าต้องไม่เป็นคนที่ห้ามตั้งแต่ (๑) (๒) (๓) (๔) (๕) (๖) (๗) (๘) และ (๑๐) แต่แม้กระนั้นรัฐมนตรีก็อาจห้ามไม่ให้เข้าได้โดยอาศัยพฤติการณ์ในประเทศของเราเป็นเกณฑ์ ไม่ใช่ตัวบุคคลนั้นเป็นเกณฑ์ คืออาศัยความที่เพื่อประโยชน์แก่ประเทศชาติ ความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดี อย่างนั้นเราห้ามเขาได้ แม้ว่าเขาจะเป็นคนซึ่งไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๒ ก็ตาม เพราะฉะนั้นที่จะไปเขียน

LIRT

ใส่คำว่า “วัฒนธรรม” เข้าไปอีกจะซ้อนกัน ถ้าหากจะไปเติมใน (๑๖) ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องเติม ส่วนในกรณีปัญหาที่ว่าเมื่อถูกรัฐมนตรีห้ามตามมาตรา ๑๖ จะอุทธรณ์ได้หรือไม่นั้นกระผมเห็นว่าเขาก็ยังอุทธรณ์ได้อยู่ดีเพราะว่ามาตรา ๑๖ ก็ถูกอ้างถึงใน (๔) ของมาตรา ๑๒ การที่เขาจะอุทธรณ์นั้นเขาก็อุทธรณ์แต่เพียงว่าเขาไม่ใช่เป็นบุคคลจำพวกนั้นหรือเขาไม่ใช่เป็นบุคคลประเภทที่ถูกห้าม เว้นแต่รัฐมนตรีจะระบุชื่อออกมา อย่างนั้นก็ไม่ต้องอุทธรณ์กัน แต่ถ้าเป็นกรณีระบุจำพวก เขาก็ยังอุทธรณ์ได้อยู่ดีว่าเขาไม่ได้เป็นพวกนั้น ขอขอบคุณครับ

นางกนก สานเสน วิล : ท่านประธานที่เคารพ ดิฉันได้ฟังที่อภิปรายกัน ดิฉันก็เห็นด้วย ขอประทานโทษขอเอ่ยนามคือคุณธรรมนุญ ท่านได้บอกว่ถ้าเราใส่ใน (๗) ที่คณะกรรมการได้เติมลงไปแล้วจะเป็นการเปิดช่องให้มีการอุทธรณ์ในสิ่งซึ่งไม่สมควรจะให้อุทธรณ์แต่ในเวลาเดียวกัน ถ้ากลับมาดูร่างพระราชบัญญัติเดิมที่เสนอเข้ามาอย่างเช่น (๖) นั้นเขียนไว้ชัดเจนว่า “มีพฤติการณ์เป็นที่น่าเชื่อว่าจะเป็นคนที่เป็นภัยต่อสังคม หรือจะก่อเหตุร้ายให้เกิดอันตรายต่อความสงบสุขหรือความปลอดภัย หรือความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร” แต่เสร็จแล้วก็ไปอยู่ในมาตรา ๒๒ บอกอนุญาตให้อุทธรณ์ได้ เพราะฉะนั้นดิฉันจึงรู้สึกว่าจะต้องพิจารณามาตรา ๒๒ ควบคู่ไปกับอันนี้ ถ้ามีฉะนั้นแล้วอันนี้ยอมไป พอถึงมาตรา ๒๒ อนุญาตให้อุทธรณ์อันนี้ได้ด้วย ดิฉันรู้สึกว่าจะเป็นการไม่ถูกต้อง อยากจะเรียนถามท่านกรรมการว่าการที่ท่านจะพิจารณาอย่างไร ควรจะพิจารณาชี้แจงรวมๆ ไปด้วยเพื่อความกระจ่างชัดในตอนนั้นเลยจะดีกว่าค่ะ

พันตำรวจเอก ชาตรี สงวนรักษ์ (กรรมการ) : ประการแรก กระผมขอชี้แจงตามที่ท่านสมาชิกบอกว่าผู้ที่ถูกคำสั่งมาตรา ๑๖ และอุทธรณ์ได้นั้น อุทธรณ์ไม่ได้ นะครับ ถ้าท่านไปอ่านมาตรา ๒๒ จะบอกว่ายกเว้น (๑) กับ (๔) ของมาตรา ๑๒ อุทธรณ์ไม่ได้ หรือ (๔) ผู้ที่ถูกรัฐมนตรีสั่งห้ามเข้า คือมาตรา ๑๖ นี้จะต้องสั่งออกมา สั่งเป็นสายลักษณะอักษรออกมา แต่เดิมที่ปฏิบัติอยู่ปัจจุบันนี้สั่งเป็นรายบุคคล กระผมยกตัวอย่าง ขณะนี้ทำอยู่เป็นประจำคือผู้ที่เข้ามาค้ายาเสพติด เมื่อเราลงโทษเขาส่งตัวออกแล้ว เราจะทำคำสั่งห้ามเข้าทันที หรือผู้ที่ตำรวจสากลแจ้งมาว่าผู้นั้นมีพฤติการณ์ค้ายาเสพติดอยู่ในต่างประเทศ หรือค้าหญิงก็แล้วแต่

LIRT

เมื่อเราได้รายชื่อ ได้วัน เดือน ปีเกิดเขามา ถ้าได้รูปด้วยก็ดี เราก็ทำคำสั่งห้ามเข้า บุคคลพวกนี้เมื่อคำสั่งห้ามเข้าตามมาตรา ๑๖ แล้ว พอเข้ามาถึงตอนเมืองเรามีบัญชีตรวจสอบ เมื่อเจ้าหน้าที่ตรวจพบจะห้ามเข้าทันที พวกนี้อุทธรณ์ไม่ได้ แล้วบริษัทการบินจะต้องรับออกไปจะไม่มี การอนุญาตให้เข้ามาอยู่ในประเทศไทย เว้นแต่ว่าเจ้าหน้าที่ของกระผมเกิดพลัดหูพลัดตาไป เป็นไปได้เหมือนกันครับเพราะคนต่างด้าวนี้ท่านก็ทราบแล้วว่าชื่อคล้าย ๆ กันถ้าคนต่างด้าว รายใดไม่มีรูปภาพเราก็ยากที่จะไปตรวจสอบว่าเป็นคน ๆ เดียวกันหรือเปล่า

ที่นี้ที่ท่านบอกว่าอนุมาตราต่าง ๆ เกี่ยวโยงกับมาตรา ๒๒ นั้น ความจริงในทางปฏิบัติบุคคลต่างด้าวกระผมขอเรียนที่แล้ว ๆ มาไม่มีอุทธรณ์นะครับ นี่เป็นข้อเท็จจริง แต่กระผมกราบเรียนนอกเหนือไปหน่อยว่า ไม่มีอุทธรณ์ ส่วนใหญ่เขาจะออกไปตามที่เราแจ้ง แต่เราเขียนไว้เพื่อเกิดอุทธรณ์ขึ้นมา ส่วนขั้นตอนในการพิจารณา อย่างที่ท่านสมาชิกหลายท่าน เห็นว่าขั้นตอนในการพิจารณาว่าไปนั้นอย่างที่เราได้เคยกราบเรียนแล้วว่าการเสนองานตามลำดับขั้นนี้ใช้เวลา *ท่านสมาชิกก็บอกว่าจะไปพิจารณาในมาตรา ๒๒ ว่าจะคงไว้ หรือว่าจะเขียนตามคณะกรรมการ อันนี้กระผมว่าเอาไว้ตอนนั้นค่อยพิจารณากันใหม่ แต่ในช่วงนี้ปัญหาอยู่ที่ว่าจะเติมคำว่า “ความสงบเรียบร้อย” ตามที่คณะกรรมการแก้ (๗) และก็จะเติมคำว่า “วัฒนธรรม” เข้าไปตามที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติขอเพิ่มได้หรือไม่ “ความสงบเรียบร้อย” นี้กระผมก็เรียนแล้วมีอยู่หลายประการ ความจริงถ้าอ่านใน (๖) ก็รวมอยู่ด้วยเหมือนกัน แต่เราเขียนเพิ่มขึ้นมาเพื่อให้ชัดเจน และเพื่อประโยชน์ในการที่จะทำคำสั่งห้ามเข้าในมาตรา ๑๖ กระผมขอเรียนว่า อนุมาตราต่าง ๆ ในมาตรา ๑๒ นี้จะเป็นประโยชน์ในการสั่งห้ามเข้า ที่ท่านสมาชิกบอกว่าจะกลายเป็นสั่งห้ามเข้าซ้อนนั้น เป็นอย่างนี้ครับ มาตรา ๑๖ ต้องสั่งเด็ดขาดออกมา และผู้นั้นเข้ามาไม่ได้เลย แต่มาตรา ๑๒ อนุมาตราต่าง ๆ นี้เจ้าหน้าที่ของกระผมตรวจพบสมมติว่ามีสเตอร์ เอ เข้ามา ยังไม่มีคำสั่งห้ามเข้า เจ้าหน้าที่ของกระผมไปสงสัยเขาบอกว่ามีสเตอร์ เอ นี้มีพฤติกรรมขัดต่อความสงบเรียบร้อย เอาอะไรไปวินิจฉัยครับ อันนี้ถึงได้ให้มีการอุทธรณ์ขึ้น แต่ถ้าเขาวินิจฉัยเด็ดขาดแล้วว่ามีพฤติกรรมขัดต่อความสงบเรียบร้อย สมมติว่ามีสเตอร์ เอ นั้นเคยเข้ามากระทำการไฮแจคหรือว่าจี้เครื่องบินในประเทศไทย มีพฤติกรรมที่

แน่ชัดเรามีรูปถ่ายมีอะไร อย่างนี้เราก็ทำคำสั่งมาตรา ๑๖ ห้ามเข้าพื้นที่ส่งตัวออกไป บุคคลนั้น จะไม่มีโอกาสเข้ามาในประเทศไทยอีก ถ้าเข้ามาผ่านด่านเขาก็ส่งตัวให้เครื่องบินรับออกไป เครื่องบินไม่รับเครื่องบินก็ผิด อันนี้คือความเรียบร้อย ตามที่ท่านสมาชิกว่านั่นหมายถึงขั้นต้น นะครับ เป็นการวินิจฉัยขั้นต้น ส่วน "ความสงบเรียบร้อย" ในมาตรา ๑๖ นั้นส่งออกมาเด็ดขาดเลย ไม่ว่า จะเป็นบุคคลหรือว่าเป็นหมู่คณะ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : มีท่านผู้ใดจะอภิปรายในมาตรา ๑๒ อีกหรือไม่ครับ

นายธรรมบุญ ลัดพลี : ท่านประธานที่เคารพ กระผมต้องกราบขอประทานโทษ ที่ต้องขออธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับข้อกฎหมายและไม่ควรจะผ่านนะครับ และขอความกรุณา ที่ประชุมสภาได้กรุณาด้วยความรอบคอบคือกระผมขอกราบเรียนอย่างนี้ มาตรา ๑๒ เป็น เรื่องถึงกลุ่มบุคคลต่างด้าวซึ่งจะถูกห้ามเข้าเมือง กลุ่มบุคคลต่างด้าวที่ถูกห้ามเข้าเมืองนี้อาจ จะถูกห้ามได้โดย ๒ ระดับ คือระดับพนักงานเจ้าหน้าที่ห้ามเข้าตาม (๑) (๒) (๓) แล้วก็ ระดับซึ่งรัฐมนตรีห้ามเข้าตาม (๔) ที่นี้สิทธิอุทธรณ์ กระผมกราบเรียนยืนยันว่าก็มีอยู่เฉพาะใน มาตรา ๒๒ เท่านั้นเอง มาตรา ๒๒ เขียนไว้ชัดว่าการอุทธรณ์ อุทธรณ์ได้อย่างไร อุทธรณ์ ได้ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจพบว่าคนต่างด้าว มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๒ เข้ามา ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้ออกไป ถ้าไม่พอใจให้อุทธรณ์ เพราะฉะนั้นการมีสิทธิอุทธรณ์ ตามมาตรา ๒๒ นี้เฉพาะในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่ สั่งก็ให้อุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีได้ ไม่มี ที่ไหนเลยว่าถ้ารัฐมนตรีสั่งให้อุทธรณ์ได้ จริงอยู่ถ้ามาอ้างถึง (๔) ในมาตรา ๑๒ ว่ามาตรา ๒๒ ระบุว่าให้อุทธรณ์ได้ ยกเว้นในกรณี (๑) (๒) ฉะนั้นที่เหลือก็ตีความว่าอุทธรณ์ได้ ไม่ใช่ ดังที่กระผมกราบเรียนแล้วว่า (๔) ในมาตรา ๑๒ พูดถึงกลุ่มบุคคลซึ่งอาจจะไม่ได้เข้าเมือง โดยรัฐมนตรีสั่งห้าม ไม่ใช่ว่า (๔) เป็นเหตุให้อุทธรณ์ได้ตามมาตรา ๒๒ ไม่ใช่มาตรา ๒๒ พูดชัดเลยว่ากรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่สั่งห้ามไม่ให้เข้ามา ถ้าหากว่าคนต่างด้าวคนนั้น เห็นว่า มีสิทธิได้รับคำวินิจฉัยก็ให้อุทธรณ์ได้ แล้วก็ในมุขกลับท่านลองกรุณาคิดดู มาตรา ๑๖ ให้ รัฐมนตรีสั่งเสร็จแล้วมีมาตราไหน ความจริงไม่มี อย่างที่กระผมกราบเรียน ต่อให้มี แล้วบอกว่า ให้อุทธรณ์ได้ คนต่างด้าวอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีที่สั่งไม่ให้เข้า แล้วท่านคิดหรือรัฐมนตรีจะให้

LIART

เข้าก็ไม่ให้เข้า แล้วจะไปเขียนกฎหมายให้ยื่นเยื่ออย่างนั้นทำไม ในทางปฏิบัติทำไม่ได้ รัฐมนตรีจะส่งกลับไปมาได้หรือ ถ้าเห็นว่าครั้งแรกไม่ให้เข้าเพราะเอาเงินมาให้หน่อย พอให้เงินมากๆ ก็ให้เข้า จะเป็นอย่างนั้นไป เพราะฉะนั้นหัวเด็ดตีนขาดรัฐมนตรีจะส่งไม่ได้ ส่งกลับไม่ได้ ก็ไม่มีผลทางปฏิบัติ โดยข้อกฎหมายที่กระผมกราบเรียนมาตรา ๒๒ ที่ท่านอ้างว่าให้สิทธิอุทธรณ์ได้โดย (๙) ไม่ใช่ นี่เรื่องเฉพาะพนักงานเจ้าหน้าที่สั่ง แล้วถึงจะมีสิทธิอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีได้ แล้วมาตรา ๑๒ ที่มี (๙) อยู่ก็เป็นเรื่องที่ว่ารัฐมนตรีอาจจะสั่งไม่ให้คนเหล่านี้เข้าเมืองได้เท่านั้นเอง เป็นกลุ่มหนึ่งใน ๒ กลุ่ม ฉะนั้นกระผมขอกราบเรียนยืนยันว่า ที่รัฐมนตรีสั่งตามมาตรา ๑๖ นั้นดีแล้ว และไปเพิ่มนั้นดีให้อ่านจ แล้วก็มาตรา ๑๒ นี้ไม่ควรจะมาเติมใน (๗) เพราะว่าจะเปิดให้มีช่องทางทำให้มาอุทธรณ์ได้ แล้วก็ทำให้ผลเสียกับรัฐมนตรีซึ่งสั่งทางโน้นแล้วว่ามีช่องทางนี้ ก็เปิดอุทธรณ์ขึ้น และอุทธรณ์นี้ก็อย่างว่าเลยเสียขั้นตอนไปแล้วจะเข้าอย่างที่ท่านสมาชิกได้อภิปรายไปแล้วเมื่อคืนที่เรายังค้างอยู่ว่า ๓๐ วันกับ ๔๘ ชั่วโมงแทนที่จะเป็น ๗ วันกับ ๔๘ ชั่วโมง กลายเป็นว่าทำให้คนต่างด้าวฉวยโอกาสช่องทางนั้นจริงอยู่แม้ว่าอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการ ถ้ารับตามที่คณะกรรมการแก้ไขในนั้น แล้วก็มาถึงรัฐมนตรี รัฐมนตรีคงสั่งไม่ให้อย่างเดิม แต่ก็ยังมีสิทธิได้อีก ๓๐ วัน เพราะฉะนั้นก็จะใช้ลูกไม้ในช่องทางอย่างน้อยก็ต่ออายุอีก ๓๐ วันกับอีก ๑๒ วันแทนที่จะเห็น ๒ วันกับ ๗ วัน ฉะนั้นกระผมกราบเรียนว่า ไม่ควรไปบัญญัติให้เป็นช่องทาง ไม่ว่าด้วยวัฒนธรรม หรือความสงบเรียบร้อย กระผมกราบเรียนยืนยันอีกครั้งหนึ่ง นี่เป็นปัญหาข้อกฎหมาย และที่ท่านชี้แจงว่ามีสิทธิอุทธรณ์นั้นเป็นการชี้แจงที่คลาดเคลื่อนต่อข้อเท็จจริงตามมาตรา ๒๒ ครับ ขอบพระคุณ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ผมเห็นว่าเราควรจะปิดอภิปรายกันได้แล้วนะครับ ในมาตรา ๑๒ นี้ เพราะพูดกันมานานแล้ว สรุปก็ได้ว่ามาตรา ๑๒ ความจริงไม่มีผู้แปรญัตติ แต่คณะกรรมการได้แก้ไข และมีท่านสมาชิกท่านหนึ่งขอให้คณะกรรมการเติมคำว่า "วัฒนธรรม" ซึ่งคณะกรรมการก็ยอมรับได้ เพราะฉะนั้นเราก็จะต้องลงมติกันว่าคงไว้ตามร่างเดิม หรือว่าจะเอาตามที่คณะกรรมการเพิ่มเติม คือคณะกรรมการเพิ่มเติมว่า "ความสงบเรียบร้อย" แล้วจะยอมเติมคำว่า "วัฒนธรรม" อีกคำหนึ่งใช้หรือไม่

จะเอาหรือไม่เอาครับ "วัฒนธรรม"

ร้อยตำรวจโท ชาญ มนุชธรรม (กรรมาธิการ) : เอาครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เอานะครับ หรือว่าจะให้เป็นไปตามร่างเดิม มีอยู่ ๒ ประเด็นเท่านั้นเอง เพิ่มเติมตามคณะกรรมการกฤษฎีกา คือเพิ่มเติม "ความสงบเรียบร้อย" และ "วัฒนธรรม" ด้วย หรือคงไว้ตามร่างเดิมคือไม่เพิ่ม คุณอดุลว่าอย่างไร

นายอดุล วิเชียรเจริญ : กระผมขอประทานเสนอเพื่อพิจารณาว่า เราจะลงมติ ประเด็นอย่างนี้ได้หรือไม่ว่า ๑. เอาตามร่างเดิมของรัฐบาล หรือ ๒. เอาตามร่างเดิมของคณะกรรมการกฤษฎีกาซึ่งได้เสนอร่างมาในที่นี้มีคำว่า "ความสงบเรียบร้อย" และอีกประเด็นหนึ่ง จะเติมคำว่า "วัฒนธรรม" ลงไปหรือไม่ อย่างนั้นจะได้หรือไม่ครับ เพราะเหตุว่ากระผมเห็นด้วยที่คณะกรรมการกฤษฎีกาเติมคำว่า "ความสงบเรียบร้อย" แต่ไม่เห็นด้วยถ้าจะไปเพิ่มเติมอย่างที่มีท่านสมาชิกเสนอให้เติมคำว่า "วัฒนธรรม" ถ้าหากท่านประธานไปตั้งประเด็นอย่างนั้น กระผมก็ไม่สามารถจะไปโหวตอันหนึ่งอันใดได้ น่าจะเป็น ๓ ประเด็นครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เห็นจะ ๓ ประเด็นไม่ได้ จะเอาอย่างไร จะเอาอย่างคณะกรรมการกฤษฎีกา หรือเอาอย่างร่างเดิมเท่านั้นเอง

นายอดุล วิเชียรเจริญ : ประเด็นมีครับ เพราะเหตุว่าคณะกรรมการกฤษฎีกานี้ ไม่มีคำว่า "วัฒนธรรม" ซึ่งกระผมเห็นด้วย เห็นว่าควรมีแต่เรื่องความสงบเรียบร้อยอยู่ในนั้น แต่ไม่ควรจะมีคำว่า "วัฒนธรรม" "วัฒนธรรม" นี้มาเติมใหม่

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ตามข้อบังคับ คณะกรรมาธิการมีสิทธิแก้ไขได้

นายอดุล วิเชียรเจริญ : ใช่ครับ แต่น่าจะให้โอกาส เพราะเหตุว่าร่างที่เข้ามาเป็น อย่างนี้ ก็มีผู้ซึ่งเห็นว่าควรจะมีคำว่า "ความสงบเรียบร้อย" แต่ไม่เห็นด้วยว่ามี "วัฒนธรรม" ถ้าท่านประธานตั้งประเด็นอย่างนั้น กระผมไม่เห็นด้วยทั้ง ๒ อย่าง ไม่เห็นด้วยทั้งที่จะเอา ร่างเดิมของรัฐบาล และไม่เห็นด้วยอย่างที่จะเติมคำว่า "วัฒนธรรม" พ่วงลงไปด้วย กระผม

LIRT

เห็นว่าถ้าแยกเป็น ๓ ประเด็นไม่มีอะไรเสียหาย ท่านประธานครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : แต่ต้องมีกติกาคำรับ

นายอดุล วิเชียรเจริญ : กติกาอย่างกระผมว่าก็เป็นนะครับ แต่ถ้าท่านประธานจะตั้งประเด็นสรุปอย่างนั้นเห็นจะไม่ถูกครับ

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ : กระผมขอประทานเสนอให้ตั้งเป็น ๒ ประเด็นได้หรือไม่ ว่าประเด็นที่ ๑ จะเอาร่างเดิม ประเด็นที่ ๒ หรือว่าจะแก้ไข แล้วจะแก้ไขอย่างไรก็ว่ากันอีกที ถ้าเอาร่างเดิมก็จะได้หมดปัญหากันไป

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : แก้ไข ก็แก้ไขตามคณะกรรมการท่านนั่นเอง

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ : คณะกรรมการมาเติมเข้าไปอีกครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คือคณะกรรมการต้องพิจารณาให้แน่ว่าแก้ไขอย่างไร จะเอาเฉพาะ “ความสงบเรียบร้อย” หรือจะเอา “วัฒนธรรม” เข้าไปด้วย เชิญคณะกรรมการ

นายดำริ น้อยมณี (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ คณะกรรมการได้ฟังการอภิปรายแสดงความคิดเห็นแล้ว เพื่อสะดวกในการพิจารณา กระผมคิดว่าขอถอนที่ยอมในการที่ไปเพิ่มคำว่า “วัฒนธรรม” ขึ้นในมาตรา ๑๒ (๗) ทั้งนี้ทางคณะกรรมการนั่งฟังอยู่นั้นเพื่อให้โอกาสแก่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้ช่วยกันปิดช่องโหว่ปัญหาในการปฏิบัติงานเกี่ยวกับเรื่องคนต่างด้าวเข้าเมืองนี้ เพราะฉะนั้นกระผมขอถอนที่ยอมให้มีการเพิ่มเติมคำว่า “วัฒนธรรม” เหตุผลที่ได้ฟังการอภิปรายและก็เพื่อความสะดวกและความเข้าใจอันดีต่อกัน กระผมคิดว่าท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้อภิปรายนั้นก็มีความประสงค์และเจตนาดีด้วยกันทุกฝ่าย แต่กระผมอยากจะเรียนเป็นข้อสังเกตในการที่ว่าทำไมเราไปเติมคำอย่างนั้น ในทางปฏิบัติกรร่างกฎหมายนั้นกระผมได้เรียนชี้แจงตอนต้นในนามของรัฐบาลที่เสนอร่างพระราชบัญญัตินี้เข้ามาในสภา กฎหมายเดิมนั้นเรามีช่องโหว่อยู่มากในทางปฏิบัติ

LIART

สมบัติห้องสมุดรัฐสภา

ไปมอบอำนาจให้เจ้าหน้าที่ใช้ดุลพินิจ จึงเกิดข้อครหาในทางปฏิบัติอยู่มากเกี่ยวกับ ตม. หรือคนเข้าเมืองนี้ ประเด็นที่ ๑

ในเหตุผลประเด็นที่ ๒ รัฐบาลนี้มีเจตนาในการที่จะปรับกฎหมายคนเข้าเมืองนี้ เพื่อ ๑. จะส่งเสริมการลงทุน ๒. ส่งเสริมการท่องเที่ยว เพราะฉะนั้นในขณะเดียวกันนี้กระผม ได้เคยชี้แจงไว้แล้วว่า ปัญหาที่จะให้ออกกฎหมายเขียนมาอย่างนี้ก็เพื่อให้แก้ปัญหาไปในทาง ปฏิบัติได้ทั้ง ๓-๔ วัตถุประสงค์นี้เป็นเรื่องที่ยากมาก จึงรู้สึกสับสนกันไปหมด

แต่อย่างไรก็ตามทำไมเราเดิม (๗) ไปว่า "ความสงบเรียบร้อย" โดยมากก็จะเป็น เรื่องเกี่ยวกับทางกฎหมายบ้านเมืองของเรา แต่ส่วน "วัฒนธรรม" ที่ไม่เอาลงไปในนั้น ในทาง ปฏิบัติเจ้าหน้าที่อาจจะใช้ดุลพินิจกันมากจึงไม่อยากจะไป แต่จะใส่ก็ได้ เพราะเหตุว่าถ้า วัฒนธรรมนั้นเป็นเรื่องที่ประกาศต้องห้ามตามมาตรา ๑๖ แล้วกระผมคิดว่าเจ้าหน้าที่คงไม่ อาจหาญในการที่จะไปใช้ดุลพินิจขัดต่อประกาศของรัฐตามมาตรา ๑๖ นี้กระผมจึงคิดว่าจะ ใส่ก็ได้ไม่ใส่ก็ได้ จึงไม่อยากให้เป็นปัญหาได้แย้งกัน เพราะฉะนั้นทางคณะกรรมการก็ขอ ถอนความเห็นข้อนั้นออก

ส่วนการที่จะไปอุทธรณ์หรือไม่ เผอิญท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้พยายามถามและ เจาะจงให้ประธานคณะกรรมการคือกระผมเองเป็นคนตอบ กระผมก็อยากจะให้อภิปราย เพื่อจะได้ฟังความคิดเห็นทั่ว ๆ ไป เพราะมีฉะนั้นแล้วก็อาจจะมาเป็นเรื่องที่คณะกรรมการ ฝ่ายเดียวเห็นอย่างนั้น จึงได้พยายามฟังกันมาทุกขั้นตอน แต่ก็เห็นว่าเสียเวลาของสมาชิกสภา ไปมากเหมือนกันแต่ก็ได้รับความรู้และได้รับความเห็นใจจากสมาชิกหลายฝ่ายด้วยกัน นี่ก็เป็น ข้อที่คิดว่าเป็นประโยชน์มากในการที่เราดำเนินงานในระบอบประชาธิปไตย เราก็ฟังความคิดเห็น ของคนอื่นเขาบ้าง แต่เมื่อคนอื่นใครเขามีเหตุผลดีกว่าเรา เราก็ยอมโดยไม่เสียหายในหลักการ อะไร แต่กระผมเห็นว่าในทางปฏิบัตินั้นจะเป็นเรื่องยุ่งยากมาก ถ้าหากว่าเราไม่พิจารณากันไป ตามขั้นตอนว่ามาตรา ๑๒ นี้เราห้ามคนเข้าเมือง ถ้าจะเข้ามา ห้ามไม่ให้เข้า คนต่างด้าวซึ่งมี ลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่ง เราก็เขียนไว้ ๑-๑๐ ข้อ ที่นี้มีโยงไปถ้าเราไม่อ่านมาตรา ๒๒ เป็น

LIART

หลัก เหนือท่านไปแขนเขาไว้เสีย ก็เลยลำบากในการที่กระผมจะเรียนชี้แจงมาตรา ๒๒ นั้น จะเห็นได้ว่า อนุต่าง ๆ นี้เขามีอุทธรณ์ได้ นะครับ ส่วน (๑) กับ (๔) ไม่ต้องอุทธรณ์เพราะ ชัดแจ้งอยู่แล้ว แต่มีบางกรณีเพี้ยนมาตรา ๑๖ ที่ทางเจ้าหน้าที่หรือท่านกรรมาธิการผู้ปฏิบัติ ก็บอกว่าไหวอยู่รัฐบาลยังไม่ได้ประกาศ การวิพากษ์ก็ดีกว่าอะไรก็ดี จึงปฏิบัติไม่ได้ตามข้อต้น ๆ นั้น แต่กระนั้นก็ตามเหตุการณ์ข้อเท็จจริงมาปรากฏว่า ๑. ก่อนจะมาที่จะทำวีซ่าตรวจดวงตา ที่นี้เข้ามาแล้วอยู่ตรงช่องทางตามมาตรา ๑๑ นั้น เจ้าหน้าที่เขาสั่งที่นี้ถ้าเพี้ยนมาตรา ๑๖ หรือ เรื่องต่าง ๆ ยังไม่เกิดหรือยังไม่รู้ข้อเท็จจริง อย่างเช่นกฎหมายใช้คำว่า ซึ่งกระผมก็ไม่ค่อย ถูกใจนักใช้คำว่า “มีพฤติการณ์เป็นที่น่าเชื่อว่า” มีพฤติการณ์ครับ อย่างนี้จะสอบกันอย่างไร พฤติการณ์อะไรเข้าอนุมาตราไหนอะไรอย่างนี้ เราก็เลยเขียนรวม ๆ ไว้ นี่ครับเจตนาทางคณะ กรรมาธิการก็เห็นว่าร่างเดิมของรัฐบาลที่เสนอมานั้นรู้สึกเป็นร่างเก่า ไม่ได้คลอออกมาเสียที่ จนกระทั่งมาถึงรัฐบาลชุดนี้ก็พยายามเอาร่างนั้นเข้ามาเสนอให้สภารับหลักการ ที่นี้เมื่อรับ หลักการไปแล้ว เราก็ได้พิจารณากันอย่างละเอียดรอบคอบ ไหน ๆ จะแก้กันทั้งนี้ก็พยายาม ปรับปรุงและใช้เวลาในขั้นกรรมาธิการเป็นเวลานานพอสมควรและเข้าใจว่าได้เหตุผลละเอียดลออ ดีมาก กระผมก็อยากจะเรียนชี้แจงความเข้าใจของคณะกรรมาธิการและขอตอบท่านสมาชิก ผู้มีเกียรติที่อยากจะให้กระผมได้ชี้แจงในทางปฏิบัติว่าจะชัดข้องอะไรหรือไม่ กระผมว่าไม่ชัด นอกจากการใช้ดุลพินิจเท่านั้นว่าจะต้องดูกันหลายมาตรา ขอบคุณครับ

นางวิมล เจียมเจริญ : ท่านประธานที่เคารพ เมื่อคณะกรรมาธิการชุดนี้เป็นชุด ช.จ.ง. คือชายใจง่ายแห่งประเทศไทยแล้ว ตีฉันกับพันตำรวจเอก สุธรรม วรวิเชียรวงษ์ ก็ไม่ ตัดใจที่จะเอาคำว่า “วัฒนธรรม” ไว้ต่อไป ขอบพระคุณค่ะ

พลอากาศเอก ชุมสาย เอกฉันทน์ : ท่านประธานที่เคารพ เราจะเปลี่ยนเป็น (๖) และก็ไล่กันตามลำดับ อันนี้ที่ทำความเข้าใจกันไว้แล้วใช่หรือไม่ครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ครับ มาตราต่าง ๆ ทางเจ้าหน้าที่จะมาเรียง อีกครั้งหลังจากสภามติแล้ว

พลอากาศเอก ชุมสาย เอกฉันท์: แล้วก็ตัดคำว่า "เป็นผู้เคย" ใน (๕ ทวิ) ออกตามที่ท่านสมาชิกเสนอ ที่นี้ก็จะมีประเด็นใน (๗) ซึ่งก็คงจะมีมติได้ทำให้ยืนตามคณะกรรมการการที่เติมคำว่า "ความสงบเรียบร้อย" หรือว่าจะเอาตามร่างเดิมซึ่งอ่านได้ความว่า "เพื่อประกอบกิจการอื่นที่ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน" ก็มีมติอันนี้เท่านั้น ขอบพระคุณครับ

นายมีชัย ฤชุพันธุ์: ท่านประธานที่เคารพ เพื่อความเข้าใจอันดี กระผมได้ยื่นท่านสมาชิกซึ่งเพิ่งนั่งลงเมื่อสักครู่นี้พูดว่า (๕ ทวิ) จะตัดคำว่า "เป็นผู้เคย" ออก กระผมเข้าใจว่าตัดเฉพาะคำว่า "เป็นผู้" ออกเฉยๆ คำว่า "เคย" เห็นจะตัดออกไม่ได้ เพราะมีฉะนั้นแล้วจะเป็นกาลปัจจุบันไม่ใช่เป็นเรื่องของอดีต (๕ ทวิ) นี่เป็นเรื่องของอดีตคือเคยได้รับโทษมาแล้ว ถ้าการได้รับโทษอยู่ไม่ได้อยู่แล้ว ขอบพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ: กระผมจะขอมติจากที่ประชุมว่าในมาตรา ๑๒ (๗) นี้จะให้คงไว้ตามร่างเดิมของรัฐบาล หรือให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการแก้ไขเพิ่มเติม ท่านผู้ใดเห็นสมควรให้เป็นไปตามร่างเดิม โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๒๑ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ: ท่านผู้ใดเห็นสมควรให้เป็นไปตามความเห็นของคณะกรรมการที่เพิ่มเติม โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๘๕ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ: เป็นอันว่ามาตรานี้ที่ประชุมลงมติให้แก้ไขตามคณะกรรมการ

สำหรับมาตราที่เหลือค้างอยู่ขอเลื่อนไปในการประชุมคราวต่อไป

วันนี้สมควรแก่เวลาแล้วขอปิดประชุม ขอขอบพระคุณท่านสมาชิกทุกท่านครับ

เลิกประชุมเวลา ๑๑.๕๓ นาฬิกา

LIRT

ผู้ตรวจงานการประชุม

พรรคแบบผา วิไลวงศ์

เรณู อรัญญิก

สัมฤทธิ์ คงเลิศ

กวรรณิการ์ สิงหะผลิน

ภูซงค์ เอกบุตร

สมชาย ดาวอุดม

มาลี เต่าพาลี

เปรมจิต บุญหล่อ

พัชนี คล้ายสุวรรณ

รัชนี ชันธิโชติ

ประเสริฐ ปั่นสิน

กรองกาญจน์ เผ่าจินดา

ชลอลักษณ์ ธรรมผล

สรรพศิริ อรรถวุฒินวงศ์

กรรณา พิมพ์สุวรรณ

สมศรี ใจอ่อนนุ่ม

อาภรณ์ พงษ์นาค

อุทุมพร แก้วสถิตย์

สายสุนีย์ พันธนะ

กัลยา สำราญศิลป์

รายงานการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

(กรรมาธิการยังมิได้ตรวจ)

รายงานการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งนี้ คณะกรรมาธิการตรวจรายงานการประชุมของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่รัฐสภา ยังมิได้ตรวจ เนื่องจากสภานิติบัญญัติแห่งชาติทำหน้าที่รัฐสภา ได้สิ้นสภาพไปในวันเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เมื่อวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๒๒ ตามความในมาตรา ๑๙๕ และมาตรา ๒๐๒ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๒๑

จึงขอบันทึกไว้เป็นหลักฐาน และขอรับรองความถูกต้องของรายงานการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งนี้ ตามนัยแห่งข้อบังคับการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่รัฐสภาข้อ ๒๕ วรรคสอง

(ลงชื่อ) **สงวน คำวงษา**

(พันเอก สงวน คำวงษา)

เลขาธิการรัฐสภา